

M a r y K . B a x t e r

J u m a l i k i l m u t u s
põrgust

Mary K. Baxter

Jumalik ilmutus põrgust

Aeg on lõppemas!

Kharisma

Originaali tiitel:
Mary K. Baxter
A Divine Revelation of Hell

Tõlkinud Olav Maran

© Tõlge eesti keelde Olav Maran

Tallinn, 2001

*See teos on pühendatud
Jumala Isa, Poja ja Püha Vaimu auks,
kellele selle raamatu kirjutamine
poleks olnud võimalik.*

Eessõna

Marcus Bach on öelnud, et raamatud on sageli nagu vaimulapsed, ja see on tõesti nii.

Nagu lihast ja verest sündinud lapsed, nõnda on ka need kellegi tahtel või vahel juhuslikult ilmale tulnud loomingulised sünnitised määratud elama oma elu. Tihtilugu sarnastavad nende läbielamised neid mistahes muudest seemnetest võrsunudega. Neile on omased kõik inimlikud tunded. Ja kahtlemata kardavad nad salajas, et ühel päeval nad jäädavalt kõrvale lükatakse ja unustatakse.

Usun, et erinevalt muudest raamatutest on Püha Vaim käesolevale raamatule elu andnud ajaks ja igavikuks. Siin sisalduv elamus ja sõnum on äärmiselt tähtis Kristuse kogudusele. Usun, et Jumala võidmine hingab sellel raamatul ja teeb tööd iga inimese juures, kes neid lehekülgi loeb.

Mary Kathryn Baxteri pastorina toetan ma täielikult tema teenimistööd ja ka seda raamatut. Palvetan, et Jumal laseks sel sõnumil laialt levida ja tuhanded jõuaksid Kristuse kui oma Issanda ja Päästja tunnetusele.

*Vanempastor dr. T. L. Lowery
(National Church of God)*

Sissejuhatus

Tunnistan, et ei seda ega ühtegi teist sealpoolsust esitavat raamatut poleks olnud võimalik kirjutada ilma Jeesuse Kristuse üleloomuliku jõuta. Jeesuse käes üksi on põrgu võtmed ja Ta on maksnud hinna, et võime siseneda taevasse.

Selle raamatu kirjutamine oli pikk ja nõudlik protsess, mille jooksul tundsin end kõigist eraldatuna. Möödus mitmeid aastaid, enne kui see raamat sai ilmuda. Issanda ilmutused, millest siin on juttu, algasid 1976. a. Kulus kaheksa kuud, et panna see paberile. Käsikirja lõplik valmimine nõudis mitmeid aastaid.

Nüüd mõistan, et Issand valmistas mind selle raamatu kirjutamiseks juba lapsepõlvest peale, mil mul oli unenägu Jumalast. Pärast vaimulikku uussündi haaras mind suur armastus kadunute vastu ja ma tahtsin nii väga näha hinge päästetuna.

Kui Issand oli mulle 1976. a. ilmutanud ja rääkinud, et Ta on valinud mu spetsiaalseks ülesandeks, ütles ta: „Mu laps, Ma ilmutan Ennast sulle, et tuua inimesi pimedusest välja valguse kätte. Issand Jumal on su valinud selleks, et sa kirjutaksid üles kõik, mida Ma sulle räägin ja näitan. Tahan ilmutada sulle põrgu reaalsust, et paljud saaksid päästetud, et paljud pöörduksid oma kurjadelt teedelt, enne kui on liiga hilja.

Mina, Jeesus Kristus, viin su hinge kehasst välja ja kannan põrgusse ning muudesse paikadesse, mida tahan sulle näidata. Näitan sulle ka nägemusi taevast ja teistest kohtadest ning annan sulle palju ilmutusi.”

Mary Kathryn Baxter

Jeesuselt Kathrynile

Sel eesmärgil sa oledki sündinud, et üles kirjutada ja edasi anda kõik, mida Mina olen sulle öelnud ja näidanud. Need asjad on ustavad ja tõelised. Sinu kutsumus on anda maailmale teada, et on olemas põrgu ja et Mina, Jeesus, olen läkitatud Jumala poolt päästma inimesi sellest piinast.

Põrgusse

1976. a. märtsis, kui oma kodus palvetasin, külastas mind Issand Jeesus Kristus. Olin Vaimus palvetanud juba mitu päeva, kui korraga tundsin Jumala erakordset lähedust. Tema vägi ja kirkus täitis kogu maja. Särav valgus valgustas mu palvetuba ning mu üle laskus ime-line ja õnnis tunne.

Valguslained voogasid, rullusid, mähkusid üksteisesse, veerlesid üksteisest üle ja välja. See oli suurejooneline vaatepilt. Ja siis hakkas Issand minuga rääkima.

Ta ütles: „Mina olen Jeesus Kristus, sinu Issand; Ma tahan anda sulle ilmutuse, et pühi inimesi valmistada Mu taastulekuks ja pöörata paljusid õiguse teele. Pimedusejõud on reaalsed ja Minu kohtumõist-mised on tõelised.

Mu laps, Ma viin su oma Vaimu läbi põrgusse. Tahan sulle näi-data paljusid asju, mida maailm peab teada saama. Ilmutan End sulle korduvalt, viin su vaimu kehast välja ning kannan su põrgu tege-likkusesse.

Soovin, et kirjutaksid raamatu ning räägiksid nägemustest ja kõigest, mida sulle ilmutan. Me läheme ja käime koos läbi põrgu. Pane kirja kõik, mis on olnud, mis on ja mis tuleb. Minu sõnad on tõelised, õiged ja usaldusväärased. Ma olen See, kes Ma Olen, ja ei ole kedagi peale Minu.”

„Issand, kallis,” hüüdsin ma, „mida Sa tahad, et ma teeksin?” Kogu mu olemus tahtis hõisata Jeesuse poole, tunnistades, et Ta on tõesti siin. Parim, kuidas võin seda kirjeldada, on öelda, et minu üle laskus armastus. See oli kõige kaunim, rahuküllasem, rõõmsam ja võimsam armastus, mida eales olen tundnud.

Minust hakkas voolama kiitus Jumalale. Otsekohe tahtsin anda Talle kogu oma elu, et Ta võiks seda tarvitada aitamaks päästa

inimesi nende pattudest. Tema Vaimu läbi tunnetasin, et see oli tõeliselt Jeesus, Jumala Poeg, kes viibis minuga toas. Ma ei suuda leida sõnu, et kirjeldada Tema jumalikku lähedust. Kuid ma tean, et ma tean – See oli Issand.

„Vaata, Mu laps,” ütles Jeesus, „Ma kavatsen viia su põrgusse oma Vaimu läbi, nii et sa võiksid edasi anda selle tegelikku olu, öelda kogu maailmale, et põrgu on reaalne, ja tuua kadunud hingi pimedusest välja Jeesuse Kristuse evangeeliumi valgusesse.”

Silmapilkselt oli mu hing kehast väljas ja ma läksin koos Jeesusega toast välja – taevasse. Olin teadlik kõigest, mis mu ümber toimus. Nägin oma abikaasat ja lapsi magamas all meie kodus.

See oli, nagu oleksin ma surnud ja mu keha oleks voodisse maha jäänud, sellal kui mu vaim läks üles koos Jeesusega, läbi ülemise majakorruse. Näis nagu oleks kogu katus pealt ära võetud – võisin näha oma perekonda voodis magamas.

Tundsin Jeesuse puudutust, kui Ta ütles: „Ära karda, nendega ei juhtu midagi!” Ta teadis mu mõtteid.

Püüan teha oma parima, et kirjeldada sammhaaval, mida nägin ja tundsin. Mõnedest asjadest ma ei saanud aru. Issand Jeesus seletas mulle enamiku neist ära, kuid mõnda Ta ei seletanud.

Tunnetasin siis ja tunnetan nüüd, et see kõik sündis tegelikult, ja ainult Jumal sai seda mulle näidata. Olgu kiidetud Tema püha nimi! Uskuge, inimesed, et põrgu on reaalne! Mind viidi Vaimu läbi sinna korduvalt, kui olin ette valmistamas seda aruannet.

Peatselt olime kõrgel taivas. Pöördusin ja vaatasin Jeesusele. Ta oli täis kirkust ja väge, ja Temast voolas selline rahu! Ta võttis mu käe ja ütles: „Ma armastan sind. Ära karda, Ma olen sinuga.”

Kohe tõusime veelgi kõrgemale taevasse ja võisin näha maad meie all. Paljudesse kohtadesse laiali paigutatuna ulatusid maast välja pöörlevad lehtrid. Need liikusid kõrgel maapinna kohal otsekui midagi hiiglaslikku, vastikult õõtsuvat, mis pidevalt liikus, pööreldes oma keskme poole ja tagasi. Neid tõusis kõikjalt üle maa. „Mis need on?” küsisin Issandalt Jeesuselt, kui lähenesime ühele neist.

„Need on põrgusse viivad väravad,” vastas Ta. „Me lähemegi põrgusse ühe kaudu neist.”

Sedamaid sisenesime ühte lehtrisse. Seespidi näis see tunnelina, pööreldes ringi ja ringi ning siis jälle tagasi, nii nagu selle üleminegi ots.

Paks pimedus laskus meie üle ning koos pimedusega nii kohutav hais, et mul jäi hing kinni. Piki tunnelit olid seintesse kinnistatud elusad tumehalli värvi varjud või vormid, mis liigutasid ja karjusid meie peale, kui neist möödusime. Mõistsin ütlematagi, et nad on kurjad. Nad said liigutada, kuid olid siiski seina küljes kinni. Neist hoovas jälki lehka ja nad kriiskasid meie peale kõige võikamal viisil. Tundsin tunnelis liikumas nähtamatut kurja jõudu.

Aeg-ajalt suutsin neid vorme pimeduses eraldada. Enamikku neist kattis määrdunud udu. „Issand, mis need on?” küsisin ma, hoides kõvasti kinni Jeesuse käest.

„Need on kurjad vaimud, kes on valmis pandud selleks, et need maa peale välja sülitada, kui saatan annab korralduse,” vastas Ta.

Meie laskudes mööda tunnelit allapoole, need õelad varjud naersid ja hüüdsid meid. Nad püüdsid meid ka puudutada, kuid ei saanud Jeesuse väe tõttu. Kogu õhkkond oli roojane ja rõve ning ainult Jeesuse lähedus hoidis mind laushirmus kisendamast.

Oh jaa, kõik mu viis meelt olid olemas ja ma võisin kuulda, näha, haista, kombata ja isegi maitsta selles paigas olevat kurjust. Mu meeled olid saanud koguni veelgi tundlikumaks, nii et see hais ja sopp tegi mu peaaegu haigeks.

Karjed ja kõikvõimalikud helid täitsid tunneli, kui lähenesime selle alumisele otsale. Läbilõikavad kriisked tõusid pimedusest meile vastu. Võisin tunda hirmu, surma ja pattu igal pool enda ümber.

Õhku täitis halvim lõhn, mida iial olen tundnud. See oli roiskunud liha lõhn ja see hoovas igast suunast. Iialgi maa peal polnud ma tundnud niisugust kurjust ega kuulnud nii meeletu kisa. Peatselt võisin veenduda, et see oli surnute kisa ja et põrgu oli täis nende nuttu.

Tundsin kurja tuulepuhangut ja eestpoolt lähtuvat kergelt imevat jõudu. Otsekui valgusähvatused läbistasid pimedust ja heitsid seintele halle varje. Suutsin vaevaliselt eraldada mingit kuju eespool. Põrkusin ehmunult tagasi, kui avastasin, et see oli suur madu, mis

liikus meie ees. Jätakuvalt pingsalt vaadates nägin, et inetud maod roomasid ringi kõikjal.

Jeesus rääkis mulle: „Varsti siseneme põrgu vasakusse jalga. Su ees avaneb suur viletsus, äärmine ahastus ja kirjeldamatu hirm. Hoiad end Minu ligi, Mina varjan sind ja annan sulle jõudu, kui me läbi põrgu läheme.

See, mis sa näha saad, on hoiatuseks. Raamat, mille sa kirjutad, päästab paljusid põrgust. Mida sa näed, on reaalsus. Ära kardad, Mina olen sinuga!”

Viimaks olime Jeesusega tunneli põhjas. Astusime põrgusse. Püüan oma parimate võimete kohaselt jutustada, mida nägin, ja ma jutustan niisuguses järjekorras, nagu Jumal mulle andis.

Meie ees, nii kaugele kui silm ulatas, visklesid sinna-tänna mingid lendavad objektid. Oigehääled ja haledad hüüded täitsid õhku. Ülal eespool nägin tuhmi valgust ja me hakkasime sammuma selle poole. Teeraja pind oli kuiv, pulbritaoline sodi. Varsti jõudsimme väikese pimedatunneli sissepääsuni.

Mõningaid asju ma ei saa paberile panna, need olid kirjeldamiseks liiga kohutavad. Hirm, mis põrgus valitses, oli lausa käegakatsutav, ja ma tean, et kui Jeesus poleks olnud minuga, siis ei oleks ma sealt välja pääsenud. Kõike, mida nägin, ma ei mõistnud, aga Issand mõistab kõik ja Tema aitab mul aru saada enamikust nähtustest.

Tahaksin teid hoiatada – ärge sattuge sellesse paika! See on hirmus piina ja igavese ahastuse paik. Meie hing elab igavesti. See on meie jaoks tõelisus. Ja hing läheb kas taevasse või põrgusse.

Mõned arvavad, et põrgu on siin maa peal. Jah, neil on õigus, see on ka siin. Kuid tõeline põrgu on Maa sees, selle keskkohas, ja hinged piinlevad seal päevad ja ööd. Põrgus ei lõbutseta. Seal pole armastust, pole kaastunnet, pole puhkust, ainult selline ahastus, mida ei suuda uskuda ega kujutledagi.

Põrgu vasak jalg

Õhku täitis jälg lehk. „Põrgu vasemas jalas on palju süvendeid,” ütles Jeesus. „See tunnel hargneb ka teistesse põrgu osadesse, kuid meie viibime esmalt mõnda aega vasemas jalas.

See, mida näed, jääb sinuga alatiseks. Maailm peab teada saama, et põrgu on reaalne. Paljud patused ja isegi mõned Minu rahva liikmed ei usu põrgu tegelikkusesse. Olen valinud sinu, et ilmutada neile neid tõsiasju. Kõik, mida Ma sulle põrgu kohta näitan, ja kõik muu, mida näitan, on tõsi.”

Vahel oli Jeesus mulle Ennast ilmutanud heleda valgusena, mis oli kirkam kui päike. Selle valguse keskmes oli inimkuju. Vahel nägin Teda inimesena, vahel vaimu kujul.

Ta kõneles taas: „Laps, kui Mina räägin, siis on rääkinud Isa. Isa ja Mina oleme üks. Pea meeles, et üle kõige on armastus ja vastastikune andestus! Tule nüüd, järgne Mulle!”

Kui läksime, põgenesid kurjad vaimud Issanda ligidusest. „Oh Jumal, oh Jumal!” karjusid nad. „Mis nüüd saab?”

Nagu eespool ütlesin, olid mul olemas kõik meeled. Kõigil, kes on põrgus, on kõik meeled. Minu meeled töötasid täie jõuga. Hirm rõhus igast küljest ja sõnuseletamatu oht näis luuravat kõikjal. Iga astunud samm oli kohutavam kui eelmine.

Tunneli ülaosas nägin väikeste akende suurusi ukseavausi väga kiiresti avanevat ja sulguvat. Kriisked täitsid õhku, kui kurjad olendid hulganisti põgenesid meie eest – üles, põrgu väravatest välja. Varsti jõudsimme tunneli lõppu. Ümbritsev hirm ja ohutunne pani mu üleni värisema.

Olin nii tänulik Jeesuse kaitse eest. Ma tänan Jumalat Tema

kõikvõimsa jõu eest, millega Ta meid kaitseb ka põrgusügavikus. Aga isegi selle kaitsekilbi varjus mõtlesin ma ikka: „Isa, sündigu mitte minu, vaid Sinu tahtmine!”

Vaatasin oma keha. Alles nüüd märkasin, et olen siin vaimuna, aga mu vaim on minu enda kujuline. Mõistatasin, mis saab edasi.

Astusime koos Jeesusega tunnelist välja teerajale, mille kummalgi pool olid laiad maaribad. Nii kaugele kui silm ulatus, olid kõikjal tulekoopad. Need koopad või süvendid olid kausikujulised, umbes poolteise meetrise läbimõõduga ja meetri sügavused. Jeesus ütles: „Põrgu vasakus jalas on palju selletaolisi koopaid. Lähme, Ma näitan sulle mõnda.”

Seisin teerajal Jeesuse kõrval ja vaatasin ühte koopasse. Koopa sisepinnal oli väävel, mis hõõgus punaselt nagu tulised söed. Koopas asus kadunud hing, kes oli surnud ja tulnud põrgusse. Koopa põhjast tõusid tulekeeled ja mähkisid kadunud hinge endasse. Aeg-ajalt leek sumbus hetkeks, jättes vaid hõõguvad söed, siis lahvatas taas mühinal, haarates endasse koopas piinleva hinge.

Vaatasin ja nägin, et kadunud hing koopas oli suletud luukeresse otsekui puuri. „Issand,” kisendasin ma teda nähes, „kas Sa ei saa lasta teda välja?” Kui õudne oli see pilt! „See võinuksin olla mina!” mõtlesin ma, ja ütlesin: „Issand, kui kurb on seda näha ja teada, et siin sees on elus hing!”

Siis kuulsin koopast appihüüdu. Nägin luukeres asuvat hinge, kes karjus: „Jeesus, halasta!”

„Oh Issand!” ütlesin mina. Hääl oli naisterahva hääl. Vaadates teda tahtsin nii väga tõmmata ta tulest välja. Tema nägemine lõhestas mu südame.

Naise luukere-kuju, mille sees oli määrdunud-hall udu, hakkas Jeesusega rääkima. Kuulasin teda vapustatuna. Lagunev liha rippus ribadena tema luudelt ja kui tuli põletas, kukkus see ära, langedes koopa põhja. Seal, kus kunagi olid asunud silmad, olid nüüd vaid tühjad augud. Juukseid ei olnud üldse.

Tuli hakkas väikeste leegikestena tõusma ta jalgade juurest ja kasvas, ronides üles üle kogu keha. Naine näis põlevat pidevalt, ka siis, kui leegid taandusid hõõguvateks süteks. Sügavalt tema seest tõusid meeleheitlikud karjed ja oiged: „Issand, ma tahan siit välja!”

Ta küünitas end Jeesuse poole. Vaadates Jeesusele nägin Tema näol suurt kurbust. Jeesus rääkis mulle: „Mu laps, sa oled Minuga siin, andmaks maailmale teada, et patu tagajärg on surm ja et põrgu on tõeline.”

Silmitsesin taas naist ja nägin vaklu välja ronivat tema skeleti luudest. Tuli ei teinud neile midagi. „Ta tunneb ja tajub neid vaklu seespidi,” ütles Jeesus.

„Jumal, halasta!” hüüatasin mina, kui tuleleek tõusis haripunkti ja see kohutav põlemine algas taas ja taas. Valjud karjed ja sügavad nuuksed raputasid naist. Ta oli kadunud. Väljapääsu ei olnud.

„Jeesus, miks ta siin on?” küsisin vaikse häälega, sest mul oli väga valus.

„Tule!” ütles Jeesus.

Teerada, millel asusime, oli käänuline ja lookles siia-sinna nende tulekoobaste vahel nii kaugele kui suutsin näha. Elusate surnute kisendamine, millesse segunesid kaeblevad oiged ja võikad kriisked, kandus mu kõrva kõikjalt. Põrgus pole vaikset hetke. Surma ja laguneva liha lehk rippus tihkena õhus.

Tulime järgmise süvendi juurde. See oli sama suur kui eelmine ja seal sees oli üks teine luukere-kuju. Mehe hää! kisendas süvendist: „Issand, halasta minu peale!” Ainult hääle järgi oli võimalik eraldada, kas hing kuulus mehele või naisele.

Valjult nuttes ja nuuksudes hakkas ta rääkima: „Mul on nii kahju, Jeesus! Anna mulle andeks! Vii mind siit välja! Olen juba aastaid olnud siin piinas. Ma anun Sind, las mind välja!” Sügavad nuuksed raputasid ta skeletti, kui ta anus: „Palun, Jeesus, las mind välja!” Vaatasin Jeesusele ja nägin, et ka Tema nuttis.

„Issand Jeesus!” karjus mees tulekoopast. „Kas ma pole juba küllalt kannatanud oma pattude pärast? Juba on nelikümmend aastat minu surmast.”

Jeesus ütles: „Kirjutatud on: „Õiged elavad usust.” Kõigi pilkajate ja uskumatute osa on tulejärves. Sa ei tahtnud uskuda tõde. Korduvalt ja korduvalt saatsin Ma oma inimesi sinu juurde, et näidata sulle teed, kuid sa ei tahtnud neid kuulda. Sa naersid ja tõukasid evangeeliumi ära. Ehk küll Ma surin ristil sinu pärast, sa ikka pilkasid Mind ega tahtnud pöörduda oma pattudest. Mu Isa andis sulle palju

päästevõimalusi. Kui sa vaid oleksid kuulda võtnud!" Jeesusel voolasid pisarad.

„Ma tean, Issand, ma tean!” karjus mees. „Aga nüüd ma kahetsen oma pattu!”

„Liiga hilja,” ütles Jeesus, „kohtuotsus on langenud.”

Mees rääkis edasi: „Mõned mu lähedastest on samuti teel siia. Ka nemad ei taha pöörduda. Palun, Issand, luba mul minna ja öelda neile, et nad peavad pattu kahetsema, kuni nad veel maa peal on. Ma ei taha, et ka nemad satuksid siia!”

Jeesus vastas: „Neil on, kes evangeeliumi teenivad: jutlustajad, õpetajad, vanemad. Küll need räägivad neile. Neil on ka moodsate side- ja levivahendite eelised ja palju muid võimalusi Mind tundma õppida. Olen saatnud nende juurde oma töötajaid, et nad usuksid ja pääseksid. Kui nad ei usu, kuuldes evangeeliumi, ei nad veenduks ka siis, kui keegi surnuist üles tõuseb.”

Seepeale sai mees vihaseks ja hakkas needma. Ta suust tuli kurje ja teotavaid sõnu. Vaatasin õudusega, kuidas leegid tõusid ja tema surnud, lagunev liha hakkas põlema ning luudelt maha langema. Mehe surnud kooriku sees nägin tema hinge. See oli nagu määrdu- nud-hall udu, mis täitis tema skeletti.

Pöördusin Jeesuse poole ja hüüdsin: „Issand, kui jube see on!”

Jeesus ütles: „Põrgu on tõeline; hukkamõist on tõeline. Mu laps, Ma armastan neid. Aga see on alles nende hirmsate asjade algus, mida Ma pean sulle näitama. Palju enam on veel ees.

Ütle maailmale Minu asemel, et põrgu on tõeline ja et inimesed peavad pattu kahetsema. Tule nüüd, järgne Mulle, peame minema edasi!”

Järgmises süvendis oli väikese naisterahva kuju. Ta tundus olevat kaheksakümmend aastat vana. Ma ei oska öelda, kuidas ma ta vanust teadsin, aga ma teadsin. Pidev tulelõõm oli võtnud naha ta kontidelt ja need olid nüüd paljad ning nende vahel oli määrdu- nud udu – tema hing. Vaatasin, kuidas tuli teda kõrvetas. Varsti olid järel üks- nes luud ning nende sees roomamas vaglad, mida tuli ei põletanud.

„Issand, kui jube!” hüüdsin mina. „Ma ei tea, kas ma suudan minna edasi, see on ju uskumatult kohutav!”

Nii kaugelt, kui mu silm ulatus nägema, põlesid hinged tulekoobastes.

„Mu laps,” vastas Jeesus, „sellepärast sa oledki siin. Sa pead teadma ja edasi andma tõde põrgu kohta. Taevas on reaalne! Põrgu on reaalne! Tule, peame jätkama!”

Vaatasin tagasi sellele naisele. Ta kisendamine oli nii kurb. Ta pani oma luised käed kokku otsekui palveks. Ma ei suutnud pidada nuttu. Olin siin vaimu kujul, aga ma nutsin. Teadsin, et hinged põrgus tunnevad kõike samaviisi.

Jeesus mõistis mu mõtteid. „Jah, laps,” ütles Ta, „nad tunnevad. Kui inimesed tulevad siia, siis on neil samasugused tunded ja mõtted nagu maa peal. Nad mäletavad oma perekonda ja sõpru ja iga juhtumit, mil nad võinuksid meelt parandada, kuid ei teinud seda. Mälu on alati nendega. Oleksid nad vaid uskunud ja pattu kahetsenud, enne kui oli hilja!”

Vaatasin veel kord seda vana naist ja märkasin nüüd, et tal oli ainult üks jalg ja ta puusaluudesse näisid olevat puuritud augud. „Mis need on, Jeesus?” küsisin ma.

Jeesus ütles: „Laps, kui ta oli maa peal, siis oli tal vähk ja ta kannatas väga. Ta elu päästmiseks tehti operatsioon. Hulk aastaid lamas ta kibestunud vana naisena. Paljud Mu lapsed käisid tema juures palvetamas ja rääkimas, et Ma võin ta tervendada. Aga tema ütles: „Jumal on seda mulle teinud,” ja ta ei tahtnud meelt parandada ja uskuda evangeeliumisse. Ta oli kord isegi tundnud Mind, kuid aja jooksul hakkas ta Mind vihkama.

Ta ütles, et ta ei vaja Jumalat ega vaja, et Ma teda tervendaks. Püüdsin palvetega teda veenda, ikka soovides teda aidata, soovides teda parandada ja õnnistada. Kuid ta pööras Mulle selja ja needis Mind. Ta ütles, et ei taha Mind. Ka siis veel, kui ta oli Mulle selja pööranud, püüdsin Ma teda oma Vaimuga tõmmata, kuid ta ei võtnud kuulda. Viimaks ta suri ja tuli siia.”

Vana naine hüüdis Jeesusele: „Issand Jeesus, palun andesta mulle nüüd! Ma kahetsen, et maa peal olles ma ei parandanud meelt!” Ahastavate nuuksete saatel hüüdis ta Jeesusele: „Kui ma vaid oleksin parandanud meelt, enne kui oli hilja! Issand, aita mind siit välja!”

Ma hakkan Sind teenima. Ma olen nüüd hea. Kas ma pole juba küllalt kannatanud? Miks ma küll ootasin, kuni oli hilja? Oh, mikس ma küll ootasin, kuni Su Vaim lakkas minuga võitlemast?”

Jeesus ütles talle: „Sul oli võimalus võimaluse järel meelt parandada ja Mind teenima hakata.” Kurbus kattis Jeesuse näo, kui sealt minema sammusime.

Vaadates, kuidas see vana naine nuttis, küsisin: „Issand, mis tuleb järgmiseks?”

Võisin tajuda hirmu, mis valitses igal pool ümberringi. Kõikjal oli surma õhkkond, piina- ja hädahüüded. Kurbuses ja ängistuses sammusime koos Jeesusega järgmise süvendi juurde. Ainult Tema jõu najal suutsin minna edasi. Kaugelt kuulsin veel vana naise kahetsushüüdeid ja andestuse anumist. „Oleks ometi midagi, millega saaksin teda aidata!” mõtlesin ma. Patused, palun ärge oodake, kuni Jumala Vaim lakkab teiega võitlemast!*

Järgmises süvendis oli üks naine põlvili, nagu otsiks ta midagi. Ka tema luukere-kuju oli täis auke, nii et luudest sai läbi vaadata, ja ta kleidiräbalad põlesid. Ta pea oli paljas ning nina ja silmade kohal olid õõnsad augud. Madal tuli leegitses ta jalgade ümber, seal kus ta põlvitas, ja ta kraapis küüntega koopa väävliseid seinu. Tuli hakkas ta käte külge ja surnud liha langes ikka ja jälle maha.

Kohutavad nuuksed raputasid teda. „Oh Issand, oh Issand,” nuttis ta, „ma tahan välja!” Kui me teda jälgisime, sai ta viimaks jalad koopasuudmele. Mõtlesin just, et ta tuleb välja, kui kohale jooksis suur demon laiade tiibadega, mis tundusid tipust murtuna ja rippusid piki ta külgi alla. Ta oli mustjaspruuni värvi ning üleni karvane. Ta silmad olid sügaval peas ning ta oli suure grislikaru suurune. Demon sööstis naise juurde ning tõukas ta jõhkralt tagasi koopasse, tulle. Vaatasin õudusega, kuidas ta hukkus. Mul oli temast nii hale. Tahtsin võtta ta sülle, hoida teda ja paluda, et Jumal ta tervendaks ning sealt välja tooks.

Jeesus teadis mu mõtteid ja ütles: „Mu laps, kohtuotsus on langenud. Jumal on rääkinud. Juba tema lapsepõlves Ma üha kutsusin

* Üks 1Ms 6:3 lugemisviise on: „Minu Vaim ei pea igavesti võitlema inimesega...” (Tõlkija märkus)

teda meelt parandama ja Mind teenima. Kui ta oli kuueteistkümnene, tulin ta juurde ja ütlesin: „Ma armastan sind. Anna oma elu Mulle ja tule ning järgi Mind, olen sind kutsunud eriotstarbeks.” Kutsusin teda kogu ta eluaja, kuid ta ei võtnud kuulda. Ta ütles: „Küll ma kunagi hakkas Sind teenima. Praegu pole mul Sinu jaoks aega. Pole aega, pole aega, mul on nii lõbus elu. Pole aega, pole aega teenida Sind, Jeesus. Ootame homseni!” See homme ei tulnud aga kunagi. Ta ootas liiga kaua.”

Naine kisendas Jeesuse poole: „Mu hing on tõelises piinas! Siit pole väljapääsu. Tean, et ihaldasin maailma Sinu asemel, Issand. Ihaldasin rikkust, kuulsust ja õnne, ja sain seda. Võisin osta kõike, mida tahtsin, olin iseenda ülemus. Olin oma aja kauneim, paremini rietatud daam. Mul oli rikkust, kuulsust ja õnne, kuid surres leidsin, et ma ei saa sellest midagi kaasa võtta. Oh Issand, põrgu on õudne! Mul pole rahu päeval ega ööl. Olen kogu aeg piinas ja vaevas. Aita mind, Issand!”

Naine vaatas nii igatsevalt Jeesusele ja jätkas: „Mu hea Issand, kui ma vaid oleks kuulanud Sind! Kahetsen seda igavesti. Ma kavatsesin ühel päeval hakata sind teenima – siis kui olen valmis. Arvasin, et võin Sind leida alati, kui tahan. Kuidas ma küll eksisin! Oma ilu tõttu olin oma aja nõutavaim naine. Teadsin, et Jumal kutsus mind pattu kahetsema. Kogu mu elu tõmbas Ta mind armastuse paeltega, ja ma arvasin, et võin Jumalat ära kasutada, nii nagu ma kasutasin inimesi. Arvasin, et Ta on minu jaoks ikka kohal. Jah, ma kasutasin Jumalat ära! Ta püüdis väga mind kätte saada, et ma teeniksin Teda, aga mina mõtlesin kogu aeg, et ma ei vaja Teda. Kuidas ma küll eksisin! Sest saatan hakkas mind tarvitama ja ma hakkasin aina rohkem teenima teda. Viimaks armastasin teda rohkem kui Jumalat. Armastasin pattu ega tahtnud pöörduda Jumala poole.

Saatan kasutas mu ilu ja mu raha, ja kõik mu mõtted keerlesid selle ümber, kui palju võimu ta võiks mulle anda. Ent isegi siis Jumal ikka tõmbas mind. Aga mina arvasin, et mul on varuks homme ja veel järgminegi päev. Kuid siis ühel päeval, kui sõitsin autoga, tegi autojuht avarii ja ma sain surma. Issand, palun lase mind välja!” Rääkides sirutas ta oma luiseid käsi Jeesuse poole, sellal kui leegid teda põletasid.

„Kohtuotsus on langenud,” ütles Jeesus.

Pisarad veeresid Ta palgele, kui liikusime järgmise süvendi juurde. Nutsin seesmiselt põrgu õuduste üle. „Kallis Issand,” hüüdsin ma, „see piin on liiga tõeline! Kui hing satub siia, pole enam lootust, pole elu, pole armastust. Põrgu on liiga tõeline!” – „Väljapääsu pole,” mõtlesin ma. „Ta peab igavesti põlema neis leekides!”

„Aeg on läbi,” ütles Jeesus, „me tuleme homme tagasi.”

Sõber, kui sa elad patus, palun pöördu sellest! Kui oled uuesti sündinud kristlane ja oled pööranud Jeesusele selja, paranda meelt ja pöördu Tema juurde tagasi! Ela head elu ja seisa tõe eest! Ärka, kuni pole veel hilja, ja sa saad veeta igaviku Issandaga taevas!

Jeesus ütles veel: „Põrgul on inimkujuline keha, mis lamab selili maa sügavuses, maa keskel. See on väga suur keha ning selles on väga palju piinakambreid.

Pea meeles, et sa räägid inimestele maa peal põrgu reaalsusest! Siin on miljoneid kadunud hingi ja iga päev tuleb juurde. Suurel kohtupäeval visatakse surm ja põrgu* tulejärve, see on teine surm.”

* Eestikeelses piiblitõlkes „surmavald”. (Tõlkija märkus)

Põrgu parem jalg

Kui olin eelmisel ööl olnud põrgus, ei suutnud ma süüa ega magada. Elasin seda iga päev läbi. Kui silmad kinni panin, oli põrgu kõik, mida suutsin näha. Võimatu oli sulgeda kõrvu hukkamõistetute kisendamisele. Kõik, mille tunnistajaks põrgus olin olnud, kordus mu silme ees nagu TV programm. Iga öö olin põrgus ja iga päev nägin vaeva, et leida õigeid sõnu nende hirmsate asjade edastamiseks maailmale.

Jeesus tuli mu juurde jälle ja ütles: „Täna õhtul läheme põrgu paremasse jalga, Mu laps. Ära tunne hirmu, Ma armastan sind ja olen sinuga!”

Issanda nägu oli murelik ning Ta silmist helkis suur õrnus ja sügav armastus. Kuigi need seal põrgus olid jäädavalt kadunud, tunnetasin, et Jeesus armastab neid ikka veel, läbi kogu igaviku.

„Mu laps,” ütles Ta, „Jumal, meie Isa, on andnud igaühele meist vaba tahte, nii et me võime valida, kas teenida Teda või saatanat. Jumal ei ole põrgut teinud oma rahva jaoks. Saatan petab paljusid järgima teda, kuid põrgu on tehtud saatana ja tema inglite jaoks. Ei ole Minu ega Mu Isa tahtmine, et keegi hukkuks.” Kaastundepisarad veeresid Jeesuse palgeile.

Taas hakkas Ta rääkima: „Eelolevail päevil, mil Ma näitan sulle põrgut, ära unusta Mu sõnu: „Minule on antud kõik võim taevas ja maa peal.” Vahel võib sulle tunduda, et olen su maha jätnud, aga Ma ei ole. Vahel võivad kurjusejõud ja kadunud hinged meid näha, vahel mitte. Ükskõik, kuhu me ka läheme, ole rahulik ja ära karda Mulle järgneda.”

Läksime edasi, käisin tihedalt Tema kannul ja nutsin. Olin nutnud päevade viisi ja ei suutnud põrgu ligioleku tundest vabaneda, see oli aina mu ees. Nutsin seesmiselt. Mu vaim oli väga kurb.

Sisenesime põrgu paremasse jalga. Ees nägin teerada, mis oli kuiv ja kõrbenud. Ulgumine täitis räpase õhu ja kõikjal oli raipehais. Puhuti oli see hais nii ilge, et mul jäi kõht haigeks. Kõikjal lasus pimedus, välja arvatud valgus, mis paistis Kristusest ja vaatevälja täitvatest tulekoobastest.

Äkki hakkasid meist mööda voorima iga liiki demonid, möödes meie peale urisedes. Suuremad ja väiksemad ja erikujulised põrgulikud vaimud rääkisid omavahel. Otse meie ees jagas suurem demon käsklusi väiksematele. Seisatasime, et kuulata, ja Jeesus ütles: „On olemas veel suur kurjusejõudude armee, mida me siin ei näe – kurjad haiguse vaimud.”

„Minge!” ütles suurem demon väiksematele. „Tehke palju kurja! Purustage kodusid ja hävitage perekondi! Meelitage ära nõrku kristlasi, juhtige valesse ja eksitusse nii paljusid kui suudate! Tagasi tulles saate oma tasu.

Pidage meeles, olge ettevaatlikud nendega, kes on Jeesuse oma Päästjaks vastu võtnud. Neil on vägi teid välja ajada. Minge nüüd üle kogu maa. Mul on seal juba hulk teisi ja ma saadan veel juurde. Pidage meeles, et olete pimedusevürsti ja õhuvalla vägede teenrid!”

Otsekohe hakkasid kurjad vaimud sööstma üles, põrgust välja. Parema jala tipus olevad ukсед avanesid ja sulgusid väga kiiresti, laskmaks neid välja. Mõned tõusid ja väljusid sama lehtri kaudu, kust meie olime sisse tulnud.

Püüan kirjeldada nende õelate olendite välimust. See, kes rääkis, oli väga suur, täiskasvanud grislikaru suurune, värvilt pruun. Pea oli tal kurikakujuline ja silmad väga sügaval karvases näos. Külgedel rippusid karvased käed ning näokarvade vahelt ulatusid välja kihvad.

Teine oli väike nagu ahv, väga pikkade kätega ja üleni karvane. Tal oli pisike nägu ja teravaotsaline nina, aga silmi ei paistnud üldse olevat.

Veel üks oli suure peaga, suurte kõrvade ja pika sabaga, ja veel teine hobuse suurune ja sileda nahaga. Nende demonite ja kurjade vaimude välimus ja jälk lõhn, mida nad levitasid, tegi mu kõhu haigeks. Kõikjal, kuhu vaatasin, olid demonid ja põrguvaimud. Suurim nendest, nagu Issand ütles, sai oma käsud otse saatanal.

Läksime Jeesusega mööda teerada alla kuni ühe tulekoopani.

Igalt poolt kostsid unustamatult ahastavad piinakarjed. „Mu Issand, mis saab küll edasi?” mõtlesin ma.

Kõndisime otse mööda mõnedest õelatest olenditest, kes ei paistnud meid märkavat, ja seisatasime ühe tule- ja väävlikoopa juures. Seal sees oli suurt kasvu mees. Kuulsin, et ta kuulutab evangeeliumi. Üllatunult ja vastust otsides vaatasin Jeesusele, kes alati teadis mu mõtteid. Ta ütles: „Maa peal olles tegutses see mees jutlustajana. Oli aeg, mil ta kuulutas tõtt ja teenis Mind.”

Imestasin, mis on sel mehel tegemist põrgus. Ta oli umbes meeter kaheksakümmend pikk ja tema skelett oli määrdunud hallikat värvi nagu hauakivi. Mõned riidetükid rippusid veel tal seljas. Imestasin, kuidas tuli oli need räbaldunud nartsud alles jätnud. Põlev liha rippus ta luudelt ja ta kolp näis olevat tuleleekides. Temast hoovas võigast lehka.

Jälgisin, kuidas mees sirutas käed, nagu hoidnuks ta raamatut, ja hakkas lugema Piibli kirjakohti. Meenutasin, kuidas Jeesus oli öelnud: „Teil on põrgus alles kõik meeled, ja need on veel palju tundlikumad.”

Mees luges ühe kirjakoha teise järel ja mulle näis, et see on hea. Aga Jeesus ütles mehele suure armastusega hääles: „Palun vaiki!” Silmapilk jättis mees lugemise ja pöördus aeglaselt vaatama Jeesust.

Nägin luukere sees mehe hinge. Ta ütles Issandale: „Issand, nüüd tahan ma kuulutada tõde kõigile inimestele. Nüüd, Issand, olen ma valmis minema ja rääkima teistele sellest paigast siin. Tean, maa peal olles ma ei uskunud, et põrgu on olemas. Ma ei uskunud ka Sinu taastulekut. Just seda tahtsidki inimesed kuulda ja ma tegin selles kompromissi oma koguduse rahvaga.

Tean, et ma ei sallinud kedagi teisest rassist ja teist värvi nahaga ning andsin paljudele põhjust Sinust äralangemiseks. Sepitsesin oma enda reeglid taeva kohta, milles oli tõtt ja valet. Tean, et juhtisin paljusid kõrvale, panin paljud Su püha sõna otsa komistama ja võtsin vaestelt raha. Aga Issand, lase mind välja ja ma hakkan tegema õigust! Ma ei võta enam üldse koguduselt raha. Ma olen juba parandanud meelt. Ma hakkan armastama igat värvi inimesi.”

Jeesus ütles: „Vähe sellest, et sa moonutasid ja esitasid valesti Jumala püha sõna, sa ka valetasid, et sa ei tea tõde. Elumõnud olid

sulle tähtsamad kui tõde. Ma Ise külastasin sind ja püüdsin sind ümber pöörata, kuid sa ei võtnud kuulda. Sa läksid oma teed ja kurjus sai su isandaks. Sa teadsid tõde, kuid sa ei kahetsenud pattu ega pöördunud tagasi Minu juurde. Olin kogu aeg su juures. Ootasin sind. Tahtsin, et sa parandaksid meelt, kuid sa ei teinud seda. Nüüd aga on kohtuotsus langenud.”

Sügav kaastunne oli Jeesuse näol. Teadsin, et kui mees oleks kuulanud Päästja kutset, poleks ta praegu siin. Oh inimesed, palun kuulake ometi!

Jeesus rääkis tagasilangenuga taas: „Sa oleksid pidanud rääkima tõde, ja sa oleksid pööranud paljusid õiguse poole Jumala sõnaga, mis ütleb, et uskumatute osa on tule ja väävliga põlevas järves.

Sulle oli teada ristitee. Sulle oli teada õiguse tee. Sa mõistsid rääkida tõtt. Kuid saatan täitis su südame valega ja sa võtsid omaks patu. Sa pidanuksid kahetsema siiralt, mitte poolikult. Mu sõna on tõde, see ei valeta. Aga nüüd on hilja, liiga hilja.” Kuulnud seda, raputas mees Jeesuse peale rusikat ja needis Teda.

Kurvana läksime koos Jeesusega järgmise koopa juurde. Äralangenud jutlustaja tige needmine saatis meid. Kui möödusime tulekoopaist, sirutasid kadunud oma käsi Jeesuse poole, anudes ja paludes Temalt halastust. Nende luised käed olid tulekuumusest hallikasmustad – ei mingit elavat ihu ega verd, ei mingeid organeid, ainult suremine ja surm. Kisendasin iseenda sees: „Oh maa, kahetse pattu! Kui sa seda ei tee, siis tuled sa siia! Peatu, enne kui on hilja!”

Seisatasime ühe teise tulekoopa juures. Mind haaras selline kaastunne kõigi nende vastu ja selline kurbus, et suutsin vaevalt püsti seista. Nuuksed raputasid mind. „Jeesus, mul on nii valus seespidi,” oigasin ma.

Naisehää! pöördus koopast Jeesuse poole. Ta seisis keset leeke ja need katsid kogu ta keha. Ta kondid olid täis vaklu ja surnud liha. Kui leegid loitsid ümberringi üles, tõstis ta käed Jeesuse poole ja hüüdis: „Lase mind siit välja! Ma annan nüüd oma südame Sulle, Jeesus! Ma räägin teistele Sinu andeksandmisest! Ma hakkan sinust tunnistama! Palun Sind, lasse mind välja!”

Jeesus ütles: „Mu sõna on tõde ja see ütleb, et kõik peavad pattu kahetsema ja patud maha jätma ning paluma Mul tulla nende ellu,

et nad võiksid pääseda sellest paigast. Minu vere läbi antakse patud andeks. Ma olen ustav ja õige ning andestan igaühele, kes Mu juurde tuleb. Ma ei tõuka kedagi välja.”

Ta pöördus, vaatas naise poole ja ütles: „Kui sa oleksid kuulnud Mind, oleksid tulnud Minu juurde ja pattu kahetsenud, Ma oleksin sulle andeks andnud.”

Naine küsis: „Issand, kas siit pole enam väljapääsu?”

Jeesus rääkis väga leebelt. „Naine,” ütles Ta, „sulle oli antud palju võimalusi pattu kahetseda, aga sa tegid oma südame kõvaks ega tahtnud. Sa teadsid Mu sõna, et hoorajate osa on tulejärves.”

Pöördudes minu poole ütles Jeesus: „Sel naisel olid patused vahekorrad paljude meestega ja ta põhjustas paljude kodude purunemise. Kõigele vaatamata Ma siiski armastasin teda. Tulin ta juurde mitte hukkamõistu, vaid päästega. Läkitasin mitmeid oma teenijaid, et ta võiks pöörduda oma kurjadelt teedelt, aga ta ei tahtnud. Kutsusin teda, kui ta oli veel noor, aga ta tegi ikka edasi kurja. Ta saatis korda palju paha, aga Ma oleksin talle andestanud, kui ta oleks tulnud Mu juurde. Siis läks temasse saatan, ta kibestus ega tahtnud andestada teistele. Ta käis kirikus, et leida mehi, ning leidiski ja ahvatles oma võrku. Kui ta vaid oleks tulnud Mu juurde, Mu veri oleks pesnud ära ta patud. Üks osa temast tahtis teenida Mind, kuid pole võimalik ühtaegu teenida Jumalat ja saatanat. Igaüks peab tegema valiku, keda ta tahab teenida.”

„Issand,” kisendasin ma, „anna mulle jõudu edasi minna!” Põrgu õudused panid mu värisema pealaest jalatallani.

Jeesus ütles mulle: „Rahu, jää vaikseks!”

„Aita mind, Issand!” hüüdsin ma. „Saatan ei taha, et me teaksime tõtt põrgu kohta. Oma pööraseimates unenägudeski poleks ma arvanud, et põrgu on selline. Kallis Jeesus, millal see kord lõpeb?”

„Mu laps,” vastas Jeesus, „ainult Isa teab, millal tuleb lõpp.” Siis rääkis Ta minuga jälle ja ütles: „Rahu, jää vaikseks!” Suur jõud voolas minusse.

Sammusime Jeesusega edasi läbi selle koobaste ala. Tahtsin igaühte, kellest möödusime, tulest välja tõmmata ja Jeesuse jalge ette tuua. Seesmiselt ma aina nutsin ja nutsin. Mõtlesin iseendas, et ma iial ei taha, et mu lapsed satuksid siia.

Viimaks pöördus Jeesus mu poole ja ütles vaikselt: „Mu laps, me läheme nüüd sinu koju. Homme öösel tuleme sellesse põrgu ossa tagasi.

Kodus olles nutsin ma üha edasi. Elasin kõike läbi: põrgut ja seal olevate inimeste õudust. Rääkisin põrgust kõigile, keda päeva jooksul kohtasin. Ütlesin, et me ei suuda uskuda ega kujutledagi nende kannatuste kohutavust.

Ma anun ja palun teid, kes te seda raamatut loete: Kahetsege oma patte! Hüüdke appi Jeesust ja paluge, et Ta teid päästaks! Hüüdke Teda juba täna! Ärge oodake homseni! Võib-olla pole teil enam homset päeva. Aeg saab kiiresti otsa. Langege põlvili ja laske end puhastada oma pattudest! Olge üksteise vastu head! Olge lahked ja andestage üksteisele Jeesuse pärast!

Kui olete kellelegi vihane, andke talle andeks! Viha viib põrgusse. Andke andeks, nagu Kristus meile andeks annab! Jeesus suudab meid hoida, kui meil on kahetsev süda ja me laseme Tema verel puhastada meid kõigist pattudest. Armastage oma lapsi ja armastage oma ligimesi nagu iseennast!

Koguduse Issand ütleb: „Kahetsege pattu ja saage päästetud!”

Veel rohkem tulekoopaid

Järgmisel ööl läksime koos Jeesusega jälle paremasse jalga. Nägin, nii nagu ennegi, milline armastus on Jeesusel kadunud hingede vastu põrgus. Tundsin ka Tema armastust minu ja kõigi maa peal elavate inimeste vastu.

„Laps,” ütles Ta mulle, „see pole Isa tahe, et keegi hukkuks. Saatan petab paljusid ja nad järgnevad talle. Kuid Jumal on andestaja. Ta on armastuse Jumal. Kui need oleksid tõeliselt tulnud Isa juurde ja pattu kahetsenud, siis Ta oleks neile andestanud.” Suur õrnus oli Jeesuse näol, kui Ta seda rääkis.

Taas kõndisime mööda leegitsevaist koopaist, nägime rohkem piinades olevaid inimesi kui olen eelpool kirjeldanud. „Mu Issand, mu Issand, milline õudus!” mõtlesin ma, kui möödusime paljudest, paljudest põrgus põlevatest hingedest.

Kõikjal piki teerada sirutusid põlevad käed Jeesuse poole. Seal, kus pidanuks olema liha, olid ainult luud – hallikas mass põleva ja laguneva lihaga, mis rippus ribadena. Iga skelettkuju raamistuses oli määrdunud-hall hingeudu, igavesti suletuna kuiva skeleti sisse-musse. Nende karjete põhjal võin öelda, et nad tundsid tuld, piina, vaklu, lootusetust. Need karjed täitsid mu hinge sellise ahastusega, mida ma ei suuda kirjeldada. „Kui nad ainult oleks kuulda võtnud,” mõtlesin ma, „siis nad poleks siin!”

Teadsin, et kadunutel põrgus on elavad kõik meeled. Nad mäletavad kõike, mis neile iganes on öeldud. Nad teavad, et neist leekidest pole pääsu ja et nad on kadunud igaveseks. Lootusetuna nad siiski lootsid, sest nad kisendasid Jeesuse poole halastuse saamiseks.

Peatusime järgmise süvendi juures. See oli täpselt samasugune nagu teisedki. Selles oli naise kuju, nagu sain aru häälest. Ta kisendas Jeesuse poole, et pääseda välja leekidest.

Jeesus vaatas armastusega tema peale ja ütles: „Kui sa olid maa peal, Ma kutsusin sind Enda juurde. Ma palusin, et sa korraldaksid oma südame asjad Minuga, enne kui on hilja. Küllastasin sind korduvalt kesköö tunnil, et rääkida sulle Minu armastusest. Olin nagu armastav kosilane ja tõmbasin sind Enda poole oma Vaimu läbi.

„Jah, Issand,” rääkisid sina, „ma hakkan käima sinu järel.” Suuga sa ütlesid, et armastad Mind, kuid süda ei arvanud nii. Teadsin, kus su süda viibib. Saatsin sageli oma sõnumitoojaid su juurde ütlema, et sa pead pattu kahetsema ja Minu juurde tulema, kuid sa ei tahtnud Mind kuulda. Tahtsin sind kasutada töötegijana teiste heaks, et aidata neil leida Mind. Kuid sa tahtsid maailma, mitte Mind. Kutsusin sind, aga sa ei võtnud kuulda ega kahetsenud oma patte.”

Naine ütles Jeesusele: „Issand, Sa mäletad ju, kuidas ma käisin kirikus ja olin hea inimene. Ühinesin kogudusega. Olin Sinu koguduse liige. Teadsin, et mu elu peal on Sinu kutse. Teadsin, et pean sellele kutsele kuuletuma iga hinna eest, ja ma tegin seda.”

Jeesus ütles: „Naine, sa oled ikka veel täis valet ja pattu. Ma kutsusin sind, kuid sina ei võtnud kuulda. Tõsi, sa olid koguduse liige, kuid koguduse liikmeks olemine ei too veel taevasse. Su patte oli palju ja sa ei kahetsenud neid. Sinu tõttu komistasid teised Mu sõna peale. Sa ei andestanud teistele, kui nad haavasid sind. Olles koos kristlastega, püüdsid sa näidata, et armastad ja teenid Mind. Aga kui olid kristlastest eemal, siis sa valetasid, petsid ja varastasid. Võtsid kuulda ahvatlevaid vaimu ja nautisid oma kahepalgelist elu. Aga sulle oli teada kitsas ja sirge tee.

Ja sul oli ka kaksipidine keel,” jätkas Jeesus. „Sa rääkisid taga oma õdesid ja vendi Kristuses, mõistsid nende üle kohut ja pidasid ennast neist pühamaks, ehkki su südames laiutas patt. Tean, et sa ei võtnud kuulda Mu õnnist kaastunde Vaimu. Otsustasid isikute üle välise põhjal, vaatamata sellele, et paljud olid usus alles lapsukesed. Olid väga vali.

Huultega ütlesid, et armastad Mind, kuid su süda oli Minust kaugel. Kummatigi tundsid sa Issanda teid ja said neist aru. Sa mängisid Jumalaga, kuid Jumal tunneb kõik ära. Oleksid sa siiralt teeninud Jumalat, siis poleks sa täna siin. Ei saa teenida ühtaegu Jumalat ja saatanat.”

Jeesus pöördus minu poole ja ütles: „Viimastel aegadel loobuvad paljud usust, alluvad eksitavatele vaimudele ja teenivad pattu. Tule välja nende keskest ja lahuta end ära. Ära käi nendega sama teed!” Kui eemaldusime, hakkas naine Jeesust needma ja sajatama. Ta kriiskas ja karjus suures raevus. Meie läksime edasi. Tundsin end väga nõrgana.

Järgmises süvendis oli teine luukere-kuju. Haistsin surmalehka veel enne, kui sinna saime. Luukere oli samasugune nagu teisedki. Püüdsin arvata, mida see hing võis olla teinud, et ta nüüd oli kadunud ja lootusetu ja kellel polnud muud tulevikku kui olla igavesti selles koledas kohas. Põrgu on igavene. Kuuldes piinlevaid hingi nutmas, nutsin ka mina.

Kuulsin, kuidas naishääl rääkis Jeesusega koopa leekide keskest. Ta tsiteeris Jumala sõna. „Armas Issand, mida teeb tema siin?” küsisin mina.

„Kuula!” ütles Jeesus.

Naine rääkis: „Jeesus on tee, tõde ja elu. Ükski ei saa Isa juurde muidu, kui Tema läbi. Jeesus on maailma valgus. Tulge Jeesuse juurde ja Ta päästab teid!”

Kui ta rääkis, kuulasid paljud kadunud hinged ümberringi. Mõned vandusid ja needsid teda. Mõned käskisid tal vaikida. Teised aga küsisid: „Kas on veel lootust? Jeesus, aita meid!” Valjud ahas-tuskarjed täitsid õhku.

Ma ei mõistnud, mis sünnib. Miks kuulutas see naine siin evangeeliumi?

Issand tundis ära mu mõtted. Ta ütles: „Laps, kui see naine oli kolmekümne aastane, kutsusin Ma teda kuulutama Minu sõna ja olema evangeeliumi tunnistaja. Ma kutsun erinevaid inimesi erinevaks otstarbeks koguduses. Ent kui mees või naine, poiss või tüdruk ei taha Minu Vaimu, siis Ma tõmbun tagasi.

Jah, ta vastas Mu kutsele paljude aastate jooksul ja kasvas Issanda tunnetuses. Ta õppis kuulma Mu häält ja tegi Minu jaoks palju head. Ta uuris Jumala sõna, palvetas sageli ja sai palju palvevastuseid. Ta õpetas paljusid inimesi minema pühaduse teed. Ta oli ustav oma kodus.

Aastad möödusid, kuni ühel päeval ta avastas, et tema mehel

on suhe teise naisega. Ja kuigi mees palus andeks, kibestus ta ega tahtnud mehele andestada ja abielu päästa. Tõsi, mees oli teinud pahasti ja oli sooritanud väga raske patu. Kuid naine tundis Jumala sõna. Ta teadis, et tuleb andestada ja et kiusatusest on väljapääs. Mees palus, et ta annaks andeks, tema aga ei tahtnud. Viha ajas juuri ja hakkas ta sees kasvama. Ta ei soovinud panna seda Minu ette, kibestus iga päevaga üha enam ja rääkis oma südames: „Siin ma olen! Teenin kõikepidi Jumalat, aga mu mees jookseb ringi teise naisega. Kas Sa arvad, et see on õige?” küsis ta Minult.

Ma ütlesin: „Ei, see pole õige. Kuid ta tuli su juurde, kahetses ja ütles, et ta ei tee seda enam kunagi.”

Ütlesin talle: „Tütar, vaata enesesse ja näe, et sa oled ise selleks põhjust andnud!”

„Mina mitte, Issand,” ütles tema. „Mina olen püha, aga tema on patune!” Ta ei tahtnud Mind kuulda võtta.

Mõne aja pärast ei tahtnud ta enam palvetada ega Piiblit lugeda. Ta muutus tighedaks mitte ainult mehe peale, vaid kõigi peale enda ümber. Ta tsiteeris Pühakirja, kuid ei soovinud mehele andestada.

Ta ei soovinud ka Mind kuulda. Ta süda muutus aina kibedamaks ja sinna sisenes suur patt. Seal, kus kord oli asunud armastus, võttis maad mõrvavaim. Ja ühel päeval tappis ta oma tigheduses nii mehe kui ka selle teise naise. Saatan sai tema üle täieliku võimuse ja ta tappis ka iseenda.”

Vaatasin seda kadunud hinge, kes oli loobunud Kristusest ja mõistnud oma hinge igaveseks hukka leekides ja piinas. Kuulsin, kuidas ta vastas Jeesusele: „Nüüd ma andestan, Issand. Lase mind välja! Allun Sulle nüüd. Näe, Issand, ma ju kuulutan nüüd Su sõna. Tunni aja pärast tulevad deemonid, et piinata mind veel hullemini. Nad piinavad mind tundide kaupa. Kuna ma kuulutan Jumala sõna, siis on mu kannatused veel rängemad. Palun ja anun Sind, Issand, lase mind välja!”

Nutsin koos naisega sealt koopast ja palusin Issandat, et ta hoiaks mind igasuguse südamekibeduse eest. „Aita, et ma ei laseks mingit vihkamist oma südamesse!” palusin ma.

„Tule, lähme edasi!” ütles Jeesus.

Järgmises süvendis oli oma luukere-kujusse vangistatud mehe

hing, kes kisendas Jeesuse poole. „Issand,” hüüdis ta, „aita mul aru saada, miks ma olen siin!”

Jeesus ütles: „Rahu! Ole vaikne! Sa saad aru küll, miks sa oled siin.”

„Lase mind välja ja ma olen hea!” anus mees.

Issand ütles talle: „Isegi põrgus sa ikka veel valetad.”

Jeesus pöördus minu poole ja ütles: „See mees oli kahekümne kolme aastane, kui ta tuli siia. Ta ei tahtnud kuulda võtta Minu evangeeliumi. Ta oli sagedasti kuulnud Mu sõna ja olnud Minu kajas. Tõmbasin teda oma Vaimuga pääste poole, kuid ta eelistas maailma ja selle lõbusid. Ta armastas juua ega hoolinud Minu kutsest. Ta oli üles kasvanud kirikus, kuid ei tahtnud pühendada ennast Minule. Kord ütles ta Mulle: „Ühel päeval ma annan oma elu Sulle, Jeesus.” Kuid see päev jäi tulemata. Ühel ööl pidu pidamast tulles sattus ta autoavariisse ja sai surma. Saatan pettis teda lõpuni.

Tema surm oli silmapilkne. Ta ei tahtnud kuulda võtta Mu kutset. Paljud teisedki saavad õnnetusjuhtumitel surma. Saatan töö on tappa, varastada ja hävitada. Kui see noor mees ometi oleks kuulnud! Isa ei taha, et keegi hukkuks. Saatan tahtis selle hinge kätte saada ja hävitas ta muretuse, patu ja kangete jookide läbi. Nii palju kodusid ja elusid puruneb igal aastal alkoholi tõttu!”

Kui inimesed ometi näeksid, kui ajutised on maailma lõbud ja himud! Kui tuled Issanda Jeesuse juurde, vabastab Ta su vägijookidest. Hüüa appi Jeesust ja Ta kuuleb ja aitab sind. Ta tahab olla su sõber. Pea meeles, et Ta armastab sind ja Tal on meelevald anda andeks su patud.

Abielus kristlased, Jeesus hoiatab, et te ei rikuks abielu. Himu vastassugupoole esindaja vastu, kui sa ka otse abielu ei rikuks, võib olla abielurikkumine su südames.

Noored, hoiduge eemale uimastitest ja seksipattudest! Kui te olete patustanud, Jumal annab teile andeks. Hüüdke Teda appi, kuni selleks veel on aeg! Leidke tugev täiskasvanud usklik ja rääkige temaga oma probleemidest. Saate rõõmsaks, et võtsite selleks aega. Tehke seda, kuni pole veel hilja!

Saatan tuleb valguseingli kujul petma maailma. Pole ime, et maailma patud viisid selle noormehe kiusatusse, kuigi ta teadis

Jumala püha sõna. „Üks pidu veel,” mõtles ta, „Jeesus saab aru...” Kuid surmal pole halastust. Ta ootas, kuni oli liiga hilja.

Vaadates seda noormeest, meenutasin oma lapsi. „Oh Jumal, võiksid nad ometi teenida Sind!” Tean, et paljudel teist, kes te seda loete, on oma armsad, võib-olla lapsed, kellest te kuidagi ei taha, et nad satuksid põrgusse. Rääkige neile Jeesusest, kuni pole hilja! Öelge, et neil tuleb oma patte kahetseda, siis Jumal annab neile andeks ja teeb nad puhtaks.

Selle mehe karjed kõlasid mu sees päevade viisi. Ma ei unusta kunagi tema kahetsushüüdeid. Mäletan ta liha, mis rippus ja põles leekides. Mäletan lagunemist, laibalõhna, õõnsusi silmade asemel, määrdunud-halli hinge ja läbi kontide roomavaid vaklu. Ta tõstis oma käed paluvalt Jeesuse poole, kui eemaldusime järgmise süvendi suunas.

„Kallis Issand,” palvetasin mina, „anna mulle jõudu edasi minna!”

Nüüd kuulsin kõikjalt kostvate surmakarjete keskel meeleheitlikult kisendavat naishäält. Tulime süvendi juurde, kus see naine asus. Ta anus kogu oma hingega, et Jeesus võtaks ta sealt välja. „Issand,” ütles ta, „kas ma pole juba olnud siin küllalt kaua? Mu piin on suurem kui suudan kanda. Palun, Issand, lase mind välja!” Nuuksed vapustasid ta varikuju ja tema hääles oli tohutu piin. Tunnetasin, et ta kannatab väga.

„Jeesus, kas Sa saad siin midagi teha?” küsisin ma.

Jeesus hakkas naisega rääkima: „Kui sa olid maa peal, Ma kutsusin ja kutsusin sind Enda juurde. Ma palusin ja veensin sind leida oma südames lepitus Minuga, anda andeks teistele, teha õigust ja jätta maha patt. Küllastasin sind kesköö tunnil ja tõmbasin sind oma Vaimuga ikka ja jälle. Sa rääkisid suuga, et armastad Mind, kuid su süda oli Minust kaugel. Sa ju teadsid, et Jumala eest ei jää miski varjule. Võid lollitada teisi, aga sa saa lollitada Mind. Läkitasin su juurde saadikud kutsuma sind patukahetsusele, aga sa ei võtnud kuulda. Sa ei tahtnud kuulda, ei tahtnud näha ja vihasena saatsid nad minema. Asetasin su sinna, kus sa said kuulda Mu sõna. Aga ikka ei andnud sa oma südant Mulle.

Sa ei muretsenud ega häbenenud selle pärast, mida sa tegid. Paadutasid oma südame ja saatsid Minu minema. Nüüd oled sa

kadunud ja igaveseks lahti lastud. Sa pidanuksid kuulama Mind!”

Siinkohal hakkas naine sajatama ja needma Jumalat. Tundsin kurjade vaimude kohalolekut ja mõistsin, et nemad olid need, kes sajatasid ja needsid. Kui kurb on olla põrgus igavesti kadununa! Pange vastu kuradile, kuni te veel suudate seda teha, ja ta põgeneb teie juurest!

Jeesus ütles: „Maailm hävib, ja kõik, mis seal on, aga Minu sõna ei hävi iialgi.”

Hirmutunnel

Püüdsin meenutada jutlusi, mida olin põrgu kohta kuulnud. Kuid iialgi polnud ma kuulnud nii kohutavatest asjadest nagu need, mida Issand siin mulle näitas. Põrgu on lõpmatult koledam kui kehtes suudab mõelda või kujutleda. Mulle tegi lõikavat valu teadmine, et hinged, kes praegu põrgus piinlevad, jäävad sinna igavesti. Sealt ei ole teed välja.

Olen otsustanud teha kõik, mis minu võimuses, et päästa hingi sellest õudusest. Pean kuulutama evangeeliumi igaihele, keda kohan, sest põrgu on hirmuäratav koht ja käesolev teadaanne on tõene. Kas saate aru, mida ma räägin? Kui patused ei paranda meelt ega usu evangeeliumisse, siis on üsna kindlasti nende ots siin.

Uskuge Issandasse Jeesusesse Kristusesse ning kutsuge Ta oma ellu, et Ta päästaks teid teie pattudest! Lugege Johannese evangeeliumi 3. ja 14. peatükki. Ja lugege, palun, käesolevat raamatut kaanest kaaneni, et te mõistaksite rohkem põrgu ja sealpoolsuse kohta. Lugeses palvetage, et Jeesus tuleks teie südamesse ja peseks ära teie patud, kuni pole hilja.

Kõndisime Jeesusega läbi põrgu. Teeraja pind oli kõrbenud, kuiv, pragunenud ja paljas. Vaatasin alla tulekoobaste ridadele nii kaugele kui silm ulatus. Olin väga väsinud. Mu süda, kogu mu vaim oli kõigest nähtust ja kuuldust murdunud, ja siiski teadsin, et ees on veel rohkem.

„Jeesus, anna mulle jõudu edasi minna!” nutsin ma.

Jeesus juhtis ja mina käisin tihedalt Tema kannul. Olin suures ahastuses kõige kohutava pärast, mida olin näinud. Kas maailm tõesti peaks mind uskuma? Vaatasin paremale ja vasakule ja enda taha – kõikjal olid tulekoopad, nii kaugele kui võisin näha. Olin ümbritsetud tulest, lekidest ja põlevatest hingedest. Ehe hirm, mida

tundsin, pani mu kisendama. Nähtu õudus ja tõelisus ületas mu talumisvõime.

„Oh maa, kahetse pattu!” hüüdsin ma. Sügavad nuuksed raputasid mu vaimu, kui koos Jeesusega edasi sammusin. Mõtlesin, mis võiks tulla järgmisena. Mõtlesin, mida peaksid praegu tegema mu perekonna liikmed ja sõbrad. Mulle meenus, kuidas olin patustanud, enne kui pöördusin Jeesuse poole, ja ma olin nii tänulik Jumalale, et Ta oli mu vastu võtnud, kuni polnud veel liiga hilja.

Jeesus ütles: „Nüüd tuleb meil minna tunnelisse, mis viib põrgu kõhtu. Põrgu on kujult nagu inimkeha, mis väljasirutatud käte ja jalgadega lamab selili maapõue keskmes. Nii nagu Minul on usklikest moodustatud keha, nõnda on põrgu patu ja surma keha. Ja nagu kogudus Kristuse kehana ehitub üles päev-päevalt, nii ehitub ka põrgu keha päev-päevalt.”

Teel tunnelisse möödusime leegitsevatest koobastest, kust kostvad hukkamõistetute karjed ja oiged helisesid mu kõrvus. Paljud hüüdsid Jeesust appi, paljud püüdsid tulekoobastest välja ronida, et ulatuda Jeesuseni, kuid ei suutnud. „Liiga hilja, liiga hilja!” karjus mu süda.

Kurbus oli kogu aeg Jeesuse näol, kui edasi liikusime. Vaadates tulekoopaid, meenutasin mõttes, kuidas olime sageli maja taga lõkkel toitu valmistanud ja kuidas seal punased, tulised söed olid tundide viisi hõõgunud. See oli nii väga sarnane sellega, mida nägin siin.

Olin väga tänulik, kui sisenesime tunnelisse. Mõtlesin, et tõenäoliselt ei ole tunnel nii hull kui nood koopad. Kuidas ma aga eksisin!

Vaevalt olime sisenenud, kui silmasin koletuid madusid, suuri rotte ja palju kurje vaime, kes kõik põgenesid Issanda eest. Maod sisisesid meie peale ja rotid kriunusid. Kõlas palju tigedaid hääli. Meie ümber olid kõikjal tumedad varjud ja rästikud. Jeesus oli ainus valgus selles tunnelis. Hoidusin Talle nii lähedale kui võimalik.

Kurjad vaimud ja põrgulised ümbritsesid meid igast kandist ja olid kõik minemas kuhugi üles, tunnelist välja. Hiljem sain teada, et nad läksid välja maa peale täitma saatana käske.

Ära tundes mu hirmu selles pimedas, umbses ja räpases paigas,

ütles Jeesus: „Ära karda, varsti jõuame tunneli lõppu. Pean seda sulle näitama. Tule, järgne Mulle!”

Hiiigelsuured maod vingerdasid meist mööda. Mõned võisid olla rohkem kui meetrise ümbermõõduga ja kaheksa-üheksa meetrit pikad. Jälg hais täitis tihkelt õhku ja kurje vaime oli kõikjal.

Jeesus sõnas: „Varsti jõuame põrgu kõhtu. See osa põrgust on kahekümne seitsme kilomeetri kõrgune ja viie kilomeetrise ümbermõõduga ringkäik.” Jeesus andis täpsed mõõtmed.

Püüan nii hästi kui suudan üles kirjutada ja jutustada kõik, mida nägin ja kuulsin. Teen seda Isa, Poja ja Püha Vaimu auks. Sündigu Jumala tahtmine!

Tean, et Jeesus näitas mulle kõike seda, et võiksin hoiatada inimesi vältima põrgut iga hinna eest. Kallid, kui te loete seda ja ei tunne veel Jeesust, peatuge oma teel just nüüd, kahetsege pattu ja paluge Tal Päästjana siseneda teie ellu!

Tegevus põrgus

Võisin eespool näha tuhmi kollast valgust. Olime Jeesusega väljunud hirmutunnelist ja seisime nüüd eenduval äärisel ehk simsil, mis oli võrdlemisi räpase väljanägemisega. Meile avanes ülevaade põrgu kõhust. Niikaugele kui ulatusin nägema, käis igal pool vilgas tegevus.

Peatusime ja Jeesus ütles: „Tahan viia su läbi põrgu kõhu ja ilmutada sulle paljut. Tule, järgne Mulle!” Läksime kahekesi edasi.

Jeesus rääkis: „Ees ootab palju hirmuäratavat. See pole kellegi väljamõeldis või ettekujutus, see on tegelikkus. Räägi kindlasti oma lugejaile, et demonlikud jõud on reaalsed, et saatan on reaalne ning kõik pimeduseväed. Kuid ütle, et nad ei heidaks meelt, sest kui Mu rahvas, keda hüütakse Minu nimega, alandab ennast, palvetab ja pöördub oma halbadelt teedelt, siis Ma kuulen taevast ning parandan nende maa ja nende ihu. Niisama kindel kui taeva tegelikkus on ka põrgu tegelikkus.

Jumal tahab, et me oleksime teadlikud põrgust ja Ta tahab meid päästa sellest paigast. Jumal tahab anda teada, et on olemas päästetee. See tee on Jeesus Kristus, meie hinge Päästja. Pea meeles, et pääsevad ainult need, kelle nimi on kirjutatud Talle Eluraamatusse.

Tulime põrgu kõhu esimese tegevuskoha juurde. See oli paremat kätt meie sisenemiskohast väikesel künkal põrgu pimedas nurgas.

Mulle meenusid Issanda sõnad, mis Ta mulle oli öelnud: „Sulle võib vahel tunduda, et olen su maha jätnud, aga Ma ei ole. Ära unusta, et Minul on kõik vägi taevas ja maa peal. Vahel kurjad vaimud ja kadunud hinged ei näe meid ega tea, et oleme siin. Ära kardada! Mida sa varsti näed, on tegelikkus. See sünnib just praegu ja kestab seni, kuni surm ja põrgu heidetakse tulejärve.”

Lugeja, tee kindlaks, kas su nimi on kirjutatud Jumala Talle Eluraamatusse!

Eestpoolt kostsid piinatud hinge häämitsused ja karjed. Tõusin väiksele künkale ja vaatasin alla. Valgus valgustas piirkonda ja ma nägin selgesti. Õhku täitis selline hädakisa, mida sa iial võimalikuks ei pea. See oli ühe mehe kisa.

„Kuula Mind,” ütles Jeesus, „see, mida sul nüüd kuulda ja näha tuleb, on tõsi. Pange tähele, evangeeliumi töötegijad, sest need sõnad on ustavad ja tõelised! Ärgake, evangelistid, jutlustajad ja Mu sõna õpetajad, kõik, kes te olete kutsutud kuulutama head sõnumit Jeesusest Kristusest! Kui te teete pattu, hukkute kõik samaviisi.”

Astusin selle tegevuskoha ligi, umbes viie meetri kaugusele. Nägin pisikesi tumedasse riidetatud figuure marssimas ümber kastitaolise eseme. Lähemalt silmitsedes märkasin, et see kast on puusärk ja marssivad figuurid on deemonid. Puusärk oli tõeline ja marssivad deemoneid oli kaksteist. Marssides nad skandeerisid ja naersid. Igaühel oli käes terav oda, mida ta ikka ja jälle läbi väikeste avade torkas puusärki.

Õhus rippus tohutu hirmutunne ja ma vabisesin eesolevast vaatepildist.

Jeesus teadis mu mõtteid ja ütles: „Laps, siin on piinades palju hingi ja nende jaoks on palju erinevaid piinaviise. Raskem karistus on nendel, kes kord kuulutasid evangeeliumi, aga siis läksid tagasi pattudesse, või nendel, kes ei allunud Jumala kutsele oma elus.”

Kuulsin nii meeletlikku kisa, et see täitis minugi südame meeletega. „Pole lootust, pole lootust!” kisendas hääl puusärgist. See oli lõputu kahetsusnutt.

„Oh kui kohutav!” ütlesin mina.

„Tule,” ütles Jeesus, „läheme ligemale!” Ta astus puusärgi juurde ja vaatas sisse. Järgnesin Talle ja vaatasin ka sisse. Osutus, et kurjad vaimud ei näinud meid.

Märdunud-hall udu täitis puusärgi. See oli ühe mehe hing. Nägid, kuidas deemonid oma odadega pistsid sellesse mehe hinge puusärgis.

Iial ei unusta ma selle hinge kannatusi. „Lase ta välja, Issand, lase ta välja!” kisendasin ma Jeesusele. Hinge piinlemine oli kohutav

vaatepilt. Kui ta ainult võinuks vabaneda! Puudutasin Jeesuse kätt ja anusin, et Ta laseks mehe puusärgist välja.

Jeesus ütles: „Rahu, Mu laps, jää vaikseks!”

Kui Jeesus rääkis, nägi mees meid. „Issand, Issand, lase mind välja! Halasta!” karjus ta. Vaatasin alla ja nägin verist läga. Mu silmade ees oli hing. Hinge sees oli inimsüda ja sellest purskas verd. Odapisted läbistasid ta südant sõna otseses mõttes.

„Hakkan nüüd sind teenima, lase mind välja!” halas mees. Teadsin, et ta tunneb iga odapistet, mis tungib läbi ta südame.

„Teda piinatakse päevad ja ööd,” ütles Issand. „Saatan on ta siia pannud ja saatan ise piinab teda.”

Mees hüüdis: „Issand, nüüd hakkan kuulutama tõelist evangeeliumi! Hakkan rääkima patust ja pörgust. Lase mind ainult välja!”

Jeesus rääkis: „See mees oli Jumala sõna kuulutaja. Teatud aja teenis ta Mind kogu südamest ja juhtis paljusid päästmisele. Mõned tema läbi pöördunud teenivad Mind veel tänapäeval, hulk aastaid hiljem. Lihahimu ja rikkuse petlikkus ahvatlesid ta kõrvale. Ta laskis saatanal haarata valitsuse oma elu üle. Tal oli suur kirik, noobel auto ja suur sissetulek. Ta hakkas varastama koguduse ohvriraha ja õpetama valet. Enamasti rääkis ta pooltõdesid ja poolvalesid. Ta ei lasknud Mul ennast korrigeerida. Saatsin ta juurde oma saadikuid ütlema, et ta peab parandama meelt ja kuulutama tõde, ent ta oli hakanud armastama elumõnused rohkem kui elu Jumalaga. Ta teadis, et ei tohi kuulutada ega levitada mingit muud õpetust, kui vaid seda, mis on ilmutatud Piiblis. Kuid enne surma hakkas ta rääkima, et Püha Vaimuga ristimine on vale ja et need, kes väidavad end omavat Püha Vaimu, on silmakirjatsejad. Ta rääkis ka, et sa võid olla joodik ja siiski saada taevasse, isegi ilma patukahetsuseta.

Ta rääkis veel, et Jumal ei saada kedagi põrgusse – Jumal olevat liiga hea, et seda teha. Tema mõjul langesid paljud inimesed ära Issanda armust. Ta ütles koguni, et ta ei vaja Mind, kuna on ise nagu jumal. Ta läks nii kaugele, et pidas isegi seminare selle valeõpetuse õpetamiseks. Ta tallas Mu püha sõna jalge alla. Kuid siiski Ma armastasin teda ikka.

Mu laps, parem on Mind mitte kunagi tunda kui Mind tundes pöörduda ära Mind teenimast.”

„Oleks ta ometi kuulnud Sind, Issand!” hüüdsin ma. „Oleks ta ometi hoolt kandnud oma hinge eest ja teiste hingede eest!”

„Ta ei kuulnud Mind. Kui kutsusin, pööras ta oma kõrvad ära. Ta armastas kerget elu. Kutsusin ja kutsusin teda patukahetsusele, aga ta ei tahtnud tulla tagasi Minu juurde.

Ühel päeval ta sai surma ja tuli otsekohe siia. Nüüd piinab saatan teda, sest et ta kunagi kuulutas Mu sõna ja päästis hingi Minu riigi jaoks. See on tema piin.”

Võisin jälgida, kuidas demonid jätkasid marssi ümber sarga. Mehe süda tuksus ja sellest voolas tõelist verd. Eales ei saa ma unustada tema piina- ja ahastuskisa.

Jeesus vaatas meest suure kaastundega ja ütles: „Selle mehe kätel on paljude kadunud hingede veri. Mitmed neist piinlevad praegugi siin.” Valuleva südamega kõndisime koos Jeesusega edasi.

Kui olime lahkumas, nägin teist demonite rühma tulevat puusärgi juurde. Nad olid umbes meeter pikad, rietatud musta ja mustad kapuutsid üle näo. See oli uus vahetus piinajaid.

Mõtlesin sellele, kuidas uhkus meis kõigis ei lase meil oma vigu tunnistada ja neid andeks paluda. Keeldume ennast alandamast ja pattu kahetsemast ning lähme edasi, nagu oleksime meie üksi igavesti õiged.

Kuid võtke kuulda hinged, põrgu on tõeline! Palun ärge sattuge sellesse paika!

Siis näitas Jeesus mulle hiigelsuurt kella, mis ulatus üle kogu maailma. Kuulsin seda tiksumas. Tunniosuti lähenes kaheteistkümnenele. Minutiosuti tõttas ringi, kuni peatus kolm minutit enne kahteteistkümmet ja hakkas siis vargsi nihkuma täistunni poole. Tema liikudes muutus tiksumine üha valjemaks ja valjemaks, kuni näis, et see täidab kogu maa.

Siis rääkis Jumal otsekui pasunahäälega ja see hääl kostis nagu suurte vete kohin. „Pange tähele ja kuulge, mis Vaim kogudustele ütleb!” sõnas Ta. „Olge valmis, sest Ma tulen ajal, mil te ei arva. Ma kuulen kella löövat. Kell on kaksteist. Peigmees on tulnud oma pruudile järele.”

Sõber, kas oled valmis Kristuse tulekus? Või tahad olla nende hulgast, kes ütlevad: „Mitte täna, Issand!” Kas tahad Teda appi hüüda

ja saada päästetud? Kas tahad täna anda oma südame Temale? Pea meeles, Jeesus võib ja tahab päästa sind kõigest kurjast, kui sa juba täna Teda appi kutsud ja oma pattu kahetsed. Palveta oma perekonna ja oma armsate eest, et nad tuleksid Kristuse juurde, enne kui on liiga hilja.

Kuula, mida Jeesus ütleb: „Ma kaitsen sind kurja eest. Ma hoian sind kõigil sinu teedel. Ma päästan sinu. Ma päästan su armsad. Hüüa Mind täna, ja sa leiad elu!”

Palvetan rohkete pisaratega, et te kõik, kes seda raamatut loete, mõistaksite tõde, enne kui on hilja. Põrgu kestab igavesti. Püüan teha oma parima, et teieni tuua kõik, mida olen näinud ja kuulnud. Tean, et need asjad on tõelised. Kui loete veel ülejäänud osa sellest raamatust, siis ma palvetan, et te kahetseksite pattu ja võtaksite Jeesuse Kristuse vastu oma isikliku Päästjana.

Kuulsin, kuidas Issand ütles: „Aeg on minna. Homme tuleme tagasi.”

Põrgu kõht

Järgmisel ööl läksime Jeesusega jälle põrgusse. Kõigepealt osutusime olevat suurel lahtisel maa-alal, kus kogu vaatevälja ulatuses toimus kurjusejõudude tegevus. Enamus sellest tegevusest oli keskendunud selle paiga ümber, kus asusime meie. Mõne meetri kaugusel meist oli märgatav iseäranis suur aktiivsus: palju kurje ja deemonlikke vaimu kiirustas selles paikkonnas sisse-välja.

Stseen sarnanes õudusfilmiga. Nii kaugele kui silm ulatus, nägin piinades olevaid hingi, kelle kallal kurat ja tema inglid tegid oma tööd. Läbi hämaruse tungisid ahastuse- ja meeleheitekarjed.

Jeesus rääkis: „Laps, saatan on maa peal petis ja põrgus piinaja. Hulk nendest deemonlikest jõududest, mida sa siin näed, käivad aeg-ajalt ülal maa peal inimesi vigastamas, vaevamas ja petmas. Kavatsen sulle näidata asju, mida nii üksikasjaliselt pole varem kunagi nähtud. Osa sellest, mida sa näed, sünnib juba praegu, osa tulevikus.

Heitsin taas pilgu ettepoole. Maapind oli helepruun, elutu, polnud näha midagi haljast. Kõik oli nagu surnud või surev. Mõned kohad olid külmad ja rõsked, teised kuumad ja kuivad. Ja ikka oli seal iiveldama ajav kõrbeva ja roiskuva liha lehk segamini solgi ja hallituse lõhnaga.

„Saatan kasutab palju lõkse ja püüniseid Jumala inimeste petmiseks,” ütles Jeesus. „Meie põrguteekondade jooksul näitan Ma sulle paljusid tema kurikavalaid võtteid.”

Olime läinud vaid pisut edasi, kui meie ette ilmus mingi pahaendeliselt tume, peaaegu must objekt, mis näis liikuvat üles-alla, kokku tõmbuvat ja paisuvat. Liikumisel laskis ta välja jälki haisu, vängemat kui tavalised halvad lõhnad, mis põrgu õhku täitsid.

Püüan nähtut kirjeldada nii hästi kui suudan, Kui see suur, ripuv must objekt nõnda ühtejärke paisus ja kokku tõmbus, lastes

välja vastikut haisu, märkasin ma midagi nagu sarved või harud, tumedat värvi, mis sellest väljusid ja üles maa peale ulatusid. Jõudsin arusaamisele, et see objekt on suur, must süda, millesse viib hulk sissepääsuteid. Mind haaras kohutav eelaimdus.

Jeesus mõistis mu mõtteid ja ütles: „Ära kardada! See on põrgu süda. Hiljem läheme sealt läbi, aga nüüd peame minema põrgu kongideblokki.

Kongideblokk oli põrgu kõhu ringteede osas; see oli kahekümne seitsme kilomeetri kõrgune. Vaatasin üles ja nägin, et kongide ja põrgu põhja vahel oli suur pruun kraav. Mulle tundus see kraav kahe meetri sügavusena ja ma imestasin, kuidas ma peaksin sellest üle saama. Vaevalt olin jõudnud seda mõelda, kui olime ülal simsil, kust algas astanguliselt tõusvate kongiridade esimene viirg. Simss oli otsekui kõnnitee piki kongiridasid ja ühtlasi vaateplats, kust oli võimalik näha kogu seda põrgu keskpaika.

Jeesus ütles: „Need asjad on ustavad ja tõelised. Surm ja põrgu visatakse ühel päeval tulejärve. Kuni selle ajani on see põrgu kinnipidamiskoht. Need kongid siin on täis piinlevaid ja kannatavaid patuseid hingi.

Ma andsin oma elu, et te ei peaks siia sattuma. Ma teadsin, kui reaalsed on siinsed õudused, kuid Mu Isa halastus on niisama reaalne. Kui te lasete, siis annab Ta teile andeks. Hüüdke Teda Minu nimes appi juba täna!”

Põrgu vangikongid

Seisime Jeesusega sellel eendil ehk simsil esimese kongiderea juures. Simsi laius oli pisut üle meetri. Vaatasin üles, ja nii kaugele kui silm ulatus, oli seal veel ja veel neid simsse suurte ringidena ümber tohutu suure kaevutaolise süvise. Piki neid simsse või kõnniteid olid ridamisi maasse kaevatud vangikongid, mida üksteisest lahutas umbes pool meetrit mulda.

Jeesus ütles: „See kongideblokk on kakskümmend seitse kilomeetrit kõrge, arvestades põrgu põhjast. Nendes kongides on palju hingi, kes on tegelenud nõiakunsti või okultsete asjadega. Siin on nõiad, meediumid, uimastitega kaubitsejad, ebajumalate austajad, vaimude väljakutsujad. Need on hinged, kes on teinud suurimaid jäledusi Jumala vastu, paljud neist on siin juba sadu aastaid. Need on need, kes ei ole soovinud pattu kahetseda, kes on petnud inimesi, juhtinud neid eemale Jumalast ja teinud suurt kurja Issanda ja Tema rahva vastu. Nende hing ja armastus on olnud kurjus ja patt.”

Käies Issanda järel mööda seda kõnniteed, vaatasin alla põrgu keskk kohta, kus oli kõige rohkem aktiivset tegutsemist. Seal paistis kogu aeg tuhm valgus ja ma võisin eraldada paljude kujude liikumist. Eespool, nii kaugele kui suutsin näha, olid vangikongid.

Mõtlesin iseendas, et piin, mida tuntakse kongides, ei ole kindlasti nii kohutav kui tulekoobastes. Kõikjal ümberringi kuulsin kongidest kostvaid hukkamõistetute karjeid, kaebeid ja kriiskeid. Tundsin end väga halvasti. Mu südant täitis suur ahastus.

Jeesus ütles: „Ma ei lasknud sul kuulda neid hääli, enne kui nüüd. Aga nüüd tahan sulle näidata, kuidas saatan tuleb varastama, tapma ja hävitama. Siin põrgus on erinevatele hingedele erinevad piinad. Saatan juhib seda piinamist kuni kohtupäevani, mil surm ja põrgu heidetakse tulejärve. Kuid ka tulejärv läbib põrgut aeg-ajalt.”

Astusime mööda simssi edasi ja hääled läksid valjemaks. Kuulsime kongidest kostvaid läbitungivaid karjeid. Hoidusin Jeesusele lähemale. Ta peatus kolmanda kongi juures. Hele valgus langes kongi sisemusse. Kongis istus vana naine kiiktoolis. Kiigutades ennast nuttis ta, nagu tahaks ta süda lõhkeda. Ma ei tea miks, aga ma olin jahmunud, leides et see vana naine oli reaalne isik omas kehas.

Kong oli täiesti tühi, välja arvatud naine kiiktoolis. Seinad koosnesid heledast savist ja mullast. Terve esikülje moodustas uks. See oli mustast metallist, metalltrellide ja lukuga. Kuna trellid olid hõredad, võisime Jeesusega takistamatult sisse vaadata.

Vana naine oli tuhakarva. Ta kiikus edasi-tagasi ja pisarad voolasid ta põski mööda. Tema ahastavast väljendusest mõistsin, et mingi nähtamatu piin tekitab talle suurt kannatust ja valu. Imestasin, milles on ta süü, et ta peab olema siin vangis.

Äkki hakkas see naine otse mu silme ees oma kuju muutma: kõigepealt igivanaks meheks, siis nooreks naiseks, siis keskealiseks naiseks ja jälle tagasi vanaks naiseks, keda olin alguses näinud. Jahmununa jälgisin, kuidas ta läbis need muutused üksteise järel.

Kui ta nägi Jeesust, kisendas ta: „Issand, halasta minu peale! Lase mind välja sellest piinapaigast!” Ta kummardus oma toolis ettepoole ja küünitas end Jeesuse poole, kuid ei ulatunud Temani. Muutumine jätkus. Muutus ka tema riietus, nõnda et ta kandis kord mehe, siis noore tüdruku, siis keskeas naise ja siis taas vana naise rõivaid. Kogu see muutumine vältas kõigest mõne minuti.

„Miks see nii on?” küsisin Jeesuselt.

Naine kisendas jälle: „Oh Issand, lase mind välja, enne kui nad tagasi tulevad!” Ta seisis nüüd kongi eesotsas, olles kramplikult kinni haaranud trellidest. Ta rääkis: „Tean, et Sinu armastus on tõeline. Tean, et Sinu armastus on ustav. Lase mind välja!” Siis hakkas naine suures hirmus röökima ja ma nägin, kuidas miski hakkas rebima tema kehalt liha.

„Ta ei ole see, kes ta näib olevat,” ütles Issand.

Naine istus tagasi tooli ja hakkas kiikuma. Kuid nüüd istus seal ainult luukere, mille sees oli määrdunud udu. Seal, kus vaid mõne minuti eest oli olnud riietatud keha, olid nüüd mustunud ja kõrbenud luud ja tühjad silmakoopad. Naise hing ägas ja kisendas

kahetsedes Jeesuse poole. Kuid ta hüüded olid hiljaks jäänud.

„Maa peal oli see naine nõid ja saatana austaja,” rääkis Jeesus. „Ta tegutses nõiakunstiga ja õpetas välja ka teisi. Juba tema lapsepõlvest peale harrastas ta perekond mustkunsti. Nad armastasid pimedust rohkem kui valgust.

Mitmeid kordi kutsusin Ma teda meeleeparandusele, kuid ta irvitas Minu üle ja ütles: „Ma naudin saatana teenimist ja jätkan seda.” Ta hülgas tõe ega tahtnud kahetseda oma kurjust. Ta pööras paljud inimesed Issandast ära ning mõned neist on praegu koos temaga pörgus. Kui ta oleks parandanud meelt, Ma oleks päästnud tema ja mitmed tema perekonnast, kuid ta ei võtnud kuulda.

Saatan pettis selle naise uskuma, et ta saab saatana teenimisest tema kuningriigi. Saatan rääkis talle, et ta ei sure iialgi, et ta saab elu koos temaga. Nii ta siis ülistas saatanat ja siia saabudes nõudis tema kuningriiki. Saatan, vale isa, naeris talle näkku ja ütles; „Kas sa arvasid, et ma jagan oma kuningriigi sinuga? Võta, siin on su kuningriik!” Ja ta lukustas ta siia kongi ning piinab teda siin ööd ja päevad.

Maa peal õpetas see naine paljudele nõiakunsti, nii musta kui valget maagiat. Üks tema maagilisi trikke oli muutuda noorest naisest keskealiseks ja vanaks naiseks ja koguni ka vanaks meheks. Neil päevil tegi talle nalja niimoodi end muuta ja väiksemaid nõidu ehmata. Kuid nüüd kannatab ta pörgupiina, ja iga muutumisega rebitakse temalt liha. Ta ei suuda enam seda protsessi valitseda ja jätkab kogu aeg muutumist, kuid tema tõeline kuju on see hinge udu skeleti luude vahel. Saatan kasutab teda oma õelatel eesmärkidel, mõnitab ja pilkab teda. Teda tuuakse aina tagasi saatana ette, et teda piinata tolle meelegeaks.

Kutsusin teda mitmeid kordi ja oleksin ta päästnud. Kuid ta ei tahtnud Mind. Nüüd palub ja anub ta andestust, aga on juba hilja. Nüüd on ta lootusetult kadunud.”

Vaatasin seda naist, kes oli jäädavalt üle antud kannatustesse ja piina, ja kuigi ta oli õel naine, murdus mu süda kaastundest. „Issand, kui kohutav!” ütlesin ma pisaratega.

Ja siis korraga, nagu poleks meid Jeesusega seal olnudki, ilmus naise kongi juurde suure karu sarnane määndunud pruun deemon

murtud tiibadega, kes avas võtmega kongi ukse, ise seejuures valju häält tehes, otsekui tahtes naist hirmutada. Naine kriiskas orjalikus hirmus, kui deemon temast kinni haaras ja kongist välja tõmbas.

Jeesus ütles: „See deemon piinab teda sagedasti.” Vaatasin talle järele, kui ta kongist välja lohistati ja minema viidi.

„Kallis Issand!” palusin mina, „kas pole midagi, mida saaksime teha? Mul oli temast nii hale.

„On liiga hilja,” vastas Jeesus, „liiga hilja.”

Põrgu õudused

Ma ei saanud aru, miks need, põrgu kõhus asuvais kongides olevad inimesed erinevad teistest piinatatavatest. Ei mõistnud üsna paljut. Kuulasin lihtsalt Jeesust ja annan edasi kõik, mida nägin ja kuulsin.

Nii kaugelt kui suutsin näha, olid vangikongid lõpututes ringides. Igas kongis oli üksainus hing.

Kui möödusime kongidest, kostis neist nutu, halinat, ohkeid ja oigeid. Me ei jõudnudki kuigi kaugelt, kui Jeesus taas peatus ühe kongi ees. Vaatasime sisse, ja Jeesusest lähtuv valgus valgustas kongi. Seisin ja nägin hinge, kellest tunnetasin, et tal on suur piin. Ka see oli naisterahvas ja ta oli sinakashalli värvi. Tema liha oli surnud ja selle lagunenu osad langesid luudelt. Kõik ta luud olid kõrbenud tumemustaks ning neil rippusid räbaldunud riidetükid. Vaglad roomasid välja ta lihast ja luudest ning kongi täitis vastik lõhn.

Nii nagu eelminegi naine, istus ka tema kiiktoolis. Käes hoidis ta kaltsunukku. Kiikudes tooliga surus ta kaltsunukku vastu rinda ja nuttis. Valjud nuuksed raputasid ta keha ja ta nutukisa täitis kongi.

Jeesus rääkis mulle: „Ka tema oli saatana teenija. Ta müüs oma hinge saatanale ja maa peal elades harrastas kõiksugust kurja. Nõidus on reaalsus. See naine õpetas ja praktiseeris nõiakunsti ning pööras paljusid patuteele. Nõiakunsti õpetajad saavad saatanal suurema tähelepanu ja võimsama väe osaliseks kui lihtsad nõiakunsti praktiseerijad. See naine oli oma isandale meedium ja ennustaja.

Kõige kurja eest, mis ta tegi, pälvis ta saatana erilise soosingu. Ta teadis, kuidas kasutada pimedusejõudusid enese ja saatana heaks. Ta käis kuradi kummardamise teenistustel ja ülistas saatanat. Ta oli võimas naine saatana riigis.

Mõtlesin, kui palju hinge ta võis olla petnud saatanale, ja vaatasin nüüd tema hinge luist kesta nutmas kaltsunuku kohal, mis oli vaid

määrduvad riideräbal. Kurbus täitis südame ja pisarad tulid silma.

Ta hoidis kaltsunukku kramplikult, justnagu suudaks see teda aidata, või tema seda. Surmalehk täitis seda paika.

Siis nägin, kuidas ta hakkas muutuma, nagu too teine nainegi. Esiteks oli ta vana naine 1930-ndaist aastaist, siis kaasaegne noor naine. Ikka ja jälle kordas ta seda fantastilist metamorfoosi otse meie silma all.

„See naine,” rääkis Jeesus, „oli saatanale jutlustaja ekvivalendiks. Nii nagu tõelised töötajad kuulutavad tõelist evangeeliumi, nõnda on saatanal oma võltskuulutajad. Sellel naisel oli tugevamat sorti saatanlik vägi, mille saamiseks ta oli müünudki oma hinge. Saatana kurjad anded on nagu mündi teine külg Jeesuse poolt usklikele antavate vaimuannete suhtes. See on pimeduse vägi.

Saatana töötajad tegutsevad okultistidena, käevaatajatena, nõiapoodide pidajatena ja mitmel muul viisil. Saatana meedium on võimas kuratlik töötaja. Niisugused isikud on viimseni petetud ja ennast saatanale täielikult maha müünud. Mõned pimeduse sulased ei saa isegi rääkida saatanaga muidu kui meediumi vahendusel. Nad toovad kuradile inim- ja loomohvreid.

Paljud inimesed annavad oma hinge saatanale. Nad eelistavad teenida pigem teda kui Mind. See valik toob surma, kui nad ei kahetse pattu ega hüüa Mind appi. Ma olen ustav ja päästan nad nende pattudest. Paljud müüvad oma hinge kuradile, arvates, et nad jäävad siis igavesti elama. Kuid nad surevad õudset surma.

Saatan arvab siiani, et ta suudab ületada Jumalat ja lõhkuda Jumala plaani, kuid ristil sai ta võidetud. Mina võtsin saatanalt võtmed ära ja Minul on kõik vägi taevast ja maa peal.

Pärast surma läks see naine otse põrgusse. Deemonid tõid ta saatana ette, kus ta vihaselt küsis, miks siin deemonid valitsevad tema üle, kuna maa peal ju tema valitses nende üle ja nemad täitsid tema käske. Samuti nõudis ta saatanalt tõotatud kuningriiki.

Saatan jätkas tema petmist isegi pärast ta maist surma. Ta ütles, et viib ta tagasi ellu ning tarvitab taas oma eesmärkideks. Pettuse läbi oli see naine hankinud saatanale palju hingi ning seetõttu kõlasid saatana valed tema kõrvus mõistlikuna.

Kuid viimaks saatan vaid naeris tema üle põlglikult ja tunnistas:

„Ma petsin sind ja tarvitasin kõik need aastad. Oma kuningriiki ei anna ma sulle iialgi.”

Deemon pistis oma käed naise külge ja näis, nagu oleks liha rebitud ta luudelt. Naine kisendas suures piinas, sellal kui saatana ette toodi suur must raamat. Saatana avas selle ja sõrmega järke ajades otsis üles tema nime.

„Oh jaa,” ütles saatana, „sa teenisid mind hästi maa peal. Sa töid mulle rohkem kui viissada hinge.” Ja valetades ütles ta talle: „Sinu nuhtlus ei ole nii vali kui teistel.”

Kõlas õel naerukaagutus. Saatana seisis ja osutas sõrmega naisele. Sedamaid tõusis suur tuul ja täitis selle paiga.

„Ha-haa,” naeris saatana ulguva kõuemürina sarnaselt. „Võta oma kuningriik, kui suudad!” Nähtamatu jõud paiskas naise maha.

„Sul on soov teenida mind ka siin,” irvitas saatana, kui naine püüdis end püsti ajada. Naine kriiskas suurest valust, kui demonid aina rebisid liha ta luudelt.

Siis lohistati naine tagasi tema puuri. Ta mäletas saatana lubadusi. Saatana oli öelnud, et annab talle kogu väe. Oli öelnud, et annab talle surematuse ning võimu elu ja surma üle, ja tema oli uskunud. Saatana oli öelnud, et suudab takistada igaüht, kes tahab teda tappa. Saatana oli rääkinud talle palju valesid ja tõotanud talle igasugu asju.

Jeesus ütles: „Ma olen tulnud kõiki inimesi päästma. Minu soov on, et kõik kadunud kahetseksid pattu ja hüüaksid appi Minu nime. Ma tahan, et ükski ei hukkuks, vaid et igaüks päriks igavese elu. Kahjuks ei taha enamus enne surma pattu kahetseda ja nad lähevad põrgusse. Kuid taevatee on sama kõigi inimeste jaoks. Te peate sündima uuesti ja sisse tulema Jumala riiki. Te peate Isa ette tulema Minu nimes ja kahetsema oma patte. Te peate siiralt andma oma südame Jumalale ja teenima Teda.

„Laps,” jätkas Jeesus, „järgmine asi, mida tahan sulle ilmutada, on veel kohutavam. Tean, et see kurvastab sind. Aga Ma tahan, et maailm kuuleks ja teaks, mida Vaim kogudustele ütleb.

Nendes kongides, nii kaugele kui sa suudad näha, on piinlemas hinged. Iga kord, kui kõik kongid saavad täis, laiendab põrgu ennast, et veel rohkem hingi vastu võtta. Kõik su meeled on põrgus koos sinuga. Ja kui sa olid maa peal pime, siis oled pime ka siin, kui olid

seal ühekäeline, siis oled selline ka siin.”

Pean ütlema teile: „Kahetsege pattu, sest põrgu on kohutav, hirmuäratav, suure kurbuse ja igavese kahetsuskisa koht! Palun uskuge Mu sõnu, sest need on tõe sõnad!” See kõik oli minu jaoks nii ränk, et ma olin korduvalt haige selle aruande ettevalmistamisel.

Nägin põrgus ka seda, mis on liiga jube, et sellest rääkida – kohutavam kui piinapisarad, laguneva liha lehk ja põrgutule lõõm sügavais koobastes. Nägin ka seda, mida Jumal ei luba mul kirjutada.

Kui sa sured maa peal, olles Jumala Vaimu poolt uuesti sünnitatud, siis su hing läheb taevasse. Kui sa aga sured patusena, lähed sa viibimata põlevasse põrgusse. Deemonid, suured ahelad käes, veavad su hinge läbi põrguvärvate sinna, kus sind visatakse tulekoopasse ja piinatakse. Aeg-ajalt tuuakse sind saatana ette. Sa tunned ja tajud kõike, mis sinuga põrgus juhtub.

Jeesus rääkis mulle, et põrgus on ka niisugune koht, mida nimetatakse “naljakeskuseks”. Koobastesse vangistatud hingi sinna ei viida. Jeesus rääkis veel, et kuigi erinevatel hingedel on erisugused piinad, põletatakse kõiki tulega.

Naljakeskus on tsirkuse areeni taoline. Mõningad inimesed, kes on määratud lõbustuseks, asetatakse ringi keskele. Need on need, kes on maa peal teadlikult teeninud saatanat, on omal vabal tahtel valinud saatana järgimise, selle asemel et järgida Jumalat. Ringi ümber areeni on teised hinged, välja arvatud need, kes on koobastes.

Keskele asetatavad on enne oma surma olnud okultse maailma juhid: meediumid, ennustajad, võlurid, mõtetelugejad, nõiad ja sortsid – kõik need, kes teadlikult on teinud valiku teenida saatanat.

Elades maa peal petsid nad paljusid, tõugates neid järgima saatanat ja pattu. Ja nüüd piinavad petetud ja pattu langema tõugatud enda petjaid. Nad võivad üksteise järel neid piinata.

- Ühes sellises piinas võeti vaimsed kondid koost lahti ja maeti maha põrgu eri paikadesse. Hing kisti sõna otseses mõttes osadeks ja osad veeti mööda põrgut laiali nagu mingis deemonlikus raiasööjate jahipidamises. Sandistatud hinged tundsid tohutut piina. Väljaspool areeni olijad võisid pilduda kividega neid, kes olid ringi keskel. Lubatud oli kõik kujutletavad piinavõtted. Piinatavad hinged kisendasid surma järele, kuid see seal oligi nende igavene surm.

Niisugune oli see naljakeskus.

Jeesus ütles: „Ma võtsin põrgu võtmed saatana käest juba palju aastaid tagasi. Ma tulin ja avasin need kongid ning lasksin oma rahva välja. Sest Vana Testamendi ajal, enne kui Ma tegelikult ristil oma elu andsin, asetsesid paradiis ja põrgu lähestikku. Need kambrid olid kord paradiisis, nüüd aga tarvitab saatan neid oma õelatel eesmärkidel. Ja ta on teinud enamgi veel.

Oh inimesed! Kas te ei taha pattu kahetseda, kuni pole igavesti liiga hilja? Sest kõik peavad kohtus tulema Minu ette. Paradiis viidi põrgust eemale pärast seda, kui Ma olin surnud ja Jumala, oma Isa väes taas üles tõusnud.”

Tahaksin teile veel kord öelda, et need kongid, mis on paigutatud kahekümne seitsme kilomeetri kõrguselt, on vanglaks nendele, kes olid pimeduse tööriistad saatana jaoks, kes olid haaratud iga liiki pattudest, suhtlesid demonlike jõududega, harrastasid okultismi ja kummardasid saatanat.

Jeesus ütles: „Tule, Ma tahan sulle midagi näidata!”

Silmapilk olime rohkem kui pool kilomeetrit kõrgemal õhus, põrgu kõhu keskosas, kahekümne seitsme kilomeetri kõrguse kongidebloki keskkohal. Tundus, nagu oleksime kaevus, kus pimeduse tõttu pole näha ei ülemist otsa ega põhja. Siis hakkas paistma kollakat valgust. Hoidsin kõvasti kinni Jeesuse käest.

„Kallis Issand,” küsisin ma, „miks me oleme siin?”

Korraga tõusis võimsal mühinal orkaanitaoline tuul ja suured tulelained söötsid üles mööda kongidebloki seinu, põletades kõik oma teelt. Leegid ulatusid igasse kongi, tuues esile haleda piina- ja hädakisa. Kuigi leegid ei puudutanud Jeesust ega mind, tõusis minugi sees hirm, kui nägin kadunute hingi põgenemas väikeste kongide tagaseina äärde, püüdes seal varju leida.

Siis hakkas meist vasakult kostma mingi pahaendeline heli. Vaatasin ja nägin saatanat seisvat seljaga meie poole. Ta oli üleni leekides. Kuid tuli ei põletanud teda, pigem oli ta ise see, kes tuld tekitas. Nüüd seisis ta lekidest haaratuna, nautides vaeste kadunud hingede karjeid. Kui saatan oma käsi liigutas, lendasid temast välja suured tulekuulid.

Kongidest tõusid südantlõhestavad karjed ja suur valukisa.

Hinged, kes seal sees olid, põlesid elusalt tules, mis oli kuumem kui tulejärve kuumus. Ja nad ei saanud surra. Deemonid naersid kaasa, kui saatan liikus ühe kongi juurest teise juurde, piinates kadunuid.

Jeesus ütles: „Saatan, toitub kurjusest. Ta võidurõõmutseb piinadest ja kannatustest ning ammutab neist jõudu.”

Jälgides saatanat nägin, kuidas punakaskollased, otsast pruunid leegid tõusid tema ümber. Otsekui tormituule iilid lehvitasid tema rõivaid, mis ei põlenud ära. Kõrbeva liha lõhn täitis õhku, ja ma mõistsin ning kogesin taas, et põrgu õudused on reaalsed. Saatan kõndis läbi leekide ja need ei põletanud teda. Kuigi nägin ainult tema selga, võisin kõikjal kuulda tema tigatedat naeru.

Jälgisin, kuidas saatan tõusis suitsupilves, viies tulejõe endaga kaasa põrgu kõhu ülemisse tippu. Kuulsin, kuidas ta pöördus ja suure häälega teatas, et kui kõik need hinged teda ei kummarda, siis tasub ta neile “naljaringis”.

„Ei, palun, saatan, me kummardame sind!” hüüdsid kõik koos ja hakkasid kuradit austavalt kummardama. Ja mida enam nad kummardasid, seda suurem oli tema nälg austuse järele. Kiitushääled läksid valjemaks, kuni põrgu sarikad lärmist vastu kajasid.

Jeesus ütles: „Kõik, kes neis kongides asuvad, on maa peal elades kuulnud tõe evangeeliumi. Korduvalt pakuti neile Mu päästet. Mu Vaim tõmbas neid ikka ja jälle, kuid nad ei võtnud kuulda ega tulnud Mu juurde, et saada päästetud.”

Sellal kui Jeesus kõneles, rääkis ka saatan oma alluvatele: „Hahaa, see on teie kuningriik – kogu kuningriik, mis teile iial osaks saab! Minu kuningriik katab kogu maa ja ka allilma.” Kuulsin, kuidas ta hüüdis: „See on teie igavene elu!” Samal ajal tõusid põlevatest kongidest kahetsuskarjed.

Jeesus ütles: „Minu pääste on prii. Kes iganes tahab, tulgu ja saagu päästetud sellest igavese karistuse paigast. Ma ei tõuka kedagi välja. Kui sa ka oled olnud nõid või posija, isegi kui sul on kirjalik leping kuradiga – Mu vägi purustab selle ja Mu valatud veri päästab su. Tahan kõrvaldada kurja needuse su elult ja lunastada sind põrgust. Anna oma süda Mulle, et võiksin vallandada su köidikud ja teha su vabaks!”

Põrgu süda

Öösiti käisin Jeesusega põrgus ja päeval oli põrgu aina mu silme ees. Püüdsin teistele rääkida, mida nägin, aga nad ei tahtnud mind uskuda. Tundsin end väga üksikuna ja ainult Jumala armu läbi suutsin minna edasi. Kogu au kuulub Issandale Jeesusele Kristusele!

Järgmisel ööl Jeesus viis mu tagasi põrgusse. Kõndisime piki põrgu kõhu serva. Tundsin mõned kohad ära, kuna olime seal olnud varem. Sama mädanev liha, sama kurjuse lehk, sama palav ja läppunud õhk. Olin juba väga väsinud.

Jeesus mõistis mu mõtteid ja ütles: „Ma ei hülga sind kunagi ega jäta maha. Tean, et oled kurnatud, kuid Ma annan sulle jõudu.”

Jeesuse puudutus tegi mind tugevamaks ja me sammusime edasi. Eespool paistis midagi suurt ja musta, mis näis liikuvat üles-alla. Mulle meenus, et see oli „põrgu süda”, nagu mulle oli öeldud.

Sellest mustast südamest väljusid nagu suured sarved või käsi-varred, mis suundusid üles, põrgust välja maa peale ja üle kogu maa. Mõistatasin, kas need sarved on samad, millest räägib Piibel.

Maapind südame ümber oli kuiv ja pruun. Umbes kümme meetrit igas suunas oli maapind põlenud roostekarva pruuniks. Süda ise oli mustemast mustem ja tuksus nagu tõeline süda, kusjuures iga südamelöögi juures tõusis sellest jälki haisu. Seda ümbritses kuri jõuväli. Vahtisin seda hämmingus ja juurdlesin selle otstarbe üle.

Jeesus rääkis: „Need harud, mis sarnanevad arteritele, on torud, mis lähevad läbi maa üles, et kurjust levitada. Need on Taanieli nähtud sarved, ja need esindavad kurje kuningriike maa peal. Mõned riigid on juba olnud, mõned tulevad, mõned on praegu. Tõuseb veel kurjuse riike ja antikristus hakkab valitsema paljude inimeste, kohtade ja olukordade üle. Kui võimalik, siis eksitab ta ka äravalituid. Paljud pöörduvad ära, et kummardada metsalist ja tema kuju.

Nendest peamistest harudest ehk sarvedest kasvavad välja väiksemad harud. Ja väiksematest harudest väljuvad deemonid, põrgulikud vaimud ja iga liiki kurjusejõud. Nad lastakse valla maa peale ja saatana ise õpetab neid palju kurja tegema. Need kuningriigid ja kurjusejõud alluvad metsalisele ja paljud järgivad teda, et teha hävitus-tööd. Siin, põrgu südames, saavad need asjad alguse.”

Need sõnad, mis Jeesus mulle rääkis, on usaldusväärsed. Ta käskis mul need raamatusse üles kirjutada ja maailmale edasi anda. Jeesus andis mulle need ilmutused, et igaüks võiks teada saada ja mõista saatana toimimisi ja tema kurje tulevikuplaane.

„Järgne Mulle,” ütles Jeesus. Astusime astmeid mööda üles, meie ees avanes uks ja me sisenesime südamesse. Sees oli kõikematt pimedus. Kuulsin kisendavaid hääli ja hais oli nii ilge, et suutsin vaevalt hingata. ainus, mida pimeduses näha võisin, oli Jeesus. Hoidusin Tema ligi.

Ja siis äkki oli Jeesus läinud! Oli juhtunud mõeldamatu. Olin üksinda põrgu südames. Mind haaras õudus ja hirm pigistas mu hinge. Tundsin end olevat surma meelevaldas.

Hüüdsin Jeesuse poole: „Kus Sa oled? Kus Sa oled? Palun tule tagasi, Issand!” Hüüdsin ja hüüdsin, kuid ei mingit vastust.

„Oo, mu Jumal,” nutsin ma, „pean saama siit välja!” Hakkasin pimeduses jooksuma. Kui puudutasin seinu, tundusid nad hingavat, surudes end vastu mu käsi. Ja siis äkki ei olnud ma enam üksi.

Kuulsin naeru. Kaks deemonit, keda ümbritses kollakas valgus, haarasid mu käed. Kähku panid nad mu käed ahelasse ja hakkasid mind vedama alla, sügavamale südamesse. Kisendasin Jeesuse järele, aga keegi ei vastanud. Karjusin ja võitlesin kogu jõust, kuid need vedasid mind, nagu poleks ma mingit vastupanu osutanud.

Liikudes sügavamale südame sisemusse tundsin hirmsat valu, otsekui oleks mu keha suure jõuga hõõrunud millegi vastu, tundsin nagu oleks kogu mu liha minult maha kistud. Kisendasin hirmust.

Mu vangistajad vedasid mu ühe kongi juurde ja tõukasid sisse. Kui uks lukustati, kisendasin veel kõvemini. Nad naersid pilkavalt ja ütlesid: „Karjumine ei tee sulle head. Kui tuleb aeg, viiakse sind meie isanda ette ja too piinutab sind oma lõbuks.”

Südames olev ilge hais oli mu lausa läbi immutanud. „Miks olen

ma siin? Mis on valesti? Kas olen peast segi? Laske mind välja! Laske mind välja!” karjusin ma tulutult.

Mõne aja pärast hakkasin tajuma oma vangikongi seina, see oli sile ja pehme nagu midagi elavat. See oligi elav ja hakkas liikuma. „Oh Issand,” kisendasin ma, „mis siin toimub? Jeesus, kus Sa oled?” Ainsaks vastuseks oli mu oma sõnade kaja.

Hirm, kõige kohutavam hirm pigistas mu hinge. Esimest korda sellest hetkest, mil Jeesus oli lahkunud, hakkasin mõistma, et olen kadunud ilma mingi lootuseta. Nuuksusin ja hüüdsin taas ja taas Jeesust. Siis kuulsin pimedusest ütlevat häält: „Jeesuse hüüdmine ei tee sulle head. Teda ei ole siin.”

Hakkas paistma tuhmi valgust ja ma võisin näha teisi konge, samasuguseid nagu minu oma, kinnitatuna südame seina külge. Mingisugune võre oli meie ees ja mingi sogane kleepuv ollus voolas läbi iga kongi.

Naisehää naaberkongist kõnetas mind ja ütles: „Sa oled kadunud siin piinapaigas, siit ei ole väljapääsu.”

Suutsin teda vaevalt näha selles tuhmis valguses. Ta oli ärkvel nagu minagi, kuid teistes kongides olivad tundusid magavat või olevat transis. „Ei mingit lootust!” hüüdis ta. „Ei mingit lootust!”

Minu üle langes terav üksindustunne ja äärmine meeleheide. Tolle naise sõnad ei aidanud. Aga ta rääkis edasi: „See siin on põrgu süda. Siin piinleme meie, kuid meie piinad ei ole nii rängad kui muudes põrgu osades.” Hiljem leidsin, et ta oli valetanud, nagu oleksid siinsed piinad vähem rängad kui mujal.

„Vahetevahel,” jätkas ta, „viiakse meid saatana ette ja ta piinab meid oma lõbuks. Saatan toitub meie piinadest ja kasvab tugevaks meie meeleheite- ja ahastuskarjetest. Meie patud on alati me ees. Teame, et oleme jumaldatud, et kord tundsime Jeesust, aga siis jätsime Ta kõrvale ja pöördusime ära Jumalast. Tegime, mis meile meeldis. Mina olin prostituut, enne kui siia sattusin. Võtsin raha eest vastu mehi ja naisi ning nimetasin tehtavat „armastuseks”. Purustasin palju kodusid. Siin vangikongides on palju abielurikkujaid ning homoseksuaale: pederaste ja lesbisid.”

„Ma ei kuulu siia!” karjusin pimedusse. „Olen päästetud! Kuulun Jumalale! Miks olen ma siin?” Ent ei mingit vastust.

Siis tulid demonid tagasi ja avasid kongiukse. Üks tõukas ja teine tõmbas mind mööda konarlikku teerada. Demonite puudutus oli nagu põletav leek vastu mu ihu, see tegi mulle valu.

„Oh Jeesus, kus Sa oled? Palun aita mind, Jeesus!” hüüdsin ma.

Möirgav tuli sööstis üles mu ees, kuid peatus, enne kui oleks mind puudutanud. Siiski tundsin, nagu oleks liha kistud mu kehalt. Kõige jubedam piin, mida võinuksin kujutleda, haaras mind oma võimusesse. Valu oli uskumatu. Miski nähtamatu rebis mu ihu, sellal kui kurjad vaimud nahkhiirte kujul hammustasid mind igalt poolt.

„Kallis Jeesus!” karjusin ma. „Kus Sa oled? Lase mind välja!”

Mind lükati ja tõmmati, kuni tulime avarale platsile põrgu südames, ja mind paisati millegi altaritaolise ette maha. Selle räpase altari peal oli suur avatud raamat. Kuulsin tigatedat naeru ja pidin tunnistama, et laman mudas saatana ees.

Saatan ütles: „Lõpuks ma sain su kätte.”

Põrkusin hirmunult tagasi, kuid varsti märkasin, et saatan vaatab mitte mind, vaid kedagi minu ees. Saatan ütles: „Ha-haa, lõpuks saan ma su hävitada maa pealt. Las ma vaatan, mis su karistus on!” Ta avas raamatu ja ajas sõrmega mööda lehekülgi. Hinge nimi nime-tati ja karistus mõõdeti välja.

„Kallis Issand,” kisendasin ma, „kas see kõik on tõesti reaalsus?”

Mina olin järgmine. Demonid lükkasid mu üles poodiumile ja sundisid mind kummardama saatana ees. Temalt kostis sama tigatedat naeru. „Olen oodanud sind kaua ja lõpuks oled sa mul käes!” hüüdis ta õela rõõmuga. „Sa püüdsid põgeneda, aga nüüd oled sa käes.”

Minu üle tuli selline hirm, millist ma varem veel polnud tundnud. Mu liha rebiti jälle ja ümber mu keha pandi suur ahel. Vaatasin alla iseendale, kui mulle see ahel peale pandi. Nägin välja nagu teisedki. Olin surnuluudest koosnev skelett. Vaglad roomasid minus ning tuli tõusis mu jalgade juurest ja mähkis mu leekidesse.

Kisendasin jälle: „Oh Issand Jeesus, mis on juhtunud? Kus Sa oled, Jeesus?”

Saatan aina naeris. „Siin pole mingit Jeesust,” ütles ta, „mina olen nüüd sinu kuningas. Sa jääd igaveseks minuga. Sa oled minu.”

Mind pigistasid kõige kohutavamad tunded. Ma ei suutnud tajuda ei Jumalat, ei armastust, ei rahu ega soojust. Kuid võisin kõige

teravamalt tunda hirmu, vihkamist, kirjeldamatut piina ja mõõtmatut ahastust. Hüüdsin ja kutsusin Issandat Jeesust mind päästma, kuid ei saanud mingit vastust.

Saatan ütles: „Mina olen nüüd sinu isand.” Tõstes käe, kutsus ta enda kõrvale ühe deemoni. Sedamaid tuli poodiumile, kus ma seisin, inetu kuri vaim ja haaras minust kinni. Tal oli suur kere, nagu nagu nahkhiirel ja käte asemel küünised ning temast levis halba lõhna.

„Mis ma pean temaga tegema, isand saatan?” küsis ta, sellal kui üks teine, üleni karvane metssea näoga demon minust samuti kinni haaras.

„Viige ta südame sügavamasse ossa, et hirm oleks kogu aeg ta silme ees. Seal õpib ta nimetama mind isandaks.”

Mind veeti minema, väga pimedasse paika ja visati millessegi, mis oli külm ja niiske. Oh, kuidas on võimalik tunda ühel ajal külma ja kuuma? Ma ei tea. Kuid tuli põletas mu keha ning vaglad roomasid minust üle ja läbi. Surnute oiged täitsid õhku.

„Oh Jeesus,” kisendasin ma meeleheitel, „miks olen ma siin? Kallis Jumal, las mul surra!”

Siis äkki täitis valgus selle paiga, kus ma istusin. Ilmus Jeesus ja võttis mu ümbert kinni. Silmapilkselt olin tagasi oma kodus.

„Kallis Issand Jeesus, kus Sa olid?” hüüdsin ma ning pisarad jooksid mu põski mööda.

Jeesus rääkis osavõtliku õrnusega: „Mu laps, põrgu on tegelikus. Aga sa ei oleks saanud seda kunagi teada täie kindlusega, kui sa poleks kogenud seda isiklikult. Nüüd sa tead tõde, ja seda, mida tähendab reaalselt olla kadununa põrgus. Nüüd sa saad rääkida sellest teistele. Ma pidin laskma sul sellest läbi minna, et sa teaksid ilma mingi kahtluseta.”

Olin nii kurb ja väsinud. Langesin kokku Jeesuse käte vahel. Ja kuigi ta taastas mu täielikult, soovisin minna kuhugi kaugele, kaugemale eemale – eemale Jeesusest, eemale oma perekonnast, eemale igäühest.

Järgmisel päeval olin kodus väga haige. Mu hing oli nii kurb ja põrgu koledused olid kogu aeg mu silme ees. Kulus palju aega, enne kui paranesin täielikult.

Väline pimedus

Öö öö järel läksime Jeesusega tagasi põrgusse, et ma saaksin edasi anda need hirmsad tõed. Iga kord, kui möödusime südamest, hoidusin ma Jeesusele väga lähedale. Ebaharilik hirm ahistas mu hinge, kui meenutasin, mis oli minuga seal juhtunud. Teadsin, et pean jätkama, et hinged saaksid päästetud. Aga see oli ainult Jumala suur halastus, et võisin tulla tagasi.

Seisatasime salkkonna demonite ees, kes laulsid ja skandeerisid ja kiitsid saatanat. Näis, et neil oli tohutult lõbus. Jeesus ütles: „Ma lasen sul kuulda, mida nad räägivad.”

„Me läheme täna sinna majja ja piiname neid, kes seal on. Kui teeme seda õigesti, saame isandalt saatanal rohkem väge,” ütlesid nad. „Oh jaa, me tekitame neile kõigile palju vaeva ja haigusi ja tuska.” Nad hakkasid tantsima ning laulma kurje laule saatana ülistuseks ja kurjuse austuseks.

Üks demon ütles: „Peame väga hoolega valvama nende järele, kes usuvad Jeesusesse, sest nad võivad meid välja ajada.”

„Jah,” ütles teine. „Jeesuse nime juures tuleb meil põgeneda.”

Ja veel kolmas ütles: „Aga me ei lähegi nende juurde, kes tunnevad Jeesust ja Tema nime väge.”

„Minu inglid hoiavad Minu rahvast kurjade vaimude eest, ja nende tegevusel pole edu,” ütles Jeesus. „Ma kaitsen ka paljusid päästmata inimesi, kuigi nad ei tea seda. Mul on palju ingleid ametis, et peatada saatana tigedaid kavatsusi.

Õhuvallas ja maa peal liigub palju deemoneid. Olen lasknud sul näha mõningaid neist, kuid teised ei näe. Sellepärast peabki evangeliumi tõde kuulutatama kõigile. Tõde teeb inimesed vabaks, ja Mina kaitsen neid kurja eest. Vabadus on Minu nimes. Minu käes on kogu võim taevas ja maa peal. Ära karda saatanat, karda Jumalat!”

Kui sammusime edasi läbi põrgu, jõudsime väga suure ja väga tumeda meheni. Ta oli mähkunud pimedusse ja ta välimus oli nagu inglil. Ta hoidis midagi vasakus käes.

Jeesus ütles: „Seda kohta nimetatakse väliseks pimeduseks.”

Kuulsin ulgumist ja hammaste kiristamist. Varem polnud mujal kusagil olnud sellist äärmist lootusetust, nagu tundsin siin. Inglil, kes seisis meie ees, ei olnud tiibu. Ta oli umbes kümme meetrit pikk ja ilmselt teadis täpselt, mida ta tegi. Tema vasakus käes oli suur ketas ja ta pöördus aeglaselt, ketas kõrgele tõstetud, otsekui valmistudes seda viskama.

Ketta keskel oli tuli, aga väline serv oli must. Ingel hoidis kätt ketta all ja sirutus kaugele taha, et paremini hoogu võtta.

Mõistatasin, kes see hiiglaslik ingel võiks olla ja mida ta kavatseb teha.

Jeesus tundis ära mu mõtted ja ütles jälle: „Kuningriigi lapsed heidetakse välja kõige äärmisemasse pimedusse, seal on ulgumine ja hammaste kiristamine.”

„Issand,” küsisin mina, „kas Sa tahad öelda, et siin on sinu teenijad?”

„Jah,” ütles Jeesus, „teenijad, kes on pärast oma kutsumist tagasi pöördunud. Teenijad, kes armastasid maailma rohkem kui Mind ja läksid tagasi patu porisse püherdama. Teenijad, kes ei soovinud seista tõe ja pühaduse eest. Paremini on mitte alustada, kui pärast alustamist Minu teenistusest ära pöörduda.

Usu Mind,” jätkas Jeesus, „kui te ka patustate, on teil eestkostja Isa juures. Kui te kahetsete oma pattu, siis olen Mina ustav ja puhas teid kõigest ülekohtust. Aga kui te ei kahetse, siis Ma tulen hetkel, mil te ei arvagi, ning teid lõigatakse ära koos uskumatutega ja heidetakse välisesse pimedusse.”

Vaatasin, kuidas tume ingel viskas selle suure ketta kaugele, kaugele välja, äärmisse pimedusse.

„Mu sõna tähendab just seda, mida ta ütleb: nad “heidetakse kõige äärmisemasse pimedusse”.”

Ja siis äkitselt olime koos Jeesusega õhus ning järgnesime kettale selle lennuteekonnal läbi õhuruumi. Astusime ketta välisele äärele ning jäime seisma, vaadates sisse.

Ketta keskel oli tuli ning inimesed suplesid leekides: sisse ja välja, üles ja alla – leegitsevates lainetes. Siin polnud deemoneid ega kurje vaime, ainult hinged põlemas tulemeres. Ketta väline serv oli mustimalt pime. Ainult leekide kuma ketta keskelt valgustas öist atmosfääri. Selles valguses nägin, et inimesed püüdsid ujuda välja ketta äärele. Mõned neist peaaegu jõudsidki ääreni, aga siis tõmbas keskelt lähtuv imev jõud nad tagasi leekidesse. Jälgisin, kuidas nende kuju muutus luukereks halli hinge-uduga. Mõistsin, et see oli veel üks osa põrgust.

Ja siis nägin otsekui nägemuses, kuidas inglid avasid pitserid. Osutus, et nende alla olid kinni pandud rahvad ja riigid. Kui inglid purustasid pitserid, siis hakkasid mehed ja naised, poisid ja tüdrukud marssima otse leekidesse.

Jälgisin neid nagu tontlikus lummuses, mõeldes, kas tunnen mõnda neist Jumala äralangenud teenijatest, kes mööda marssisid. Ma ei suutnud pilku ära pöörata tulle marssivatest hingedest ja imestas, et keegi ei püüdnud neid peatada.

Hüüdsin: „Issand, palun peata nad, enne kui nad jõuavad tulle!”

Ent Jeesus ütles: „Kellel on kõrvad, see kuuleb, kellel on silmad, see näeb. Mu laps, tõsta häält patu ja kurja vastu! Ütle Mu teenijatele, et nad oleksid ustavad ja hüüaksid appi Issanda nime. Ma viin su läbi selle hirmuäratava koha, et sa saaksid teistele rääkida põrgu koledustest.

Mõned ei usu sind,” jätkas Jeesus. „Mõned kinnitavad, et Jumal on liiga hea, et saata inimesi põrgusse. Kuid ütle neile, et Mu sõna on tõene. Ütle, et argade ja uskumatute osa on tulejärves!”

Sarved

Jeesus ütles: „Mu laps, täna öösel läheme põrgu südame eriossa. Tahan rääkida sulle sarvedest ning näidata, kuidas need toimetavad kurje vaime ja deemonlikke jõude üles maapinnale.”

Kui Jeesus rääkis, hakkasin nägema avatud nägemust. Nägemuses nägin vana talumaja, mis oli hall ja surnud. Seda ümbritses hulk surnud puid ja kõrge surnud rohi. Taluõu oli täis surnud esemeid. Ei mingit elu. Vaateulatuses polnud ühtegi teist maja.

Kõikjal oli surm. Tunnetasin, et see maja on osa põrgust, kuid ei suutnud nähtut veel mõista. Sees, määrdunud akende taga, paistsid ähmaselt suurte inimkujude varjud. Nende välimuses oli midagi kurjakuulutavat. Üks varjudest liikus eesukse juurde ja avas selle.

Jälgisin, kuidas hiigelsuur, tohutute musklitega mees väljus uksest ja tuli eeskotta. Nägin teda selgesti. Ta oli umbes kaks meetrit pikk, tugeva kehaehitusega, nagu raskuste-tõstja. Ainsaks rõivastuseks olid püksid. Need olid sama hallid ja näisid sama surnuna nagu tema ülakeha paljas nahk. Ta ihu oli otsekui soomuseline ja pea väga suur. Nii suur, et ta jalad olid sellise lasti kandmisest kõverad. Jalgadel olid sõrad nagu seasõrad. Nägu oli karm ja tige ja väga lai. Silmad olid surnud ja ta tundus üldse olevat väga vana.

Nägin nägemuses, kuidas see peletislik olend astus eeskojast välja. Maa vappus tema liikumisest, ja tema pealaest kasvasid välja suured sarved – aina ülespoole, kuni kadusid silmist. Kui ta kõndis, nägin sarvi vähehaaval kasvavat. Ja siis hakkasid ta peast kerkima uued sarved. Suurematest hargnesid väiksemad. Nägin, et ta pea oli justnagu metsaline – jõuline tige metsaline, täis hävitust. Iga ta sammu juures vabises maa.

Jeesus ütles: „Vaata!”

Nägin sarvi looklemas ülespoole ja lõppemas kodudes, kirikutes, haiglates, kontorites ja iga laadi ehitistes üle kogu maa. Kõikjal tegid nad suurt kahju. Nägin, kuidas metsaline rääkis ja kurje vaime paiskus välja maa peale. Nägin paljusid inimesi ära meelitatuna demonlike jõudude poolt ja langevat saatana püünistesse.

„Oleme sõjas: hea kurja vastu,” mõtlesin mina.

„Oleme sõjas,” kuulsin ütlevat Issanda Vaimu, „hea kurja vastu.”

Sarvedest tõusis tumedaid pilvi, mis peitsid maale välja tulevaid kurje vaime. Siin oli kõiksugu Jumala vihatavat jälkust. Nägin kuningriike tõusvat maast ja miljoneid inimesi järgnemas kurjusele. Nägin, kuidas vanad sarved kõrvaldati ja uued kasvasid asemele.

Kuulsin Jeesust ütlevat: „See hakkab sündima. Need asjad on olnud, on praegu ja on ka edaspidi. Inimesed muutuvad enesearmastajaks. Viimastel päevadel muutub kurjus eriti raevukaks. Inimesed kiinduvad oma kodudesse, autodesse, maalappidesse, hoonetesse ja äritegevusse rohkem kui Minusse.

Parandage meelt,” ütles Ta, „sest Ma olen armukade Jumal. Midagi ei tohi teil olla tähtsam kui Minu kummardamine – ei pojad ega tütreid ega abikaasad. Sest Jumal on Vaim ja Teda tuleb kummardada Vaimus ja tões.”

Jälgisin, kuidas sarved liikusid mööda maapinda ja tõusid ka kõrgele taevasse. Kerkisid uued kuningriigid ning sõda ja hävitus käis üle maa. Palju oli neid, kes kummardasid metsalist.

Tige metsaline oma sarvedega kõndis edasi-tagasi, otsekui mõttes olles, ja maapind rappus tema raskuse all. Mõne minuti pärast naasis ta talumajja. Tõusis tumedaid pilvi ja maa peal oli palju surnuid.

Nägin maailma olevat suures viletsuses ja hakkasin südamest palvetama: „Oh Issand, aita meid!” Siis tõusid maa seest kaks suurt metsalist vaimsel kujul ning hakkasid omavahel sõdima. Teadsin, et nad olid tulnud põrgust. Terve rahvameri seisis ja jälgis nende kahe tigea võitlust. Siis märkasin midagi tõusvat maa seest nende kahe vahel. Nad lakkasid võitlemast ja jäid seisma kahel pool suurt laeva. Kumbki metsaline püüdis laeva purustada, aga ei suutnud. Nad tõukasid selle siis tagasi maa alla ja matsid endi vahele maha. Taas seisid nad silm silma vastas, olles valmis uuesti alustama võitlust.

Kuulsin, kuidas hääl ütles: „Vaata!”

Kui vaatasin, nägin valgust ilmuvat maapinnale, seal kus laev oli maetud. Laev tuli uuesti nähtavale ja muutus suureks kettaks. Ka mõlemad metsalised võtsid teise kuju. Nad muutusid mustaks ja suureks. Ketta eesääres avanes uks ja tugev valgusvihk tõi nähtavale rea trepiastmeid. Astmed läksid alla, alla maa sisse, ja ma kuulsin häält ütlevat: „Põrgusse.”

Õhus oli tugev kurjuse jõuväli ning ma tundsin end otsekui kadununa ja hävitatuna. Kettast lähtus halvav vägi ja mul polnud kuhugi põgeneda. Tundsin end lõksu püütuna, kuigi olin Vaimus.

Otsekohe tõstis Jeesus mind kõrgemale, nii et võisin seda nägemust vaadelda ülalt alla. Kuid nüüd olid need trepiastmed muutunud eskalaatoriks, mis liikus üles-alla põrgu südamest maa peale.

Jeesuse kõrval olles tundsin end kindla ja kaitstuna. „See tõuseb üles põrgust,” kuulsin häält ütlevat.

Jeesus ütles: „See on veel tulemas. Kirjuta, et kõik saaksid teada!”

Nägin nägemuses, kuidas eskalaator tõi üles demonlikke jõude ja kurje vaime. Kaks metsalist seisis kummalgi pool laeva, ja ma nägin, et nad hakkasid jälle muutuma. Kuulsin valju mürinat, nagu oleks hulk mootoreid töötanud kõrgetel tuuridel. Metsaliste pead kasvasid suuremaks ja nende käsi hakkas täitma valgus. Nägin, kuidas kaks metsalist ja laev liitusid kolmekesi kokku.

Palju hingi, kes kõndisid nagu unes, marssisid ühe metsalise sisse. Vaatlesin seda jubedat pilti tundide viisi, kuni viimaks see metsaline sai inimesi täis. Kuulsin, kuidas temast tõusis kõva mürin, otsekui oleks lennuk maast lahti võtmas. Metsaline oli jõu saanud laevalt. Lendu tõustes oli ta jälle inimkujuline. Kui ta lendas, näis ta pea olevat täis välke ja temast hoovas võimsat väge. Kui ta kadus taevalaotusse, muutus ta pea jälle laevaks.

Jälgides, kuidas teine metsaline täitus hingedega, võisin ikka veel kuulda esimese metsalise mürinat. Kui ka teine oli täis, hakkas see tõusma otse üles nagu rakett. Ta ühines esimesega ja nad kandusid aeglaselt ära halli laotusse. Teine metsaline oli samuti võtnud inimkuju. Kuulsin nende valju mürinat, kui nad kadusid silmist.

Mõistatasin, mis see võiks tähendada. Nägin, kuidas laev ehk ketas laskus tagasi maa peale. Maa sulgus selle kohal ja see kadus taas silmist. Kui nägemus hakkas vaibuma, ilmus suur kohtusaal. Mõitlesin suure valge aujärje kohtule.

Põrgu parem käsi

Pärast seda esimest nägemust läksime Jeesusega jälle ühte põrgu eriossa. Jeesus ütles: „See, mida näed, on lõpuaegade jaoks.” Minu ette ilmus teine nägemus.

Jeesus ütles: „Me oleme põrgu paremas käes.”

Kõndisime üles, kõrgele kuivale mäele. Mäe tipust vaatasin alla ja nägin looklevat jõge. Ei olnud tulekoopaid, deemoneid ega kurje vaime, ainult lai jõgi voolamas nähtamatute kallaste vahel. Jõe kaldad olid mattunud pimedusse. Sammusime koos Jeesusega lähemale ja ma nägin, et jõgi oli täis verd ja tuld.

Veelgi lähemalt vaadates nägin palju hingi, kes olid aheldatud teineteise külge. Ahelate raskus vedas neid tulejõe pinna alla.

Hinged põrgus on põrgutules. Nägin, et nad kõik olid luukerekujulised nendes oleva uduse halli hingega.

„Mis see on?” küsisin Issandalt.

„Need on uskumatute ja jumalatute hinged. Nad armastasid oma liha rohkem kui Jumalat. Siin on mehed, kes armatsesid meestega ja naised, kes armatsesid naistega. Nad ei tahtnud meelt parandada ja saada oma patust päästetud. Nad nautisid oma patuelu ja põlastasid Mu päästet.”

Seisin Jeesuse kõrval ja vaatasin tulejõkke. Tuli hakkas mühise-ma nagu suures ahjus, liikudes ja õgides kõik oma teelt. Peatselt täitis see põrgu parema käe peaaegu täielikult.

Tuli lähenes meile peaaegu poole meetri kaugusele, kuid ei puudutanud meid. Jõgi põletas kõik, mis ta teele jäi. Vaatasin Jeesusele otsa ja nägin Ta näol kurbust ja armastavat kaastunnet. Hakkasin nutma ja soovisin lahkuda sellest piinapaigast. Edasi minna tundus väljakannatamatuna.

Vaatasin tules olevaid hingi. Nad olid tulipunased, nende kondid

olid mustad ja kõrbenud. Kuulsin neid kahetsuses kisendavat.

Issand ütles: „See on nende piin. Kett keti küljes, nii on nad aheldatud kokku. Nad himustasid endasuguste liha: mehed mehi ja naised naisi ning tegid seda, mis on loomuvastane. Nad tõmbasid paljusid noori tüdrukuid ja noori poisse patutegudesse. Nad nime-tasid seda armastuseks, kuid selle lõpp oli patt ja surm.

Tean, et palju poisse ja tüdrukuid, mehi ja naisi on olnud vastu tahtmist sunnitud tegema neid jõledaid tegusid, ja Ma ei arva seda pattu neile süüks. Pea ka seda meeles!” rääkis Jeesus. „Ma tean kõi-ke, ja need, kes tõmbasid noori sellesse pattu, saavad raskema ka-ristuse. Ma mõistan kohut õiglaselt. Patusele Ma ütlen: „Kahetse pattu, ja Ma halastan! Pöördu Mu poole ja Ma võtan sind kuulda!”

Mitmeid kordi kutsusin Ma neid hingi meelt parandama ja Minu juurde tulema. Ma oleksin neile andestanud ja nad puhtaks teinud. Minu nimes oleksid nad saanud vabaks. Kuid nad ei tahtnud Mind kuulata. Nad tahtsid lihahimu rohkem kui elava Jumala armastust. Te peate olema pühad, sest Mina olen püha. Ärge puudutage rüve-dat, ja Ma võtan teid vastu!” Nii rääkis Issand.

Tundsin end väga haigena ja vaatasin hingi tulejões.

„Kui nad ainult oleks pöördunud Minu poole, enne kui oli hil-ja,” jätkas Jeesus. „Mu veri on valatud, nii et igaüks võib tulla minu juurde. Ma andsin oma elu, et ka väärituim patune võiks elada.”

Hulgad hingi möödusid leegitsevas jões. Tulelained käisid neist üle ja neil polnud mingit pääsu. Kuulsin nende kahetsushüüdeid, kui see verejõgi meist mööda voolas.

Läksime üles mööda jõeäärset rada. Meie ees künkal istus hiigel-suur naine, kõikudes edasi-tagasi nagu oleks ta purjus, ja ta kandis endal kirja “Baabülioni saladus”.

Sain nüüd teada, et ilmamaa jälkuste ema pärines põrgust. Te-mast kiirgas võimsat kurja jõudu. Nägin tema all olevat suurt hulka rahvaid ja keeli. Tal oli seitse pead ja kümme sarve ning temas leidis maa peal tapetud pühade ja prohvetite verd.

„Tulge temast välja ja lahutage endid ära!” ütles Issand. „Omal päeval ta hävitatakse.”

Läksime edasi, mööda sellest õelast sarvedega naisest. Kõik hakkas minema pimedaks. Nüüd oli Jeesus ainus valgus. Kõndisime,

kuni jõudsin teisele mäeküljele. Eemalt võisin näha tuliseid leeke õhus. Atmosfäär muutus rõhuvalt palavaks.

Läksime ümber künka ja tulime suure ukse juurde, millesse olid lõigatud pilud. Uks oli paigutatud künka küljesse, selle peal oli suur kett ja sellest löid vastu raevukad leegid. Uks oli ka riivistatud raskete riividega. Mõistatasin, mida see peaks tähendama.

Korraga ilmus ukse ette tume mehefiguur, rõivastatud pikka tumedasse keepi. Ta nägu paistis väga vana ja väsinuna. Näonahk oli pingul vastu kolbaluid ja ta tundus olevat tuhat aastat vana.

Jeesus ütles mulle: „Selle ukse taga on põhjatu sügavik. Mu sõna on tõsi.”

Leegid ukse taga tõusid kõrgemale, kuni uks läks kuumuse survest kummi.

„Armas Issand,” ütlesin mina, „olen rõõmus, kui saatan visatakse põhjatusse sügavikku ja kogu see kurjus peatub mõneks ajaks.”

„Tule,” vastas Tema, „kuula, mida Vaim kogudustele ütleb. Lõpp on ligidal ja Ma kutsun patuseid meelt parandama ja saama päästetud. Vaata nüüd!”

Seisime nagu metsaraiesmikul ja ma olin Issandaga Vaimus. Vaatasin ja nägin avatud nägemust. Nägemuses nägin, kuidas tulipunane lohe hakkas oma võimsa sabaga õhku peksma. Jälgisin, kuidas ta liikus pöörase jõuga.

Siis nägin teda tagasi minevat põrgu paremasse kätte ja ootavat. Teadsin, et ta ei saa lüüa maad, kuni pole täitunud Jumala sõna.

Nägin maast tõusvat tuld ja suitsu ja nägin, kuidas kummaline udu vormus maa kohal. Siin ja seal ilmusid pimeduse laigud. Tulipunase lohe peast hakkasid välja kasvama sarved. Need hargnesid laiali, kuni katsid kogu maa. Saatan andis tulipunasele lohele korraldusi. Juures olid kurjad vaimud ja põrguolendid. Siis nägin, kuidas see kuri tulipunane lohe tuli põrgu paremast käest välja ning hakkas suure jõuga peksma maad, kahjustades ja hävitades paljusid inimesi.

Jeesus ütles: „See sünnib lõpuaegadel. Tule nüüd kõrgemale!”

Lugeja, kui teed mõnda pattu, millest olen kirjutanud, siis palun lõpeta see ja hüüa Jeesust, et Ta su päästaks. Sa ei pea minema põrgusse. Hüüa Issandat appi, kuni Ta on lähedal! Ta kuuleb sind ja päästab su. Kes iganes Issanda nime appi hüüab, see päästetakse.

Põrgu vasak käsi Prohvetlik sõna Jeesuselt kõikidele

Jeesus ütles: „Need asjad hakkavad praegu maa peal sündima ja levivad peatselt üle kogu maa. Tulipunane lohe on osa metsalisest. Prohvetlikud sõnad, mida te saate nüüd lugeda, on tõesed. Ilmutused on tõesed. Valvake ja palvetage! Armastage üksteist! Hoidke end pühana! Hoidke käed puhtad!

Mehed, armastage oma naist, nõnda nagu Kristus on armastanud kogudust. Abielupooled, armastage teineteist, nõnda nagu Mina olen teid armastanud. Olen seadnud abielu ja õnnistanud seda oma sõnaga. Hoidke abieluvoodi pühana. Puhastage endid kõigest rüvedusest ja olge puhtad, nagu Mina olen puhas.

Jumala püha rahvas on eksitatud meelitajate poolt. Ärge laske end petta; Jumal ei anna Ennast pilgata. Te omandate arusamise, kui te avate kõrvad ja kuulate Mind. See on Issanda sõnum kogudustele. Hoidke end valeprohvetite eest, kes seisavad Mu pühas paigas ja petavad meelitustega. Oh maa! Mu püha rahvas on valeõpetuse helides magama uinunud. Ärgake! Ärgake! Ütlen teile, et kõik, mis pole õige, on patt. Puhastage end kõigest vaimu ja ihu rüvedusest!

Mu pühad prohvetid on elanud püha elu, kuid teie olete Minule ja Mu pühadusele vastu hakanud. Te olete võtnud enda peale kurja. Olete patustanud ning pannud ennast haiguste ja surma köidikuisse. Olete teinud ebaõiglasi ja halbu asju ning Minu vastu mässanud. Olete eemaldunud Minu tunnetusest ja Minu kohtumõistmistest. Te pole kuulanud prohvetite, Minu teenijate sõnu. Teie peale on tulnud needused õnnistuste asemel, ja siiski te tõrgute Mu juurde tulemast ja oma pattu kahetsemast.

Kui te tulete ja kahetsete ning kui te austate Mind õiguse viljaga,

siis õnnistan Ma teie kodu ja austan teie abieluvoodit. Kui te alandate ennast ja hüüate Mind, siis Ma kuulen ja õnnistan teid.

Kuulge, Mu püha sõna sulased! Ärge õpetage Mu rahvast patustama oma Jumala vastu. Meenutage, et kohus algab Jumala kojast. Kui te ei kahetse, siis Ma kõrvaldan teid pattude pärast, mida te olete õpetanud Mu rahvale. Kas arvate, et Ma olen pime ega näe ja kurt ega kuule?

Teie, kes tõde ebaõiglusega kinni peate ja oma taskuid täidate hõbeda ja kullaga vaeste arvel – kahetsege pattu, ütlen Ma, enne kui on liiga hilja! Kohtupäeval te seisate üksinda Minu ees ja annate aru sellest, mida te olete teinud Mu püha sõnaga. Kui te patukahetsuses hüüate Mind, siis Ma kõrvaldan needuse teie maalt ja õnnistan teid võimsa õnnistusega. Kui te kahetsete ja häbenete oma pattu, osutan Ma teile halastust ja kaastunnet ega tuleta teie patte enam meelde. Palvetage, et te võiksite olla võitjad!

Ärgake ellu ja elage! Kahetsege nende ees, keda te olete juhtinud kõrvale ja kellele te olete õpetanud valet. Öelge neile, et te olete pattu teinud ja Minu lambaid pillutanud. Kahetsege nende ees!

Vaata, Ma olen valmistamas püha armeed. Nad hakkavad tegema vägevaid tegusid Minu heaks ja kisuvad maha teie kõrged paigad. See on armee pühadest meestest ja naistest, poistest ja tüdrukutest. Nad on võitnud kuulutama õiget evangeeliumi, panema haigete peale käsi ja kutsuma patuseid meeleparandusele.

Sellesse armeesse kuuluvad töömehed ja koduperenaised, üksikud mehed ja üksikud naised ja koolilapsed. Need on lihtsad inimesed, sest mitte palju suursuguseid ei ole vastanud Minu kutsele. Need on need, keda minevikus on valesti mõistatud, kurjasti koheldud, solvatud ja hüljatud. Ent Mina olen neid õnnistanud julguse ja pühadusega vaimus. Nemad hakkavad täitma Mu prohvetlikke sõnu ja tegema Minu tahtmist. Ma tahan käia nende seas, rääkida nendes ja tegutseda nendes.

Nemad on need, kes on pöördunud Minu poole kogu südame, hinge, mõistuse ja jõuga. See armee äratab paljusid õigsusele ja puhtusele vaimus. Peatselt hakkab Ma liikuma nende kohal ja valima oma armee jaoks neid, keda tahan. Otsin neid linnadest ja küladest. Paljud üllatuvad sellest, keda Ma olen valinud. Te näete varsti neid liikumas

läbi maa ja tegemas vägevaid tegusid Minu nime pärast. Vaadake ja nähke Mu väge töötamas.

Taas ütlen Ma teile: Ärge rüvetage abieluvoodit! Ärge rüvetage keha, milles elab Püha Vaim! Liha patud viivad vaimu pattudeni. Hoidke abieluvoodit pühana! Ma olen valmistanud mehe ja naise, ning naise mehe jaoks, ja Ma olen seadnud, et need kaks ühineksid abielus.

Taas Ma ütlen: Ärgake!

–

Nägin põrgu vasakus käes veel palju teisi nägemusi. Issand andis korralduse, et ma ei ilmutaks neid praegu. Mõned neist olid nägemused maailmast lõpuaegadel, mil palju Jumala rahvast langeb ära ja läheb kaduma.

Nägemustes anti mulle ilmutusi Kristuse kogudusest, Jumala laste teenimistööst, metsalise lastest ja Kristuse taastulekust. „Hiljem võid sa need ilmutada,” ütles Ta, „kuid mitte nüüd.”

„See armee,” ütles Issand, „millest on rääkinud prohvet Joel, tõuseb maa pealt ja teeb Jumala suuri tegusid. Tõuseb Õigsuse Poeg, ja paranemine on Tema tiibades. Ta tallab maha õelad ja need saavad tuhaks Tema jalataldade all.

Neid hüütakse Issanda armeeks. Ma annan neile anded ja nad teevad Mu vägevaid tegusid. Nad teevad neid aukõrguse Issandale. Ma valan oma Vaimu kõige liha peale ning teie pojad ja tütred kuulutavad prohvetlikult.

See armee hakkab võitlema kurjusejõudude vastu ning purustab hulgaliselt saatana töid. Nad võidavad paljusid Jeesusele Kristusele, enne kui saabub tigea metsalise päev.”

Siis ütles Jeesus: „Tule, nüüd on aeg minna!”

Jätsime maha nägemused ja põrgu vasaku käe. Olin rõõmus.

Kui lahkusime, rääkis Jeesus: „Ütelge igaüks oma perekonnale, et Ma armastan neid, ja parandage neid armastuses. Ütelge neile, et Ma hoian neid kurja eest, kui nad panevad lootuse Minu peale.”

Joeli päevad

Kuulsin hääle ütlevat: „Kirjuta, sest need asjad on ustavad ja tõesed!” Taas olin Issandaga Vaimus. Ta oli ülendatud ja kõrge ning Ta hääli oli nagu kõuemürin.

„Pane tähele, oh maa, need on asjad, mis olid, on ja tulevad. Mina olen Esimene ja Viimane. Teenige Mind, Loojat, sest Mina annan elu, mitte surma. Ärgake oma kurjusest ja hüüdke Mind, Ma vabastan teid ja teen terveks. Need asjad, millest te loete selles raamatus, on tõesed ja hakkavad peatselt sündima.

Parandage meelt, sest aeg on ligi ja varsti ilmub aukõrguse Issand. Olge valmis, sest te ei tea aega ega tundi. Suur on nende tasu, kes ootavad Minu ilmumist. Ma õnnistan oma pisukesi, neid, kes on hoidnud usku ja on teeninud Mind tões ja õiguses. Enne kui nad taipavad, tuleb see nende peale. Olen valmistanud õnnistuse neile, kes on oma kutsumuses ustavad ega ole salanud Minu nime.

Ma ütlen: Kui Mu rahvas, keda kutsutakse Minu nime järgi, alandab ennast ja palvetab, siis Ma andestan neile, parandan nad ja toon tagasi nende kadunud. Tahan kuulda võtta, vabastada ja päästa kõiki, kes usuvad ja Mu nime appi hüüavad.

Pidage paastupühi! Kutsuge kokku pühalik koosolek! Koguge Mu kotta vanemad ja kõik maa elanikud, ja hüüdke Minu poole! Häda! Sest Issanda päev tuleb nagu varas öösel. See päev on ligi.

Usaldage Mind, Ma tasun teile aastate eest, mil sõid rohutirtsud, vastsed, mardikad ja röövikud.

Mu suur armee, mille olen kutsunud, ei lase murda oma ridu ega tõkestada oma sammu. Nad teevad imelisi tegusid ja neid ei võideta, sest Mina olen nende tugevus. Nende hääli kõlab nagu pasun, nagu piksemürin, ja Ma võtan kuulda ja tean, et olen Issand, teie Jumal.”

Kallis Issand Jeesus, mu palve on, et mind arvataks väärt olema selles armees. Tahan olla selles armees, kuid tean, et pean olema puhas ja püha nagu Jeesus on puhas ja püha. Puhasta mind Jeesuse valatud verega kõigest ülekohtust! Aita mul hoida kahetsevat südant, mis on vaba vihkamisest ja kibedusest.

Isa, ma tean, et paljud Sinu rahva hulgast magavad. Kardan, et Sa pead purustama meie saviastjad ja alandama meid, et tuleks esile õigsuse vili.

Issand, ma ei taha enam minna põrgusse, ma ei taha, et peaksin sinna jääma. Oh Issand, aita mul hoiatada inimesi! Anna mulle jõudu peatada põrgu laienemine! Aita mind ja Sinu rahvast olla hea, lahke südamega, andestada kõigile ja armastada üksteist! Aita meil alati rääkida tõtt!

Tean, et Jeeus Kristus tuleb pea, ja Tema palk on Temaga. Tean, mis on mu sõnum maailmale: „Parandage meelt, sest Issanda päev on ligi!” Isa, ma ei taha, et nende inimeste veri oleks minu kätel!

Põrgu keskus

Taas läksime Issandaga põrgusse. Jeesus ütles mulle: „Mu laps, sellepärast sa oledki sündinud, et üles kirjutada ja rääkida seda, mida Mina sulle olen rääkinud ja näidanud. Need on ustavad ja tõesed. Olen sind kutsunud, et teadvustada maailmale põrgu olemasolu. Ma olen valmistanud pääsetee. Ma ei näita sulle kõiki põrgu osi. On olemas sala-asju, mida Ma ei saa sulle ilmutada. Kuid näitan sulle palju. Tule nüüd ja vaata pimedusevägesid ja nende lõppu.

Tulime jälle põrgu kõhtu ja suundusime ühe väikese ava poole. Pöördusin vaatama, kus see sissepääs on, ja leidsin, et asume simsil ühe kongi kõrval põrgu keskosas. Seisatasime kongi ees, milles oli imeilus naine. Kongi laes olid tähed „E. Kr.”.

Kuulsin naist ütlevat: „Issand, ma teadsin, et ühel päeval Sa tuled. Palun lase mind siit piinapaigast välja!” Ta oli rõivastatud vana-aegsete riietega ja oli väga kaunis. Teadsin, et ta on viibinud siin sajandeid, kuid ei saa surra. Tema hing oli piinas. Ta hakkas tõukama võrevarbu ja nutma.

Jeesus ütles pehmelt: „Rahu, ole vaikne!” Ja lisas suure kurbusega hääles: „Naine, sa tead, miks sa oled siin.”

„Jah,” ütles naine, „aga võin muutuda. Mäletan, kui lasksid kõik teised paradiisist välja. Mäletan Su päästesõnu. Ma saan nüüd heaks ja hakkan Sind teenima.” Ta haaras oma pisikeste rusikatega kongi trellidest ja karjus läbilõikavalt: „Lase mind välja! Lase mind välja!”

Samal hetkel hakkas ta meie silma all muutuma. Ta riietus süttis põlema, ta liha kukkus ära, ja kõik, mis järele jäi, oli must skelett väljapõlenud silmakoobastega – hinge õõnes kest. Vaatasin jahmunult, kuidas vana naine kukkus põrandale. Kogu ta ilu oli ühe hetkega läinud. Mu kujutluses tekkis mõte, et ta on olnud siin juba enne Kristuse sündi.

Jeesus ütles talle: „Sa teadsid maa peal, milline lõpp sind ootab. Mooses andis teile seaduse ja te kuulsite seda. Kuid selle asemel et alluda Mu seadusele, valisid sa võimaluse olla saatana tööriist, nõid ja ennustaja. Sa koguni õpetasid nõiakunsti. Sa armastasid pimedust enam kui valgust ja su teod olid kurjad. Kui sa oleksid kahetsenud kogu südamest, Mu Isa oleks sulle andestanud. Kuid praegu on juba hilja.”

Eemaldusime ahastuse ja suure südamevaluga. Tema piinal ja kannatustel ei tule kunagi lõppu. Naise kondised käed sirutusid välja meie poole, kui edasi sammusime.

„Mu laps,” rääkis Issand, „saatanal on palju pettusi heade inimeste hävitamiseks. Ta töötab ööd ja päevad, püüdes panna inimesi teda teenima. Kui te ei vali Jumala teenimist, siis olete valinud kuradi teenimise. Valige elu, ja tõde teeb teid vabaks!”

Käinud natuke maad, peatusime ühe teise kongi ees. Kuulsin mehehäält hüüdvat: „Kes seal on? Kes seal on?” Imestasin, miks ta nii hüüdis.

Jeesus ütles: „Ta on pime.”

Kuulsin mingit häält ja vaatasin ringi. Meie ees oli suur deemon tohutute tiibadega, mis näisid olevat murdunud. Ta vaatas otse meist mööda. Hoidusin Jeesuse ligi.

Koos pöördusime vaatama meest, kes oli rääkinud. Ta oli kongis seljaga meie poole. Ka tema oli luukere kujuline, tule ja surmalõhnaga. Ta peksis õhku ja kisendas: „Aidake mind! Aidake keegi!”

Jeesus ütles õrnalt: „Mees, palun ole tasa!”

Mees pöördus ja ütles: „Issand, ma teadsin, et Sa tuled mulle järele. Ma kahetsen nüüd. Palun lase mind välja! Tean, et olin hirmus mees ja kasutasin oma eeliseid isekail eesmärkidel. Tean, et olin nõid ja petsin paljusid inimesi saatanaale. Aga Issand, ma kahetsen nüüd. Palun lase mind välja! Päevad ja ööd piinlen ma siin tuleleegis. Siin ei ole vett. Mul on suur janu!” kisendas ta. „Kas Sa ei annaks mulle vett juua?”

Kui eemaldusime, jäi mees ikka kisendama Jeesuse järele. Vaatasin kurbusega maha.

Jeesus ütles: „Kõigi nõidade ja kurjategijate osa on tule ja väävliga põlevas järves. See on teine surm.”

Tulime järgmise kongi juurde, kus oli samuti keegi mees. Ta ütles: „Issand, teadsin, et Sa tuled ja vabastad mu. Olen juba kaua kahetsenud.” Ka see mees oli luukere, täis leeke ja vaklu.

„Oh mees, sa oled ikka veel täis valet ja pattu. Sa tead, et sa olid saatana jünger, valetaja, kes pettis paljusid. Kunagi polnud su suus tõtt ja surm on alati olnud su palk. Sa kuulsid Mu sõna sageli ja tegid nalja Mu pääste ja Mu Püha Vaimu üle. Valetasid kogu eluaja ega tahtnud Mind kuulda. Sa oled oma isast kuradist. Kõigi valelike osa on tulejärves. Sa oled teotanud Püha Vaimu.”

Mees hakkas needma ja ütlema kurje sõnu Issanda vastu. Läksime edasi. See hing oli põrgust igavesti kadunud.

Jeesus rääkis: „Kes iganes tuleb Minu juurde ja jätab oma elu Minu pärast, see leiab elu – ülirohke elu. Kuid patused peavad kahetsema, kuni nad veel ma peal on. Liiga hilja on kahetseda, kui nad on juba siin. Paljud patused tahavad samaaegselt teenida Jumalat ja saatanat või arvavad, et neil on piiramatult aega Jumala armu vastuvõtmiseks. Tõeliselt tark otsustab kohe, sel päeval, keda ta tahab teenida.”

Tulime järgmise kongi juurde, kust kostsid meeleheitlikud ahasuskarjed. Vaatasin ja nägin mehe luukere põrandal hunnikus. Ta luud olid mustaks põlenud ja hing oli määrdunud-hall udu seal sees. Nägin, et osa tema ihuliikmeid puudus. Tema ümber tõusis suitsu ja tuld ning ta sees roomasid vaglad.

Jeesus ütles: „Selle mehe pattude hulk on suur. Ta oli mõrtsukas ja ta südames oli viha. Ta ei tahtnud pattu kahetseda ega uskuda, et Ma talle andeks annan. Kui ta vaid oleks tulnud Minu juurde!”

„Sa tahad öelda, Issand, et ta arvas, et Sa ei andesta tema mõrvu ja vihkamist?” küsisin mina.

„Jah,” ütles Jeesus. „Kui ta vaid oleks uskunud ja Minu juurde tulnud, siis oleksin Ma andeks andnud kõik tema patud, suured ja väikesed. Selle asemel jätkas ta patustamist ja suri oma pattudes. Seejärel ongi ta täna siin. Talle pakuti palju võimalusi teenida Mind ja uskuda evangeeliumi, kuid ta keeldus. Nüüd on liiga hilja.”

Järgmine kong, mille juurde tulime, oli täis kohutavat lehka. Kõikjal meie ümber oli kuulda surnute karjeid ja kahetsushalinaid. Tundsin sellist kurbust, et jäin peaaegu haigeks. Otsustasin iseeneses,

et tahan teha kõik, mis suudan, et rääkida maailmale sellest paigast.

Naisehää! ütles: „Aidake mind!” Nägin enda ees tõelist silmapaari, mitte tühjakspõlenud koopaid. Olin nii kurb, et lausa lõdisesin, ja tundsin määratut haletsust ja ahastust selle hinge pärast. Tahtsin nii väga tõmmata ta kongist välja ning põgeneda koos temaga. „See on nii piinarikas,” ütles ta.

„Issand, ma tahan teha nüüd, mis on õige. Ma ju kord tundsin Sind ja Sa olid mu Päästja.” Ta käed klammerdusid kongi trellidesse.

„Sa tervendasid mu vähist,” rääkis ta. „Sa ütlesid, et ma läheks ega teeks enam pattu, et minuga ei juhtuks midagi halvemat. Ma püüdsin, Issand, Sa tead, et ma püüdsin. Püüdsin isegi tunnistada Sinust. Aga Issand, varsti õppisin tundma, et neid, kes kuulutavad Sinu sõna, ei armastata eriti. Kuid mina tahtsin, et ma meeldiksin inimestele. Aegamööda vajusin tagasi maailma ja liha lõbud neelasid minu. Ööklubid ja napsud said tähtsamaks kui Sina. Kaotasin kontakti kristlike sõpradega ja varsti leidsin end seitse korda halvemana kui olin olnud varem.

Ja kuigi ma armatsesin meeste ja naistega, ei olnud mul kavatsust minna kaduma. Ma ei teadnud, et saatan oli mu vallutanud. Tundsin ikka veel südames Sinu kutset patukahetsusele ja päästele, aga ma ei tahtnud. Arvasin ikka, et mul on veel aega. Homme pöördun ma tagasi Jeesuse juurde ja Ta vabastab mu ja annab andeks. Aga ma ootasin liiga kaua ja nüüd on liiga hilja,” nuttis ta.

Tema kurvad silmad pahvatasid leekidesse ja kadusid. Kisendasin ja langesin vastu Jeesust. „Oh Issand,” mõtlesin, „kui kergesti oleks see võinud juhtuda minuga või mõnega mu armsatest!” Palun teid, patused, ärgake, kuni pole veel hilja!

Kõndisime järgmise kongi juurde, kus oli taas luukere kujuline mees määrdunud-halli hingega. Ta tõi kuuldavale sellist äärmise piina ja kahetsuse kisa, mida ma ei suuda iial unustada.

Jeesus rääkis: „Mu laps, mõned, kes loevad seda raamatut, võrdlevad seda mõne ulmejutu või nähtud filmiga. Kuid sina tead, et need asjad on tõelised. Sa tead, et põrgu on reaalne, sest Ma olen oma Vaimu läbi sind palju kordi siia toonud. Olen ilmutanud sulle tõe, et sa saaksid sellest tunnistada.”

Kadunud hing, kui sa ei paranda meelt ega lase ennast ristida

ega usu Jeesuse Kristuse evangeeliumi, siis on ka sinu lõpp kindlasti selline.

„See mees,” rääkis Jeesus, „on siin vastuhakkamise pärast. Vastuhaku patt on võrreldav nõidusega. Kõik, kes teavad Mu sõna ja Mu teid ning on kuulnud evangeeliumi, kuid ikka ei taha meelt parandada, on Minu vastu mässajad. Paljud on täna põrgus selle patu pärast.”

Mees hakkas rääkima ja ütles Jeesusele: „Kord ma mõtlesin teha Sind oma elu Issandaks, kuid ma ei tahtnud minna Sinu kitsast ja sirget rada. Tahtsin laia teed. Pattu teenida oli palju kergem. Ma ei tahtnud olla õige. Armastasin oma patuteed. Tahtsin napsu võtta ja maailma asju teha rohkem kui Sinu käskudele kuuletuda. Kuid nüüd soovin, et oleksin kuulanud neid, keda Sa mu juurde saatsid. Selle asemel aga tegin kurja ega tahtnud pattu kahetseda.”

Rängad nuuksed raputasid ta keha, kui ta kahetsuses kisendas: „Aastaid on mind siin paigas piinatud. Tean, mis ma olen, ja tean, et ma ei saa iial välja. Piinlen ööd ja päevad nendes leekides ja vaklades. Karjun, kuid keegi ei tule appi. Keegi ei hooli siin mu hingest, keegi ei hooli mu hingest!” Ta langes kokku väikeseks hunnikuks põrandal ja karjus ikka edasi.

Sammusime jälle järgmise kongi juurde. Seal istus naine, noppides vaklu oma luudelt. Kui ta Jeesust nägi, hakkas ta kisendama: „Aita mind, Issand, ma saan nüüd heaks, palun lase mind välja!” Ka tema tõusis ja haaras trellidest. Tundsin tema pärast kirjeldamatut haledust. Kui ta nuttis, vappus ta keha nuuksetest.

Ta jutustas: „Issand, kui ma olin maa peal, kummardasin ma hinduismi jumalusi ja paljusid ebajumalaid. Ma ei tahtnud uskuda evangeeliumi, mida mulle kuulutasid misjonärid, kuigi kuulsin seda palju kordi. Ühel päeval ma surin. Hüüdsin oma jumalaid, et nad päästaks mu põrgust, kuid nad ei suutnud. Nüüd, Issand, tahaks ma parandada meelt!”

„On liiga hilja,” lausus Jeesus.

Leegid katsid ta kuju, kui eemaldusime. Tema karjed täidavad mu hinge praegugi veel. Ka teda oli saatan petnud.

Kui Jeesus rääkis, oli Ta hääles kurbus: „Tule,” ütles Ta, „naase me homme. Praegu on aeg minna.”

Sõda taevas

Issanda Vaim oli minu peal ja me läksime jälle põrgusse.

Jeesus rääkis: „Ütlen sulle tõtt, paljud hinged on siin nõiduse, okultismi, väärjumalate austamise, sõnakuulmatuse, uskumatuse, joomarluse ning liha ja vaimu rüveduse pärast. Tule, Ma näitan nüüd sulle saladust ja räägin sulle varjulolevatest asjadest. Ilmutan sulle, kuidas palvetada kurjusejõudude vastu.”

Sammusime põrgu ossa, mis oli südamest järgmine. Jeesus ütles: „Varsti läheme kohta, mille nimi on põrgu neel, kuid praegu Ma soovin kõigile näidata, et põrgu on end laiendanud.”

Jäime seisma ja Ta ütles: „Vaata ja usu!” Vaatasin ja nägin avatud nägemust. Nägemuses olime koos Jeesusega kõrgel maa kohal ja vaatasime avarusse. Nägin kõrgel maa kohal vaimset ringi. Ring oli tavalisele silmale nähtamatu, kuid vaimus võisin seda näha hästi. Tunnetasin, et nägemus puudutab meie võitlust õhuvalla vürstide ja vägede vastu.

Kui ma veel hoolega vaatasin, avastasin, et tegelikult on seal mitu ringi. Esimeses ringis oli palju rüvedaid kurje vaime. Nägin, kuidas rüvedad vaimud võtsid nõidade kuju, hakkasid taevas ringi lendama ja palju vaimset kahju tegema. Kuulsin, kuidas Jeesuse hääl ütles: „Oma nimes Ma annan oma lastele väe nende kurjade üle. Kuula ja õpi, kuidas palvetada!”

Nägin, kuidas teisest ringist tõusis midagi veidrakujulist, hakkas ringi tiirlema ning loitse lausuma. Nägin siis, et see oli demon, ja ta tegi maa peal kurja. Deemonil oli nõiavaim. Ta keerles ja naeris ja paiskas oma käes olevast kepest kurje nõiasõnu mitmesuguste inimeste peale. Nägin, kuidas teisi kurje vaime ühines nõiaga ja saatan andis neile rohkem väge.

„Pane tähele,” ütles Jeesus, „mis teie seote maa peal, selle seon

Mina taevas.”

„Saatan peab olema seotud, et pühade palvetel siin maa peal viimseil päevil oleks tulemusi.”

Veel teisest ringist nägin tõusvat teist nõida, ja see hakkas jagama käsklusi. Kui ta rääkis, langes maa peale vihm ja tuli. Ta rääkis palju kurja ning pettis inimesi maa peal. Kui jälgisin teda, nägin, kuidas veel kaks kurja vaimu ühinesid nõiaga kõrgel maa kohal. Need kõik olid õhuvalla kurjad vürstid ja väed.

Need andsid oma jõu nõidadele, kes olid kogunenud teatud kohtadesse, et teha kurja. Pimeduse töötajad koondusid nende ümber. Vaimud tulid ja läksid, nagu nad heaks arvasid.

„Jälgi tähelepanelikult,” ütles Jeesus, „sest Püha Vaim ilmutab sulle praegu suure tõe.”

Nägin nägemuses, kuidas hirmsad asjad sündisid maa peal. Kurjus suurenes ja patt rohkenes. Kurjusejõud sündisid inimesi varastama, valetama, petma, üksteist kahjustama, kurja tegema ning liha-himudele alluma. Iga liiki kurjus oli maa peale valla päästetud.

„Jeesus, seda on kohutav näha,” ütlesin mina.

Jeesus ütles: „Mu laps, Minu nime ees peab kuri põgenema. Võtke kätte kõik Jumala sõjavarustus, et te suudaksite vastu panna kurjal päeval ja jääda püsima, kui te olete kõik teinud!”

Nägin, et kui kurjad vaimud oksendasid maa peale oma nurjatust ja laimu, hakkas Jumala rahvas palvetama. Nad palvetasid usus ja Jeesuse nimes. Kui nad palvetasid, tõusis Jumala sõna kurjade vaimude vastu ja need hakkasid kaotama maad. Kui pühad palvetasid, siis kaotasid kurjusejõud oma kindlustused. Kurjad loitsud murti. Need, keda pörgujõud olid nõrgendanud, said uut jõudu.

Kui nad palvetasid nagu ühel häälel, siis astusid võitlusse Jumala inglid. Nägin pühi ingleid heitlemas õhuvallas olevate kurjuse vürstide ja vägedega, ja Jumala inglid purustasid kurjuseväed.

Vaatasin, ja ennäe, ingliväed tulid rida rea järel, igas reas kuus-sada inglit. Kui inimesed uskusid Jumalat, siis liikusid inglid edasi. Jumal jagas käsklusi ja Ta vägi oli võimas. Ta andis oma rahvale suure tugevuse ja inglitele purustada saatana tööd. Jumal võitles kurja vastu taevas.

Kui inimesed palvetasid ja uskusid Jumalat, siis olid kurjusejõud

löödud. Aga uskumatuse korral hakkasid nad saavutama edu.

„Mu rahvas peab uskuma, ja nad peavad olema üksmeeles omavahel ja Minuga,” ütles Jeesus, „et kõik saaks pandud Isa jalge alla. Taevas ja maa peavad olema üksmeeles, kui tahame hävitada oma vaenlased.”

Kui maa pealt hakkas tõusma Jumala rahva ülistus, siis kurjusejõud taganesid. Nägin Jumala pühi kogu südamest palvetamas kuradi kavaluste vastu. Kui nad seda tegid, siis purunesid kurjad needused ja nõiasõnad, ning pühad saavutasid võidu.

Seda nägin sündivat. Kui Issanda inglid võitlesid deemonite ja põrgujõududega, vabanesid pühad palve läbi. Kui inimesed vabanesid, kõlas Jumala poole palju kiitust ja kiitus tõi kaasa rohkem võituisid. Ainult siis, kui palve tulemusi polnud kohe näha, lakkas kiitus ja kuri hakkas võitma lahingut.

Kuulsin üht inglit valjusti ütlevat: „Oh Issand, su rahva usk on nõrk. Neil peab olema usku, et Sa saaksid vabastada nad saatana vägede käest. Issand, halasta pääste pärijatele!”

Kõigeväelise hääl vastas: „Ilma usuta on võimatu olla Jumalale meelepärane. Kuid Issand on ustav ja Tema kinnitab teid.”

Taas nägin, kuidas Jumal valas oma Vaimu kõige liha peale, ja inimesed uskusid, et Jumal täidab nende palved, sest nad on Tema omad ja armastavad Teda. Neil oli usku Jumalasse ja Tema sõnasse ning Jumal vabastas nad. Ja Jumala sõna kasvas ja edenes.

Issand ütles: „Kõik on võimalik sellele, kes usub. Ma valvan oma sõna üle, et seda täita. Tehke teie oma osa ja te võite teada, et Mina teen oma osa. Kui mu rahvas seisab tõe eest ja võitleb head võitlust, siis sünnivad imelised asjad, nagu nelipühapäeval. Hüüdke Mind appi, ja Ma võtan kuulda. Olen teie Jumal ja teie olete Minu rahvas. Ma kinnitan teid õigsuses, tões ja siiruses.”

Nägin nägemuses kristlasi sündivat väikeste lapsukestena. Nägin ingleid seismas nende üle, et kaitsta neid häda eest. Nägin vägede Jehoovat võitlemas nende võitlusi ja võitmas nende eest. Siis nägin neid lapsukesti üles kasvamas ja lõikamas vilja aukõrguse Issanda põldudel. Nad tegid Issanda tööd rõõmsa südamega – armastades Jumalat, usaldades Jumalat ja teenides Jumalat. Nägin ingleid ja Jumala sõna koos hävitamas kurjusejõude maa palgelt. Nägin rahu maa peal, kui kõik oli lõplikult pandud Jumala jalge alla.

Avatud nägemused põrgust

Issand ütles: „See nägemus käsitleb tulevikku ja saab toimuma. Aga Ma tulen lunastama oma mõrsjat, kogudust, ja nemad ei näe seda. Ärgake, oh Mu rahvas! Tõstke häirehäält maa nurkadel, sest Ma tulen, nagu Mu sõna on öelnud.”

Nägin tulipunast lohet, kes oli põrgu paremas käes.

Jeesus ütles: „Tule, vaata, mida Vaim ütleb maailmale!”

Ma nägin, kuidas tulipunase lohe sarved tungisid inimeste ihusse maa peal. Paljud olid temast täielikult vallutatud. Kui vaatasin, siis nägin tohutu suurt metsalist tõusmas avaras paigas ja moondumas inimeseks. Maa elanikud põgenesid tema eest, mõned kõrbe, mõned koobastesse, mõned metroojaamadesse ja pommivarjendesse. Nad otsisid mingit varjupaika, et peita end metsalise silme eest. Keegi ei austanud Jumalat ega rääkinud Jeesusest.

Hääl ütles mulle: „Kus on Minu rahvas?”

Vaatasin lähemalt ja nägin inimesi käimas, nagu oleksid nad surnud inimesed. Õhus oli meeleheitlik kurbus, ja ükski ei pöördunud ei vasakule ega paremale. Nägin, et inimesed olid juhitud mingi nähtamatu jõu poolt. Vahetevahel rääkis nendega üks hääl õhust ja nad kuuletusid sellele. Nägin ka, et arv 666 oli kirjutatud igäühe laubale ja kätele. Nägin ratsasõdureid karjatsemas rahvast, nagu oleksid need loomakari. Räbaldunud ja rebitud Ameerika lipp vedeles mahajäetuna maas. Polnud märgata nalja, naeru ega õnne. Kõikjal oli surm ja kurjus.

Inimesed kõndisid üksteise järel suurde kaubamajja. Nad hoidsid sammu nagu araks tehtud sõdurid ja olid kõik ühte moodi riides nagu vangid vanglas. Kaubamaja ümber oli plank ja siin-seal seisis valvurid. Kuhu ma ka ei vaadanud, kõikjal olid sõdurid sõjaaegseis vormiriideis.

Nägin neid zombitaolisi inimesi karjana lastavat kaubamajja, kus nad said osta ainult hädavajalikku. Kui kõik olid oma ostud teinud, pandi nad suurele rohelisele sõjaväe veoautole ning sõidutati valve all mujale.

Siin, mingit liiki haiglas, uuriti, kas neil inimestel pole nakkushaigusi või kehalisi puudeid. Mõningad tõmmati kõlbmatuna kõrvale.

Seejärel viidi kõrvaldatud isikud teise ruumi, kus tervet seina kattis imposantne rida lüliteid, nuppe ja andureid. Avanes uks ja sisenesid mõned tehnikud. Üks nendest hakkas hüüdma ruumisviibijate nimesid. Kelle nime nimetati, tõusis vastupanu osutamata ja marssis suurde kasti. Kui kõik olid sees, sulges teine tehnik ukse ning vajutas lülitit seinapaneelil.

Mõne minuti pärast avas ta kasti ukse, võttis harja ja prügikühvli ning pühkis põrandalt kokku, mis neist oli järele jäänud. Ei midagi rohkem kui pisut tolmu tervest toatäiest inimestest!

Nägin neid inimesi, kes olid meditsiinilise proovi läbinud, pandavat tagasi samale veoautole ja sõidutatavat taas mujale. Keegi ei rääkinud sõnagi ega pöördunud kellelegi otsa vaatama. Ühe teise hoone juures määrati igäihele töö. Kõik läksid tööle ainsagi vastuväiteta. Jälgisin, kuidas nad rassisid neile määratud ülesandes, ja kui päev lõppes, viidi nad majutushoonesse, mida ümbritses kõrge plank. Igäüks võttis riidest lahti ja heitis voodisse. Homme ootas neid jälle ränk töö.

Kuulsin valju häält läbi öise õhu.

Nägin koletut metsalist istumas suurel troonil ja kogu rahvas kuulas tema sõna. Nägin vaimseid sarvi kasvavat tema peast. Need ulatusid igasse paika maa peal. Metsaline haaras endale palju autoriteetseid seisusi ja ameteid ning sai vägevaks jõu poolest.

Metsaline pressis ennast peale igal pool ja pettis paljusid inimesi. Rikkad ja kuulsad olid petetud niisama nagu vaesed ja õigusetud. Suured ja väikesed pidid andma metsalisele austust.

Ametiruumi toodi mingi suur seadeldis. Metsaline pani sellele oma märgi ning sellest hakkas kostma tema hää. Seal oli ka aparatuur "Suur vend", mis suutis näha kõike, mis toimus kodudes või ärides. Oli olemas üksainus sedalaadi aparatuur ja see kuulus

metsalisele. Osa sellest aparatuurist, mis oli paigutatud inimeste kodudesse, oli paljale silmale nähtamatu, kuid see andis metsalisele edasi inimeste iga liigutuse. Jälgisin, kuidas metsaline troonil pöördus näoga minu poole. Tema laubal oli number 666.

Kui vaatasin, nägin teist meest teises ametiruumis. See oli metsalise peale väga vihane, karjus nii kõvasti kui jõudis ja nõudis võimalust metsalisega rääkida. Metsaline ilmus väga viisaka ja vastutulelikuna ning ütles: „Tulge, ma aitan teid kõigis teie probleemides!”

Metsaline viis vihase mehe suurde ruumi ja palus tal heita pikali lauale. Ruum ja laud meenutasid haigla esmaabi tuba. Mehele tehti tuimestus ja veeretati suure seadeldise alla. Metsaline kinnitas mehe pea külge juhtmed ja lülitas seadeldise sisse. Seadeldise ülemisel äärel olid sõnad: see teadvuse kustutamise seade kuulub metsalisele, 666.

Kui mees tõusis laualt, oli ta silmades tühi pilk ja ta liikus nagu zombi mõnes filmis. Nägin ta pealael paljast tühja laiku ja mõistsin, et ta teadvust oli kirurgilisel teel muudetud, nii et see oleks metsalise kontrolli all.

Metsaline ütles: „Noh, härra, eks te tunne end paremini?”

Mees ei öelnud midagi.

„Sa hakkad kuulama iga mu käsku,” ütles metsaline, võttis mingi väikese eseme ja kinnitas mehe särgi külge. Ta rääkis mehega taas ja too vastas huuli liigutamata. Mees liikus nagu elav surnu.

„Sa hakkad tööle, sa ei ole vihane ega pettunud, sa ei karju ega kurvasta. Sa töötad minu heaks kuni surmani. Minu valitsuse all on palju sinusuguseid. Mõned valetavad, mõned tapavad, mõned varastavad, mõned peavad sõda, mõned teevad lapsi, mõned töötavad masinatel, mõned teevad muid asju. Jah, kõik on minu kontrolli all.” Kostis tema tige naer.

Mehele anti paberid allakirjutamiseks. Meelsasti loovutas ta kogu oma omandi metsalisele.

Nägin oma nägemuses, kuidas mees lahkus metsalise ametiruumist, istus autosse ja sõitis koju. Naine tervitas teda ja tahtis suudelda, kuid mees ei püüdnudki vastata. Tal polnud mingeid tundeid ei oma naise ega kellegi teise vastu. Metsaline oli teinud ta võimetuks tundma mingeid emotsioone.

Naine vihastus ja karjus mehe peale, kuid edutult. Lõpuks ütles

ta: „Hüüva, ma helistan metsalisele, tean, mida tuleb teha.” Pärast lühikest telefonikõnet lahkus ta kodunt ja sõitis sama hoone juurde, kust ta mees just oli tulnud.

Metsaline tervitas teda lahkesti ja ütles: „Rääkige mulle kõik oma mured. Olen kindel, et suudan teid aidata.”

Väga meeldiva välimusega meesterahvas võttis ta käe ja juhtis ta sama laua juurde, kus äsja oli lamanud tema abikaasa. Pärast sama-sugust operatsiooni muutus temagi metsalise ebaisikuliseks orjaks.

Kuulsin, kuidas metsaline küsis temalt: „Kuidas te end tunnete?” Ta ei vastanud, kuni temagi pluusi külge oli kinnitatud väike ese. Siis tunnistas ta metsalise oma isandaks ja juhatajaks ning hakkas teda austama.

„Sinust saab inimeste tootja,” ütles metsaline. „Sa hakkad sünnitama suurepäraseid lapsukesi ja need hakkavad teenima ja austama mind.”

Naine vastas robotliku häälega: „Jah, isand, ma kuulan sõna.”

Nägin seda naist jälle. Seekord oli ta teises hoones, kus oli palju rasedaid naisi. Nad lamasid elutult voodis ja monotoonselt skandeerides ülistasid metsalist. Kõigil oli laubal 666.

Kui lapsukesed olid sündinud, viidi nad teise hoonesse, kus kustutatud teadvusega lapsehoidjad pidid nad üles kasvatama. Lapsehoidjatel oli samuti laubal 666.

Metsalise võim suurenes, kuni tema impeerium ulatus üle kogu maa. Lapsukesed kasvasid samuti, ja teatud ajal viidi ka nemad teadvust hävitava aparaadi alla. Nad kummardasid metsalist ja tema kuju. Kuid sel aparaadil ei olnud võimu Jumala laste üle.

Kuulsin Issanda häält ütlevat: „Need, kes kummardavad metsalist ja tema kuju, hukuvad. Paljud saavad petetud ja langevad, kuid oma lapsed Ma päästan metsalise käest. Need asjad leiavad aset lõpuaegadel. Ärge võtke vastu metsalise märki! Parandage meelt nüüd, kuni pole veel hilja!

Metsaline nimetab ennast rahumeheks. Ja ta toob rahu paljudele rahvastele neil väga segastel aegadel. Tal läheb korda varustada maailma paljude kõigile kättesaadavate hüvedega, ja ta kinnitab, et igaüks saab piisava töötasu. Ta moodustab liidu paljude rahvastega ja maailma suurmehed hakkavad järgima teda petlikus turvatundes.

Enne neid aegu Ma tõstan üles usklike armee, mis seisab tõe ja õigluse eest. Võimas armee, millest rääkis prohvet Joel, kuuleb Mu häält päikese tõusust loojanguni.

Ka öötundidel kuulevad nad mu häält ja vastavad Mulle. Nad töötavad Minu heaks ja jooksevad nagu vägevad sõjamehed. Nad teevad Mulle suuri tegusid, sest Ma olen nendega.”

Kõike seda ilmutas Issand Jeesus Kristus mulle avatud nägemuses. Need on Tema suu sõnad ja need käsitlevad lõpuaegu.

Pöördusin koos Jeesusega tagasi koju, juureldes kõige üle, mida Ta oli mulle näidanud ja öelnud. Jäin magama palvetades kogu inimkonna päästmise pärast.

Põrgu neel

Järgmisel ööl läksime Jeesusega sinna, kus oli põrgu neel.

Jeesus ütles: „Me oleme põrgu peaaegu läbi käinud, Mu laps. Ma ei näita sulle kogu põrgut. Aga mida olen sulle näidanud, seda Ma tahan, et sa räägiksid maailmale. Räägi neile, et põrgu on reaalne. Räägi, et see teadaanne on reaalne.”

Kõndides jõudsime künkale, millelt avanes vaade väiksesse orgu. Nii kaugelt kui silm ulatus, olid inimhingede kuhjad, mis täitsid künka nõlvu. Võisin kuulda nende kisendamist. Kogu seda paika täitis vali häälekõma. Jeesus ütles: „Mu laps, see on põrgu neel. Iga kord, kui avaneb põrgu suu, võid kuulda seda valju häält.”

Hinged püüdsid kuidagi välja saada, kuid ei suutnud, sest nad olid kinnitatud künka nõlvadesse.

Sellal kui Jeesus rääkis, nägin palju tumedaid kujusid alla langevat meist mööda ja mütsatades maabuvat künka jalamile. Suurte ahelatega demonid vedasid hinged ära. Jeesus ütles: „Need on hinged, kes on just surnud maa peal ja saabusid põrgusse. See tegevus käib ööd ja päevad.”

Äkki jäi seal kõik väga vaikseks. Jeesus ütles: „Armastan sind, Mu laps, ja tahan, et sa räägiksid maapealsetele inimestele põrgust.”

Heitsin pilgu kaugelt alla põrgu kurku läbi luugitaolise ava. Sealt kostus piina- ja vaevakisa. Millal see küll lõpeb, püüdsin mõttes ära arvata. Oleksin rõõmus, kui saaksin kõigest sellest puhata.

Siis tundsin end äkki väga kadununa. Ma ei oska öelda, kuidas ma seda tundsin, aga tundsin kogu südamega, et Jeesus on lahkunud. Jäin väga kurvaks. Pöördusin sinnapoole, kus Ta oli olnud. Kindel mis kindel, Teda ei olnud enam. „Oh ei!” hüüdsin ma. „Jälle ei ole! Oh Jeesus, kus Sa oled?”

Mida sa nüüd loed, see hirmutab sind. Palvetan, et see hirmutaks

sind küllalt tugevalt, et teha sinust usklik. Palvetan, et sa kahetseksid oma patte, nii et sa ei satuks siia kohutavasse paika. Palvetan, et sa usuksid mind, sest ma ei taha, et see veel kellelegi juhtuks. Armastan teid ja loodan, et ärkate, enne kui on liiga hilja.

Kui sa oled kristlane ja loed seda, siis vaata, kas sa oled täiesti kindel oma päästmises. Ole valmis kohtuma Issandaga igal ajal, sest vahel ei jää enam aega kahetsemiseks. Hoia oma valgus põlemas ja lamp täis õli. Ole valmis, sest sa ei tea, millisel tunnil Ta tuleb. Kui sa ei ole uuesti sündinud, siis loe Johannese 3:16-19 ja hüüa appi Issanda nime. Ta päästab su sellest piinapaigast.

Hüüdes Jeesuse poole, hakkasin jooksuma künkast alla, et Teda leida. Mind peatas suur demon ahelaga. Ta naeris ja ütles: „Sul pole kuhugi joosta, naine. Jeesust pole siin sind päästmas. Oled igaveseks põrgus.”

„Oh ei,” hüüdsin ma, „lase mul minna!” Võitlesin temaga kogu jõust, kuid varsti olin ahelasse pandud ja maha paisatud. Kui ma seal lamasin, hakkas veider kleepuv kile katma mu keha. See haises nii vastikult, et tundsin end haigena. Ma ei taibanud, mis juhtub.

Ja siis tundsin, et mu nahk ja liha hakkab luudelt maha langema. Karjusin ja kisendasin abitus hirmus: „Oh Jeesus, kus Sa oled?”

Vaatasin iseennast ja nägin, kuidas mu järelejäänud ihusse hakkasid tekkima augud. Muutusin märdunud-hallikaks ja minult varises maha halli liha. Augud olid mu külgedes, jalgades ja kätes. „Oh ei!” kisendasin ma. „Olen igavesti põrgus! Oh ei!”

Hakkasin tundma vaklu enda sees ning vaatasin, kas mu luud juba kubisevad nendest. Ja kuigi ma ei näinud neid, teadsin, et nad on olemas. Püüdsin neid enda pealt ära pühkida, kuid rohkem tuli asemele. Võisin tegelikult tajuda oma ihu lagunemist.

Jaa, ma tundsin kõike ja võisin täpselt meenutada, mis maa peal oli sündinud. Võisin tunda, näha, haista, kuulda ja maitsta põrgu piinu. Võisin näha iseenda sisse. Olin vaid märdunud luukere-kuju, ent võisin siiski tunda kõike, mis minuga juhtus. Nägin teisi endasarnaseid hingi oli nii kaugele kui silm ulatus.

Kisendasin suures vaevas: „Oh Jeesus! Palun aita mind, Jeesus!” Soovisin surra, kuid see polnud võimalik. Tajusin tuld süttivat mu jalgade juures. Karjusin meeleheitel: „Kus Sa oled, Jeesus?” Rullusin

maas ja karjusin koos kõigi teistega. Lamasime põrgu neelus väikeste kuhjadena, nagu äravisatud pühkmed. Talumatu piin ahistas mu hinge. Kisendasin ikka ja jälle: „Kus Sa oled, Jeesus? Kus Sa oled, Jeesus?”

Mõistatasin, kas see ehk ei ole unenägu. Ka ärkan üles? Olen ma tõeliselt põrgus? Kas olen teinud mingi suure patu Jumala vastu ja kaotanud oma pääste? Mis on juhtunud? Kas olen patustanud Püha Vaimu vastu? Mäletasin kõiki Piibli õpetusi, mida iial olin kuulnud. Teadsin, et mu perekond on kusagil ülal minu kohal. Õudusega mõistsin, et olen põrgus nagu kõik teisedki hinged, keda olin näinud ja kellega rääkinud.

Tundus nii kummaline, et võisin täielikult näha läbi oma keha. Vaglad olid taas hakanud minus roomama. Võisin tunda neid roomamas. Kisendasin hirmus ja valus.

Just siis ütles üks demon: „Sinu Jeesus jättis su siia alla, eks ole? Nüüd oled sa saatana omand.” Õela naeruga tõstis ta mu üles ja asetas millegi peale.

Varsti leidsin, et asun mingi elav-surnud loomakuju seljal. Loom oli luitunud halli värvi nagu minagi, täis roisku ja kõdu, surnud liha. Ülivastik lehk täitis räpast õhku. Loom viis mu üles simsile. „Oh Issand, kus Sa oled?” mõtlesin mina.

Möödusime paljudest hingedest, kes kisendasid pääste järele. Kuulsin põrgu neelu avanemise valju häält ja veel hulk hingi kukkus meist mööda. Mu käed olid seotud seljataha.

Valu ei olnud pidev – see tuli äkki ja lahkus äkki. Röökisin iga kord, kui piin algas, ja ootasin värisedes, millal see vaibub.

Mõtlesin: „Kuidas ma saan välja? Mis ootab ees? Kas see on lõpp? Mida olen teinud, et pälvida põrgut?”

„Oh Issand, kus Sa ometi oled!” hüüdsin ahastuses.

Nutsin, kuid pisaraid polnud, ainult kuivad nuuksed raputasid mu keha. Loom peatus millegi ees. Tõstsin silmad ja nägin imekaunist ruumi, mis oli täis erakordseid rikkusi ja sädelevaid juveele. Ruumi keskel oli väga ilus naine kuninglikes rõivais. Oma meeleheitlikus seisundis panin imeks, mis see võis olla.

Ütlesin: „Naine, palun aita mind!” Ta tuli lähemale ja sülitas mulle näkku. Siis ta needis mind ja ütles mulle rõvedusi. „Oh Issand,

mis tuleb veel?" hüüdsin mina. Naiselt kostis tige naer.

Otse mu silmade ees muutus naine meheks, kassiks, hobuseks, maoks, rotiks ja noormeheks. Mis iganes ta tahtis olla, selleks ta muutus. Tal oli suur kurjuse vägi. Tema ruumis oli ülal kiri: Saatana Kuninganna.

Loom liikus edasi, oleks nagu möödunud tunde, ja siis peatus. Raputusega lendasin ta seljast ja kukkusin maha. Üles vaadates nägin meeste armeed hobustel ratsutavat minu poole. Mind suruti kõrvale, kui nad möödusid. Ka nemad olid luitunud halli surma värvi luukered.

Kui nad olid möödunud, tõsteti mind maast ja pisteti kongi. Keegi lukustas ukse. Vaatasin kongis hirmunult ringi ja nutsin. Palvetasin, kuid ilma lootuseta. Nutsin ja kahetsesin oma patte tuhat korda. Jah, mõtlesin paljudele asjadele, mida oleksin võinud teha, et juhatada teisi Kristuse juurde ja aidata kedagi, kes vajab mu abi. Kahetsesin selle pärast, mida olin teinud, ja selle pärast, mida olin jätnud tegemata.

„Oh Issand, päästa mind!” kisendasin ma. Ikka ja jälle hüüdsin Jumalat appi. Ma ei suutnud Teda näha ega tunda. Olin põrgus just nõnda nagu teised, keda olin näinud. Piineldes ja nuttes langesin põrandale. Tundsin, et olen igaveseks kadunud.

Tunnid möödusid, ja iga kord, kui kostis vali hää, kukkusid põrgusse uued hinged. Hüüdsin taas ja taas: „Jeesus, kus Sa oled?” Kuid ei mingit vastust. Vaglad hakkasid jälle end liigutama mu vaimkuju sisemuses. Tundsin neid kõiki enda sees.

Surm oli igal pool. Mul polnud liha, polnud elundeid, polnud keha, polnud lootust. Püüdsin jätkuvalt vaklu oma luukere-kujust välja rookida. Olin teadlik kõigest, mis sünnib, ja tahtsin surra, kuid see polnud võimalik. Mu hing püsib elavana igavesti.

Hakkasin laulma elust ja väest Jeesuse veres, mis suudab päästa pattudest. Kui tegin seda, tulid suured deemonid odadega ja kriiskasid: „Lõpeta see!” Nad pistsid mind odadega ja ma tundsin kuumi tulesälvatust iga kord, kui teravik minusse tungis. Nad pistsid mind ikka ja jälle.

Nad skandeerisid: „Saatan on siin jumal! Me vihkame Jeesust ja kõike, mis Talle kuulub!”

Kui ma ei lakanud laulmast, võtsid nad mu kongist välja ja tirisid lagendikule. „Kui sa vait ei jää,” ütlesid nad, „lisame sulle piinu.”

Lõpetasin laulmise ja viimaks viisid nad mu tagasi kongi. Meenutasin piiblisalmi langenud inglitest, keda peetakse ahelais viimseks kohtupäevaks. Juurdlesin, kas see siin on kohus minu üle. „Issand, päästa inimesed maa peal,” hüüdsin ma, „ärata nad üles, kuni pole liiga hilja!” Mulle meenus palju kirjakohti, kuid kartsin deemoneid ega ütelnud neid välja.

Halinad ja kriisked täitsid räpase õhu. Mu lähedale ronis rott. Lõin ta jalaga eemale. Mõtlesin oma abikaasale ja lastele. „Oh Jumal, ära lase neil siia sattuda!” kisendasin ma, sest teadsin kindlasti, et olen põrgus.

„Jumal ei saa mind kuulda. Kõigeväelise kõrvad on suletud põrgust kostvatele hüüetele,” mõtlesin ma. „Kui ometi keegi kuuleks!”

Suur rott jooksis mu jalga mööda üles ja hammustas mind. Kisendasin ja tõukasin ta eemale. Tundsin teravat valusähvatust.

Eikusagilt tõusnud tuli hakkas aeglaselt liikuma minu poole. Möödusid sekundid, minutid, tunnid. Olin põrgusse läinud patune. „Oh surm, tule ometi!” palusin ma. Tundus, et mu karjed täidavad kogu põrgu neelu. Mu karjetega ühinesid teised. Igavesti kadunud! Väljapääsuta! Soovisin surra, kuid ei saanud.

Tundes kõiki neid piinu, kukkusin põrandale hunnikusse. Kuulsin neelu taas avanevat ja rohkem hingi sisse tulevat. Nüüd põletas mind tuli ja algas uus piin. Olin teadlik kõigest, mis sünnib, mu mõistus oli selge ja terane. Olin teadlik kõigest ja teadsin ka seda, et kui hing sureb maa peal ja on oma pattudest päästmata, siis ta saabub siia.

„Oo, mu Jumal, päästa mind,” nutsin ma, „palun päästa meid!”

Meenutasin oma elu ja neid kõiki, kes olid mulle rääkinud Jeesusest. Meenutasin, kuidas olime palvetanud haigete pärast ja kuidas Jeesus oli nad tervendanud. Meenutasin Tema armastavaid ja lohutavaid sõnu ja ustavust.

„Oleksin ma ometi olnud rohkem Jeesuse sarnane, siis poleks ma siin,” mõtlesin. Mõtlesin kõigest heast, mida Jumal oli mulle andnud: õhk, mida hingasin, toit, lapsed, kodu ja palju head, millest rõõmu tunda. Aga kui Ta on hea Jumal, miks olen ma siis siin? Mul

polnud jõudu tõusta, kuid mu hing kisendas ikka: „Lase mind välja!”

Teadsin, et minu kohal jätkub elu ning mu sõbrad ja perekond elavad kusagil normaalselt edasi. Teadsin, et kusagil ülal on veel naeru, armastust ja lahkust. Kuid seegi teadmine hakkas hääbuma selles hirmsas piinas.

Seda põrgu osa täitis tuhm, määrdunud hämarus. Paistis ähmane kollane valgus ning mädaneva liha ja roiskumise lõhn oli peaaegu väljakannatamatu. Minutid tundusid tundidena ja tunnid sulasid igavikku. Oh millal see küll lõpeb?

Polnud und, polnud puhkust, toitu ega vett. Mul oli suur nälg ja ma olin janusem kui mäletasin end elus kunagi olevat olnud. Olin nii väsinud ja nii unine, kuid piin kestis edasi ja edasi. Iga kord, kui neel avanes, mütsatas põrgusse uus kadunud inimeste last ja ma mõtlesin, kas nende hulgas võis olla ka neid, keda tundsin. Kas ka mu abikaasa tuuakse siia?

Oli möödunud tunde sellest, kui me sisenesime põrgu neelu. Aga siis märkasin, et ruumi hakkab täitma valgus. Otsekohe lõppes tuli, rotid jooksid ära ja piin lahkus mu kehast. Vaatasin, kas ei avane põgenemisteed, kuid ei näinud.

Imestasin, mis sünnib. Vaatasin välja põrgu luugist, teades, et see peab olema midagi hirmsat. Ja siis hakkas põrgu rappuma ning põletav tuli ilmus uuesti. Taas rotid, ussid ja vaglad. Talumatu valu haaras mu hinge, kui piinad algasid uuesti.

„Oh Jumal, lase mul surra!” kisendasin ma, pekstes oma kondiste kätega kongi muldpõrandat. Röökisin ja nutsin, kuid keegi ei tundunud hoolivat.

Korraga haaras mind nähtamatu jõud ja tõstis kongist välja. Kui taas teadlikuks sain, seisime koos Issandaga mu kodu juures. Ma hüüdsin: „Miks, Issand, miks?” ja langesin meeleheites Tema jalgade ette.

Jeesus ütles: „Rahu, jää vaikseks!” Silmapilk valdas mind rahu. Ta tõstis mu üles ja ma uinusin sedamaid Tema käte vahel.

Järgmisel päeval, kui ärkasin, olin väga haige. Päevade viisi elasin läbi põrgu hirme ja piinu. Võisin öösel ärgata karjudes ja rääkides, et vaglad roomavad minus. Kartsin põrgut nii väga.

Taevas

Pärast seda, kui olin naasnud põrgu neelust, olin veel hulk päevi haige. Ma ei saanud magada pimedas toas. Piibel pidi kogu aeg olema mul kaasas ja ma lugesin seda pidevalt. Mu hing oli tõsiselt vapustatud. Teadsin nüüd, mida kadunud peavad taluma, kui nad lähevad põrgusse ja jäävad sinna.

Jeesus võib öelda: „Rahu, jää vaikseks!” Ja rahu voolab mu hinge. Kuid mõned minutid hiljem võin ärgata hüsteeriliselt karjudes hirmu pärast.

Ent kogu selle aja ma teadsin, et ma pole hetkegi üksi – Jeesus oli alati minuga. Kuid isegi teades seda ma vahel ei suutnud tunda Tema ligiolu. Ja ma kartsin nii väga, et pean minema tagasi põrgusse, et ma vahel isegi pelgasin Jeesuse lähedust.

Püüdsin rääkida teistele oma kogemustest põrgus, kuid nad ei tahtnud kuulda. Anusin neid: „Palun, kahetsege pattu, kuni pole hilja!” Aga neil oli nii raske uskuda, kui ma rääkisin piinadest, millest olin läbi käinud, ja et Jeesus oli mul käskinud kirjutada põrgust.

Issand kinnitas mulle, et Tema on Issand, kes mind tervendab. Ja kuigi arvasin, et ma kunagi ei parane täielikult, tuli paranemine siiski.

Ja siis juhtus see taas. Taas olin ma vaimus koos Issanda Jeesusega, ja me hõljusime üles kõrgele taevasse.

Jeesus ütles: „Tahan näidata sulle Jumala armastust ja headust ning mõnda osa taevast. Tahan, et sa näeksid Issanda imelisi tegusid, mis on nii kaunid näha.”

Nägin meie ees kahte hiigelsuurt planeeti, mis olid kaunid ja kirkad oma hiilguses. Jumal Ise oli seal valguseks.

Üks ingel tuli meile vastu ja ütles mulle: „Vaata meie Issanda Jumala headust ja heldust! Tema halastus kestab igavesti.” Inglise

kaasnes selline armastuse- ja õrnusetunne, et pidin peaaegu nutma puhkema, kui ta taas ütles: „Vaata Jumala väge ja võimsust ja kuninglikkust. Las ma näitan sulle kohta, mis Ta on loonud laste jaoks.”

Sedamaid ilmus meie ees nähtavale suur planeet, sama suur kui Maa. Ja siis ma kuulsin Isa häält ütlevat: „Isa, Poeg ja Püha Vaim on kõik üks. Isa ja Poeg on üks ning Isa ja Püha Vaim on üks. Ma saatsin oma Poja surema ristil, et keegi ei peaks minema kaduma.

Aga Ma tahtsin sulle näidata kohta, mille olen valmistanud oma lastele. Ma hoolin väga lastest. Mul on mure, kui ema kaotab lapse, isegi kui ta kaotab oma ihuvilja enneaegu. Sa mõistad, et Ma tean kõik ja Ma pean hoolt.

Sellest hetkest, mil üsas tekib elu, tean Ma seda. Olen teadlik lapsukestest, kes on mõrvatud emaihus, keda pole tahetud ja kes on ära heidetud. Olen teadlik surnultsündinud ja puuetega lastest. Eostumise hetkest peale on neil hing.

Mu inglid laskuvad ja toovad lapsed Minu juurde, kui nad surevad. Mul on koht, kus neid õpetatakse ja armastatakse ja kus nad kasvavad. Annan neile terve keha ja taastan puuduvad osad. Annan neile kirgastatud keha.”

Üle kogu planeedi hõljus armastuse ja täieliku heaolu tunne. Kõik oli täiuslik. Siin ja seal keset lopsakat rohelist rohtu ja kristallselge veega tiike olid mänguväljakud marmorist ja poleeritud puust istmetega.

Ja seal olid lapsed. Kuhu sa ka ei vaataks – lapsed igasugu tegevuses. Iga laps kandis ainsagi plekita valget rüüd ja sandaale. Valged rüüd olid nii heledad, et lausa sätendasid planeedi võimsas valguses. Ümbritsev värvirikkus rõhutas veelgi laste rüüde heledust. Inglid olid väravahoidjateks ja kõigi laste nimed olid raamatus kirjas.

Nägin lapsi õppimas Jumala sõna ja kuldsest raamatust muusikat. Olin üllatunud, nähes iga liiki loomi tulemas laste juurde ja istumas nende kõrval, kui nad olid inglite koolis.

Ei olnud seal pisaraid ega muret. Iga asi oli äärmiselt kaunis ning rõõm ja õnn olid kõikjal.

Siis näitas ingel mulle teist planeeti, mis hõõgus mu ees nagu suur valgus. Valgus oli nagu miljoni tähe sära ning kõik sellel planeedil oli kaunis ja elav.

Nägin eemalt kahte puhtast kullast mäge, aga lähemal oli kaks kuldset, teemantite ja muude vääriskividega kaunistatud väravat. Tundsin ära, et see on uus maa ja et linn, mis hiilgavana seisab mu ees, on Uus Jeruusalemm – Jumala linn, mis on maha tulnud.

Ja siis olin tagasi vanal Maal – Maal, nagu see on enne viimast tuld, mis puhastab ja selitab selle Jumala auliseks eesmärgiks. Ja ka siin oli uus Jeruusalemm, tuhandeaastase rahuriigi pealinn. Nägin inimesi väljuvat koobastest ja mägedest ning asuvat teele selle linna poole.

Siin oli Jeesus Kuningaks ja kõik Maa rahvad tõid Talle ande ja osutasid austust.

Jeesus andis mulle mu nägemuse tõlgenduse ja ütles: „Varsti tulen Ma tagasi ja võtan Enda juurde taevasse kõigepealt õiged surnud, seejärel tõmmatakse need, kes veel elavad ja on üle jäänud, üles õhku Minu juurde. Pärast seda valitseb antikristus maa peal määratud aja, mil on nii suur viletsus, et sellist pole olnud varem ega tulegi.

Ja siis tulen Mina koos oma pühadega ning saatan visatakse põhjatusse sügavikku, kuhu ta jääb tuhandeks aastaks. Need tuhat aastat valitsen Mina maa peal Jeruusalemmast. Kui tuhat aastat on täis, lastakse saatan mõneks ajaks lahti ja Ma võidan tema oma tuleku kirkusega. Seejärel kaob vana Maa.

Ennäe, saab olema uus maa ning Uus Jeruusalemm laskub sellele – ja Ma valitsen igavesest igavesti.”

Valeusk

Issand ütles: Kui Maa elanikud võtavad Mind kuulda ja kahetsevad pattu, siis hoian Ma kinni antikristuse ja metsalise tegevust ning lasen tulla värskendusaja. Eks Niineve rahvas kahetsenud pattu Joonna jutluse peale? Ma olen seesama eile, täna ja igavesti. Parandage meelt, ja Ma saadan õnnistusaja!”

Siis kuulsin Jeesust veel ütlevat: „Mu rahvas peab armastama üksteist ja abistama üksteist. Vihake pattu ja armastage patust! Sellest armastusest tunnevad kõik inimesed, et te olete Minu jüngrid.”

Sellal kui Jeesus rääkis, avanes maa ja me olime tagasi põrgus. Nägin künkanõlva täis surnud puutüvesid ning ümberringi oli hall muda. Nägin ka väikesi süvendeid künkanõlvas ning halle inimkogusid kõndimas ja rääkimas.

Järgnesin Jeesusele mööda väga käänulist ja sopast teerada, mis viis halli künka külge mööda üles. Lähemale jõudes nägin inimesi, kes olid küll inimkujulised, kuid surnud. Nad koosnesid hallist, surnud lihast ning olid kokku köidetud mingi hallist materjalist kinnitusköiega, mis mitmekordselt oli keritud igäihe ümber sel künkal. Ehkki polnud näha mingit tuld, mõistsin, et see on osa põrgust, sest surnud liha kukkus nende inimeste kontidelt, ja siis kasvas jälle kiiresti tagasi. Kõikjal oli surm, kuid need inimesed nagu ei märganudki seda – nad olid süvenenud kõnelusse.

Jeesus ütles: „Kuulakem, mida nad räägivad!”

Üks mees ütles teisele: „Kas sa oled kuulnud sellest mehest Jeesusest, kes tuli patte ära võtma?”

Teine vastas: „Ma tunnen Jeesust. Ta pesi ära mu patud. Tõepoolest, ma ei tea, mis on mul asja siin.”

„Mina ka ei tea,” ütles esimene mees.

Teine ütles: „Püüdsin tunnistada Jeesusest oma naabrile, kuid

too ei tahtnud kuuldagi. Kui ta naine suri, tuli ta minu juurde matusteks raha laenama, kuid ma meenutasin, et Jeesus oli käskinud meil olla arukad nagu maod ja vagurad nagu tuvid. Nii ma saatsin ta minema. Teadsin, et ta kasutab raha ka millekski muuks. Me peame olema head majapidajad oma rahaga, eks ole?”

Esimene mees ütles: „Jah vend. Meie kogudusest oli ühel poisil vaja rõivaid ja jalatseid, ent kuna ta isa joob, siis ma keeldusin midagi ostmast ta pojale – nii andsime mehele hea õppetunni.”

„Hästi tehtud,” ütles teine mees, hoides käes teda siduvat köit ja keerutades seda närviliselt enda ümber, „me peame alati õpetama teisi elama nagu Jeesus. Sel mehel polnud õigust juua. Kannatagu ta siis!”

Jeesus ütles: „Oh te rumalad ja pikaldased südame! Ärgake tõe ja armastage üksteist tulise armastusega! Aidake abituid! Andke neile, kellel on puudus, mõtlemata sellele, et tagasi saada!

Kui sa kahetsed pattu, oh Maa, siis Ma õnnistan sind ega nea. Ärgake unest ja tulge Minu juurde! Alandage endid ja painutage oma südamed Minu ette, ja Ma tulen ja elan koos teiega. Teie olete siis Minu rahvas ja Mina olen teie Jumal.”

Metsalise märk

Kuulsin Issanda ütlevat: „Minu Vaim ei pea igavesti võitlema inimesega.* Tule ja vaata metsalist! Viimaseil päevil tõuseb maast õel metsaline ja petab paljusid kõigist rahvaist maa peal. Ta nõuab, et igaüks võtaks vastu tema märgi, numbri 666 oma käele ja laubale. Igaüks, kes märgi vastu võtab, kuulub metsalisele ning heidetakse koos temaga tule ja väävliga põlevasse järve.

Metsaline tõuseb maailma heakskiidu saatel, sest ta toob rahu ja sellise heaolu, millist keegi ei mäleta olnud olevat. Kui maailmavalitsus on tema käes, siis need, kellel pole tema märki käel või laubal, ei saa osta toitu, riideid, autosid, maju ega midagi muud ostetavat. Ka ei saa nad kellelegi müüa midagi, mis neil on, kuni neil pole seda märki.

Issand Jumal teatab kindlasõnaliselt, et need, kes võtavad selle märgi, on kinnitanud truudust metsalisele ning nad lõigatakse jäädavalt ära Issandast Jumalast. Nende koht on seal, kus on uskumatud ja ülekohtutegijad. Märk lihtsalt paneb paika, et selle omajad on hüljanud Jumala ning on pöördunud peatoiduse saamiseks metsalise poole.

Metsaline ja tema järgijad hakkavad taga kiusama neid, kes märki ei võta, ja tapavad paljud neist. Nad kasutavad kõikvõimalikke survevahendeid, et sundida tõelisse Jumalasse uskujaid end märgistada laskma. Lapsi ja maimukesi tapetakse vanemate silme all, kes märki ei võta. Tuleb suur leinaaeg.

Neid, kellel on see märk, sunnitakse kogu oma varandus üle andma metsalisele, kes vastutasuks töötab hoolitseda kõigi eest, kes temale järgnevad.

* Vt. märkus lk. 16.

Mõned teie seast nõrkevad ning alistuvad metsalisele, võttes tema märgi käele ja laubale. Te ütlete siis: „Jumal mõistab, Jumal annab andeks.” Kuid Ma ei võta tagasi oma sõna. Olen teid korduvalt hoiatanud oma prohvetite ja evangeeliumi kuulutajate suu läbi. Parandage meelt nüüd, kui on veel päev, sest tuleb öö, mil langeb kohtuotsus igaveseks.

Kui te ei kuuletu metsalisele ega võta tema märki, võtan Mina teid oma hoole alla. Ma ei ütle, et paljud ei pea sel ajal surema oma usu pärast, sest paljudel võetakse pea maha lootuse pärast Issandale Jumalale. Aga õndsad on need, kes Issandas surevad, sest nende tasu on suur.

Tõsi, saabub rahu ja õitsengu aeg, mille jooksul metsaline saavutab populaarsuse ja lugupidamise. Ta teeb maailma probleemid otsekui nulliks – kuid rahu lõpeb verevalamises ja õitseng suures ülemaalises näljahädas.

Ärge kartke seda, mida inimene võib teile teha, kuid kartke teda, kes võib teie hinge ja ihu heita põrgusse. Sest kuigi tulevad suured tagakiusamised ja viletsus rohkeneb, Ma vabastan teid kõige selle läbi.

Aga enne seda kurja päeva Ma tõstan oma võimsa armee, mis kummardab Mind Vaimus ja tões. See Issanda armee teeb Minu jaoks suuri tegusid ja imelisi asju. Seepärast tulge kokku ja ülistage Mind Vaimus ja tões! Kandke õigsuse vilja ning andke Mulle, mis Mulle õigusega kuulub, ja Ma hoian teid kurja tunni eest. Parandage nüüd meelt ja laske endid päästa hirmsatest asjadest, mis tabavad vastuhakkajaid ja päästmatuid.

Patu palk on surm, kuid Jumala and on igavene elu. Hüüdke Mind appi, kuni suudate, ja Ma võtan teid vastu ja andestan teile. Armastan teid ega taha, et te läheksite kaduma.

Uskuge seda teadaannet ja elage! Valige sel päeval, keda teenida!

Kristuse taastulek

Nägin Issanda tulekut. Kuulsin Ta kutset, mis oli kui pasunahääl, ja peaingli häält. Kogu maa vappus ja haudadest tõusid magama läinud õiged ning kohtusid oma Issandaga õhus. Näis, et sarvehääl kõlas mitmeid tunde, ning maa ja meri andsid välja oma surnud. Issand Jeesus Kristus seisis pilvede harjal leekivas rüüs ning jälgis seda aulist vaatepilti.

Siis kostis pasunate hääl jälle. Vaatasin ja nägin, et need, kes olid elavana maa peale üle jäänud, tõmmati üles kohtuma eeleläinutega. Nägin lunastatuid kui miljoneid valgustäppe kogunemas taevasesse kogunemiskohta. Seal andsid inglid neile puhtaimad valged rüüd. Rõõm oli suur.

Inglitele oli antud hoida korda, ning neid oli kõikjal, osutamas ülesvõetuile erilist tähelepanu. Lunastatuile anti uus keha ning nad kirkastati teekonnal läbi õhu.

Taevaid täitis otsatu rõõm ja õnn ning inglid laulsid: „Au Kuningale Kuningale!”

Kõrgel taevas nägin suurt vaimset keha – see oli Kristuse keha. Keha lamas voodis selili ja verepiisad langesid alla maa peale. Mõistsin, et see oli meie Issanda tapetud keha. Ja siis see keha muutus suuremaks ja suuremaks, kuni täitis taevad. Ja sellest käisid sisse ja välja miljonid lunastatud.

Jälgisin hämmastusega, kuidas miljonid ronisid astmeid mööda üles keha juurde ja täitsid selle: alates jalgadest ja kätest, edasi kõhu, südame ja pea. Ja kui see sai täis inimesi kõigist rahvastest, hõimudest ja keeltest, siis nad ülistasid Issandat võimsa häälega.

Miljonid seati istuma aujärje ette ning ma nägin, kuidas inglid tõid raamatud, millest loeti kohtuotsused. See oli armu aujärg ja paljud said oma tasu.

Siis nägin, kuidas pimedus kattis maa ning kõikjale ilmusid demonlikud väed. Loendamatud kurjad vaimud olid valla lastud vangistusest ja välja paisatud üle maa. Kuulsin, kuidas Issand ütles: „Häda maa elanikele, sest saatan on tulnud elama teie keskel!”

Nägin vihast metsalist, ja ta valas oma mürki kogu maa peale. Põrgu vappus tema raevust ning põhjatust sügavikust tulid kurjusevägede parved, et oma tohutu hulgaga maa mustaks muuta. Inimesed põgenesid kisendades küngastesse, koobastesse ja mägedesse. Maa peal olid sõjad, näljahädad ja surm.

Viimaks nägin taevas tuliseid hobuseid ja vankreid. Maa värises ja päike muutus punaseks nagu veri. Ja üks ingel ütles: „Kuule, oh Maa, Kuningas on tulemas!”

Ja siis ilmus taevalaotusse Kuningate Kuningas ja Isandate Issand, ning koos Temaga kõigi aegade pühad puhtaimates valgetes rüüdes. Meenutasin, et kõikide silmad peavad Teda nägema ja kõikide põlved nõtkuma Tema ees.

Siis võtsid inglid oma sirbid ning lõikasid ja kogusid küpsenud vilja – see on maailma lõpp.

Jeesus ütles: „Parandage meelt ja laske end päästa, sest Jumala riik on ligi. Täituvad Minu sõnad ja Minu tahe. Valmistage Issanda tee!”

Mõtlesin, kuidas peame küll üksteist armastama. Peame olema kindlad tões ja juhendama oma lapsi Kristuse peatse tuleku valguses. Sest Kuningas tuleb kindlasti!

Jumala viimane manitsus

Jeesus ütles: „Hoiatage neid, kes on maailmas, et nad poleks kõrgid ega usaldaks kaduvat rikkust, vaid paneks oma lootuse elavale Jumalale, kes annab rikkalikult kõike, mida vajame. Käige Vaimus, siis te ei täida liha himusid!

Ärge eksige; Jumal ei lase End pilgata. Mida iganes inimene külvab, seda ta ka lõikab. Külva lihale, ja sa lõikad kadu. Külva Vaimule, ja sa lõikad igavest elu. Liha teod on abielurikkumine, hoorus, rüvedus, ebajumalateenistus, nõidus, viha, kadedus, joomine, pidutsemine ja muu sellesarnane. Need, kes selliseid asju teevad, ei päri Jumala riiki.

Vaimu vili on: armastus, rõõm, rahu, kannatlikkus, lahkus, headus, ustavus, tasadus ja enesevalitsus. Kristuse omad on oma lihahimud risti lõõnud.

Kui Jumala sõna on täitunud, siis tuleb lõpp. Ükski inimene ei tea päeva ega tundi, mil Jumala Poeg taas tuleb. Ka Poeg ei tea seda, teab ainult Isa. Jumala sõna ei viibi täitumast. Tulge nagu väikesed lapsed ja laske Mul puhastada teid liha tegudest. Öelge Mulle: „Issand Jeesus, tule mu südamesse ja anna andeks mu patud. Olen patune, ja kahetsen oma pattu. Pese mind oma verega ja tee mind puhtaks! Olen patustanud taeva ja sinu vastu ega ole väärt, et mind Su pojaks hüütaks. Võtan su usus vastu kui oma Päästja.”

Annan teile karjaseid Omaenda südame järgi, ja Ma Ise olen Ülemkarjane. Teie olete siis Minu rahvas ja Mina olen teie Jumal. Lugege sõna ja ärge jätke maha oma kooskäimisi. Andke Mulle kogu oma elu, ja Mina hoian teid. Ma ei hülga teid kunagi ega jäta maha.”

Meil on Vaimus ligipääs Isa juurde. Palvetan, et tuleksite ja annaksite oma südame Issandale.

Prohvetlik sõnum Jeesuselt

Kui Jeesus mulle esmakordselt ilmus, ütles Ta: „Kathryn, Isa on su valinud tulema koos Minuga põrgu sügavustesse. Näitan sulle palju asju, mida tahan maailmale teatavaks teha taeva ja põrgu kohta. Ütlen sulle, mida kirjutada, et su raamat oleks tõepärane teadaanne sellest, millised need tundmatud paikkonnad tegelikult on. Mu Vaim ilmutab sulle saladusi igavikust, kohtust, armastusest, surmast ja sealpoolsest elust.”

Issanda sõnum hukkuvale maailmale on see:

„Ma ei soovi, et te satuksite põrgusse. Olen loonud teid Iseendale – rõõmuks ja igaveseks osaduseks. Te olete Minu looming ja Ma armastan teid. Hüüdke Mind, kuni olen lähedal, ja Ma kuulen ja vastan teile. Tahan teile andeks anda ja teid õnnistada.”

Neile, kes on uuesti sündinud, ütleb Issand:

„Ärge unustage oma kooskäimisi. Tulge kokku, palvetage ja õppige tundma Mu sõna. Kummardage Mind pühaduse vaimus.”

Issand ütleb veel kogudustele ja rahvastele:

„Mu inglid võitlevad alati pääste pärijate eest. Mina ei muutu. Olen sama eile, täna ja igavesti. Otsige Mind, ja Ma valan oma Vaimu teie peale. Teie pojad ja tütreid hakkavad kuulutama prohvetlikult. Hakkan tegema teie keskel suuri asju.”

Kui sa oled veel päästmata, palun võta aega just nüüd põlvitada Issanda ette ja paluda, et Ta andestab sulle su patud ja teeks sind oma lapseks. Mis see ka ei maksaks, peaksid otsustama juba nüüd teha taevas oma igaveseks koduks. Põrgu on kohutav ja põrgu on reaalne.

Autorist

Mary Kathryn Baxter sündis Chattanooga, Tennessee. Ta kasvas üles Jumala läheduses, ema rääkis talle Jeesusest ja Tema päästest.

19-aastaselt koges Kathryn uussünni, mõne aja pärast langes ta tagasi maailma. Kuid Issand ei jätnud teda – ta andis uuesti oma elu Kristusele. Sellest peale teenib ta Issandat ustavalt.

1960. aastate keskel kolis Kathryn perega Michigani osariiki, alguses Detroiti, hiljem Belleville'i, kus hakkas nägemusi nägema.

Issanda töötegijad, juhatajad ja pühad hindavad teda ja tema teenimistööd väga kõrgelt. Tema teenistustel on tunda Püha Vaimu liikumist ja on sündinud palju imesid. Koosolekutel, kus ta on Pühast Vaimust juhitud, tulevad esile Püha Vaimu anded koos väeavaldustega. Ta armastab Issandat kogu südamest, meelest, hingest ja väest ning soovib üle kõige olla hingede võitja Jeesusele.

Ta on olnud üle 28 aasta abielus Bill Baxteriga, neil on neli last ja kuus lapselast, kes toetavad teda tema teenimises.

Kathryn on tõeliselt pühendunud Issanda ümmardaja. Tema kutsumus on nägemuste ja ilmutuste alal. 1983. a ordineeriti ta töötegijaks Jumala Täisevangeelses Koguduses Tayloris, Michigani. Praegu teenib ta Washingtonis, Rahvuslikus Jumala Koguduses (National Church of God).

1976. a ilmus Jeesus talle inimkujul unenägudes, nägemustes ja ilmutustes. Sellest ajast alates on Issand teda külastanud palju kordi. Nende külastuste kestel on Issand näidanud talle hingede piina sügavust ja astmeid põrgus. Ta on saanud ka palju nägemusi taevast, suure viletsuse ajast ning ajastu lõpust.

Ühel tema eluperioodil ilmus Jeesus talle igal ööl neljakümne öö jooksul. Ta ilmutas Maryle põrgu õudust ja taeva kirkust ning ütles, et sõnum sellest on määratud kogu maailmale.

Sisukord

Eessõna	4
Sissejuhatus	5
Jeesuselt Kathrynile	6
Põrgusse	7
Põrgu vasak jalg	11
Põrgu parem jalg	19
Veel rohkem tulekoopaid	25
Hirmutunnel	32
Tegevus põrgus	35
Põrgu kõht	40
Põrgu vangikongid	42
Põrgu õudused	46
Põrgu süda	52
Väline pimedus	57
Sarved	60
Põrgu parem käsi	63
Põrgu vasak käsi	
Prohvetlik sõna Jeesuselt kõikidele	66
Joeli päevad	69
Põrgu keskus	71
Sõda taevas	76
Avatud nägemused põrgust	79
Põrgu neel	84
Taevas	90

Valeusk	93
Metsalise märk	95
Kristuse taastulek	97
Jumala viimane manitsus	99
Prohvetlik sõnum Jeesuselt	100
Autorist	101

Jumal andis Mary K. Baxterile
neljakümne päeva jooksul
nägemusi

põrgust

ning tegi talle ülesandeks
öelda inimestele,
et nad valiksid

elu.

Raamat räägib
põrgu olemusest ning olendeist
kõrvutatult taeva auhiilgusega
ning meenutab igaühele vajadust
elada läbi vaimulik uussünd.

Khariisma